

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 437 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εξυπηρετήσεις στις ΗΠΑ, νέοι εξοπλισμοί κλιμακώνουν την ένταση

Κοινή πάλη των λαών σε Ελλάδα και Τουρκία

Ενάντια σε Πόλεμο και Ιμπεριαλιστές

Εργαζόμενοι

Κινητοποιήσεις για
μαζικούς διορισμούς
σελ. 4

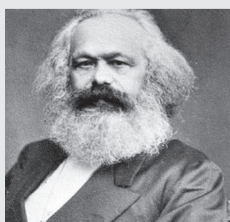
Εκπαίδευση

Συγχωνεύσεις, διδάκτρα
και κατάργηση του
ασύλου
σελ. 7

Γαλλία

Θερμή Άνοιξη
εν όψει
σελ. 12

Ιστορία

200 χρόνια από την
γέννηση του Καρλ
Μαρξ
σελ. 14

Νέο αιματοκύλισμα από τους σιωνιστές δολοφόνους του Ισραήλ

Η μέρα της 30ης Μαρτίου θεωρείται ως «Ημέρα Γης» για τους Παλαιστίνιους, καθώς εκείνη τη μέρα το 1976 είχε ξεκινήσει ένας νέος εκτοπισμός τους από το Ισραήλ και η εξέγερσή τους για να αντισταθούν πνίγηκε στο αίμα.

Στη φετινή επέτειο παλαιστινιακές οργανώσεις ξεκίνησαν μια εκστρατεία διάρκειας έξι εβδομάδων, με όνομα «πορεία της επιστροφής», στην οποία εκατοντάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι διαδηλώνουν στα σύνορα με το Ισραήλ για την επιστροφή των κατεχόμενων εδαφών από τα οποία εκδιώχθηκαν. Ήδη στην Παλαιστίνη υπάρχει εδώ και μήνες μεγάλος αναβρασμός, αφού το Δεκέμβρη οι ΗΠΑ έγιναν η πρώτη χώρα που μετέφερε την πρεσβεία της στη διχοτομημένη Ιερουσαλήμ, αναγνωρίζοντάς την ολόκληρη ως ισραηλινή. Ενώ παραμένει φυλακισμένη και δικάζεται 16χρονη σύμβολο του παλαιστινιακού αγώνα Αχέντ Ταμίμι (συνελήφθη επειδή χαστούκισε και στη συνέχεια έσπρωχνε και κλωτσούσε

ισραηλινό στρατιώτη, οποίος μια ώρα νωρίτερα είχε πυροβολήσει με πλαστική σφαίρα τον ξάδερφό της). Οι δολοφονικές προκλήσεις των ισραηλινών δυνάμεων κατοχής της Παλαιστίνης είναι διαρκείς.

Στην «πορεία της επιστροφής», μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων ετών, με ολόκληρες οικογένειες να διαδηλώνουν στα σύνορα της Λωρίδας της Γάζας, το Ισραήλ διέταξε γύρω στους 100 εκτελεστές στα σύνορα να πυροβολήσουν το πλήθος, με αποτέλεσμα μέχρι αυτή τη στιγμή να έχει επιβεβαιωθεί ο θάνατος 17 Παλαιστίνιων διαδηλωτών ενώ 1400 έχουν τραυματιστεί!

Πι αυτό το έγκλημα δεν είναι υπεύθυνο μόνο το αιμοσταγές σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, αλλά και οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, που με την πολιτική Τραμπ στη Μ. Ανατολή στηρίζουν ανοιχτά το Ισραήλ και αναβαθμίζουν τον ρόλο του. Το Ισραήλ, εξοπλισμένο σαν αστακός, είναι απαραίτητο για τα σχέδια των ΗΠΑ να χτυπήσουν το

Ιράν (βασικός αντίπαλος του Ισραήλ στην περιοχή) και ήδη γίνονται τεράστιες κοινές στρατιωτικές ασκήσεις, ενώ διεξάγει στρατιωτικές επιχειρήσεις επί της Συρίας.

Η συμμαχία του ελληνικού καπιταλισμού και της κυβέρνησης Τσίπρα με το κράτος σφαγέα του Ισραήλ (στρατιωτικές ασκήσεις, ενεργειακές συμφωνίες κ.λπ.), σε κοινό «άξονα» (Αίγυπτος-Ισραήλ-Ελλάδα) με τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής και σε μια προσπάθεια να γίνουν το «πρωτοπαλικαρο» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, τους κάνει επίσης συνένοχους στο έγκλημα.

Απέναντι σε αυτά τα εγκλήματα, η μόνη ηχηρή απάντηση είναι η αλληλεγγύη των λαών. Είναι καθήκον των εργαζομένων και της νεολαίας να κινητοποιηθούμε αλληλέγγυοι με τους Παλαιστίνιους, αλλά και για να σταματήσει ένας νέος κύκλος πολέμων και αιματοχυσίας στη Μ. Ανατολή, που πυροδοτούν πρωτίτως τα σχέδια των ΗΠΑ και των συμμάχων στην περιοχή.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς να πενάζουν, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ο Ύστερος Καπιταλισμός**

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2016

Σελίδες: 586

Τιμή: 17 ευρώ

Ο Ύστερος Καπιταλισμός είναι ο καρπός μιας επίμονης και μακρόχρονης έρευνας και ανάλυσης, δύομιση δεκαετιών περίπου. Γράφτηκε το 1970-72, λίγο πριν την παγκόσμια οικονομική κρίση του 1973-4, που σηματοδοτεί τη μεταστροφή του μακρού κύματος ανάπτυξης στο μακρύ κύμα κάμψης του ύστερου καπιταλισμού.

Ο Ύστερος Καπιταλισμός προσφέρει μια ερμηνεία της μεταπολεμικής ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος με βάση τους νόμους κίνησης του κεφαλαίου, που ανακάλυψε και διατύπωσε στο Κεφάλαιο ο Μαρξ, μαζί με μια αντίστοι-

χη ανάλυση του κράτους και της αστικής ιδεολογίας της υστεροκαπιταλιστικής εποχής. Έτσι επιτυγχάνεται ο στόχος αυτού του βιβλίου, δηλαδή να αποκαλυφθούν τα βασικά χαρακτηριστικά και τα εγγενή όρια του μεταπολεμικού κύματος ανάπτυξης, η διατήρηση και όξυνση των αντιφάσεων του καπιταλισμού - με άλλα λόγια, η όξυνση της κρίσης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, πάνω στην οποία θεμελιώνεται η ανάγκη αλλά και η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος, η ίδια η επαναστατική στρατηγική και τακτική.

Από το οπισθόφυλλο

Λόγω τυπογραφικού λάθους ενημερώνουμε τους αναγνώστες της ΕΠ ότι δεν υπάρχει φύλλο με αριθμό 429.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "ΡΟΕΤΑ" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλεξ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "ΡΟΕΤΑ" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλεξ. Σβώλου 28

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όσο συνεχίζεται η λεγόμενη «4η αξιολόγηση» και νέα, σκληρότατα μέτρα που αφορούν τον σκληρό πυρήνα των δικαιωμάτων των εργαζόμενων και της νεολαίας ετοιμάζονται, τόσο μεγαλώνει η προπαγάνδα την άθλιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για «καθαρή έξοδο» από τα μνημόνια στο τέλος Αυγούστου του 2018. Αυτή η προπαγάνδα της πιο πειθήνιας μνημονιακής κυβέρνησης, πέρα από το γεγονός ότι είναι ένα τερατώδες ψέμα –σαν και αυτά που πούλησε στον ελληνικό λαό ο ΣΥΡΙΖΑ για να ανέλθει στην εξουσία– έχει ως στόχο να παρουσιάσει μια ειδυλλιακή εικόνα της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης της ελληνικής κοινωνίας, μια εικόνα σαν τα «χωριά Ποτέμκιν». Το τερατώδες ψέμα του Τσίπρα και της παρέας του, είναι η απόκρυψη ότι μετά το τυπικό «τέλος» του 3ου μνημονίου, υπάρχουν τα δυο σκληρότατα μέτρα (το λεγόμενο 4ο μνημόνιο) που έχουν ήδη ψηφιστεί για το 2019 και 2020 (όλα δείχνουν ότι θα έρθουν νωρίτερα κατά ένα έτος): η μείωση του αφορολόγητου στα 5.700 ευρώ και η μείωση των συντάξεων. Επιπλέον, η εποπτεία θα συνεχιστεί μέχρι το 2060. Συμπληρωματικά προς την «καθαρή έξοδο» είναι το νεοφιλελεύθερο παραλήρημα της «εξόδου στις αγορές» που υποτίθεται ότι είναι η επιστροφή στην «κανονικότητα»! Μέρη που είναι, «μωραίνει κύριε ον βούλεται απωλέσαι»! Όσο για την οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση, αρκούν λίγα στοιχεία για να αποκαλύψουν την ψευδή εικόνα που θέλει να παρουσιάσει η άθλια κυβέρνηση, σαν άλλος Ποτέμκιν.

Η πραγματική εικόνα

1. Ένας από τους σημαντικούς οικονομικούς δείκτες, οι επενδύσεις, που δείχνουν το δυναμισμό και την προοπτική μιας οικονομίας, εξακολουθεί να είναι αναμικρός και ανεπαρκής για μια ουσιαστική επανεκκίνηση της οικο-

νομίας. Το 2017 έφτασαν μόλις τα 25 δισ. ευρώ, όταν πριν την κρίση –χωρίς να είναι μια καλή οικονομική περίοδος– κυμαίνονταν γύρω στο 60 δισ. Επιπλέον, από αυτά τα 25 δισ., το μεγαλύτερο μέρος πήγαν στον τουρισμό και στις υπηρεσίες και όχι στην παραγωγή. Εξάλλου, η χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος κάνει απαγορευτική οποιαδήποτε σκέψη για χρηματοδότηση επενδύσεων είτε τώρα είτε στο μέλλον.

2. Αυτή η κυβέρνηση, όπως και οι προηγούμενες μνημονιακές, είχαν θέσει ως βασικό στόχο την αύξηση των εξαγωγών, αλλά 8 χρόνια μετά τα μνημόνια δεν έγινε απολύτως τίποτα. Το 2017 οι εξαγωγές ανέβηκαν μόλις κατά 6,8% ενώ οι εισαγωγές κατά 7,2%. Ακόμη χειρότερα, αυτές οι εξαγωγές κατευθύνονται όλο και περισσότερο στις πιο αδύνατες αγορές και αντίθετα υποχωρούν στις πιο σημαντικές, πράγμα που δείχνει ότι όχι μόνο καμία από τις βασικές αδυναμίες τις ελληνικής οικονομίας δεν θεραπεύτηκε, αλλά ότι αυτές ενισχύθηκαν ακόμη περισσότερο. Για να αυξηθούν οι επενδύσεις μέσω της αύξησης της ανταγωνιστικότητας συντρίφτηκαν οι μισθοί και οι εργασιακές σχέσεις, αλλά η παραγωγικότητα –όπως ήταν φυσικό– των δυο βασικών παραγωγικών τομέων της οικονομίας (βιομηχανία και γεωργία) μάλλον χειρότερη και οι υπηρεσίες (αεριτζιδικές/παρασιτικές «επιχειρήσεις») συνέχισαν τη διόγκωσή τους και τη συνολική στρέβλωση της οικονομίας.

3. Η συντριβή μισθών, συντάξεων, λαϊκού εισοδήματος, η βαρύτερη φορολογία αλλά και τα θηριώδη πρωτογενή πλεονάσματα, δηλαδή πάνω-κάτω το σύνολο των μνημονιακών πολιτικών,

είχαν ως αποτέλεσμα τη μείωση της συνολικής κατανάλωσης κατά 0,2%! Μια πιο προσεκτική παρατήρηση στη μείωση της κατανάλωσης δείχνει την εκτίναξη των κοινωνικών ανισοτήτων που στην περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ διαρκώς και μεγαλώνουν: α) Τα λαϊκά στρώματα καταναλώνουν το 2017 λιγότερο ακόμη και σε βασικά είδη διατροφής (ζυμαρικά, ρύζι, πατάτες!) και β) τα ανώτερα και μεσαία στρώματα στα αστικά κέντρα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο κ.ά.) καταναλώνουν υπερβολικά, ζουν πολυτελώς, προκλητικά και επιδεικτικά.

4. Ο δείκτης οικονομικού κλίματος στην Ελλάδα σημείωσε μεγάλη υποχώρηση τον Μάρτιο, σύμφωνα με τα αποτελέσματα επιχειρηματικής και καταναλωτικής έρευνας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ο δείκτης μειώθηκε στις 99,8 μονάδες από 104,3 μονάδες τον Φεβρουάριο, που έδειξαν πόσες ψεύτικες ήταν οι θριαμβολογίες του Τσακαλώτου και των παπαγάλων του.

5. Σύμφωνα με την ετήσια οικονομική έκθεση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, η πραγματική ανεργία βρίσκεται στο 27,5% και όχι στο 20,2% που παρουσίασε η ΕΛ-ΣΤΑΤ, ενώ στις νεότερες ηλικίες (15-19 ετών) βρίσκεται πάνω από 52,2%. Οι μακροχρόνια άνεργοι ξεπερνούν το 70% του συνόλου των ανέργων (ουσιαστικά έχουν περάσει στο περιθώριο) και περισσότεροι από 500 χιλιάδες νέοι έχουν μεταναστεύσει. Ακόμη, σύμφωνα με τα στοιχεία του Οργανισμού Μεσολάβησης και Διαιτησίας για το 2017, μόλις το 6% των κλάδων της ελληνικής οικονομίας καλύπτεται από συλλογικές συμβάσεις, ενώ το 2008 η κάλυψη των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων ανερχόταν στο 65%.

6. Όλα τα παραπάνω, σύμφωνα με την ετήσια οικονομική έκθεση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, συνετέλεσαν στο να εκτιναχθεί η φτώχεια στο 36,5% το 2016!

Η στρατηγική του ψέματος και της εξαπάτησης τελειώνει

Η ασθενής ανάπτυξη του 1,4% που παρουσίασε η οικονομία (περίπου η μισή απ' ό,τι είχαν προϋπολογίσει) δείχνει πολλά πράγματα: Πρώτον, το πόσο σαθρή είναι η ελληνική οικονομία, η οποία καλείται να παρουσιάσει πρωτογενή πλεονάσματα 3,5%. Δεύτερον, τη διαλυτική κρίση της ΕΕ. Τρίτον, την εμπόλεμη ένταση που κυριαρχεί στην ευρύτερη περιοχή και ιδιαίτερα με την Τουρκία. Τέταρτον, ότι οι σφοδρές αναταράξεις στην παγκόσμια οικονομία, που όλα δείχνουν ότι οδηγούν σε μια νέα τεράστια κρίση, καθιστούν σχεδόν αδύνατη την έξοδο από την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.

Αναμφισβήτητα οι μνημονιακές πολιτικές και οι πολιτικές δυνάμεις που τις υπηρετούν, χειροτερεύουν αυτή την κατάσταση. Δεν εθελουφλεί μόνο όποιος βλέπει «καθαρές εξόδους», «εξόδους στις αγορές» κ.ά., αλλά και όποιος πιστεύει ότι αυτά αποτελούν θετικά και εξυγιαντικά βήματα για την οικονομία. Αυτές οι πολιτικές του Τσίπρα, του Τσακαλώτου και των άλλων μνημονιακών, ευνοούν μια μικρή χρηματιστική ελίτ, οδηγούν σε διαρκή αντεργατικά μέτρα και την καταστροφή της οικονομίας. Η στρατηγική της εξαπάτησης που χρησιμοποιεί ο Τσίπρας μαζί με τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, πρέπει να τελειώσει όσο το δυνατόν νωρίτερα. Μονάχα μια οικονομία που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες των εργαζόμενων και της νεολαίας και όχι των κέρδους των καπιταλιστών, και μια κυβέρνηση που θα υπηρετεί αυτή την πολιτική, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων μπορούν να αποτρέψουν την καταστροφή και να οδηγήσουν στην ανάπτυξη και τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Πρωταθλήτρια στη μείωση μισθών ανακηρύσσεται η Ελλάδα, με τη γενική εικόνα στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) να χαρακτηρίζεται από τα ευρωπαϊκά συνδικάτα ανησυχητική, αφού, παρά τη συζήτηση περί οικονομικής ανάκαμψης, οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, αλλά και σε πολλές άλλες χώρες, παραμένουν σε χειρότερη θέση από αυτή στην οποία βρίσκονταν πριν από την κρίση.

Η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (Σ.Ε.Σ.) καταγράφει σημαντική μείωση μισθών στην ΕΕ, από το 2010 και μετά, σύμφωνα με στοιχεία που περιλαμβάνονται στην Έκθεση του Ευρωπαϊκού Συνδικαλιστικού Ινστιτούτου (ETUI) με τίτλο «Συγκριτική αξιολόγηση της εργασίας στην Ευρώπη 2018». Σύμφωνα με τα στοιχεία που παραθέτει η Συνομοσπονδία, οι εργαζόμενοι σε εννέα χώρες της ΕΕ (Ιταλία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισπανία, Βέλγιο, Πορτογαλία, Φινλανδία, Κροατία, Κύπρος και Ελλάδα) λαμβάνουν χαμηλότερους μισθούς το 2017 από ό,τι το 2010. Ειδικότερα για την περίπτωση της Ελλάδας, η συρρίκνωση των μισθών την περίοδο 2010-2017 ανέρχεται στο 19,1%, ενώ πέρυσι οι μισθοί μειώθηκαν περαιτέρω κατά 0,4% σε σχέση με το 2016. Στη δεύτερη θέση βρίσκεται η Κύπρος, με συνολική μείωση 10,2%. Φυσικά, η μείωση των μισθών είναι μεγαλύτερη στις χώρες όπου εφαρμόστηκαν μνημόνια, και έτσι στην τρίτη θέση βρίσκεται η Πορτογαλία, με μείωση 8,3%. Τα στοιχεία έχουν υπολογιστεί με βάση ανεξάρτητα δεδομένα που δημοσιεύτηκαν τον Φεβρουάριο του 2018 και αφορούν τους «πραγματικούς μισθούς», την αξία δηλαδή των μισθών αφού ληφθεί υπόψη το κόστος ζωής.

Η ελληνική οικογένεια είναι μια από τις πέντε βαρύτερα φορολογούμενες μεταξύ των χωρών-μελών του ΟΟΣΑ, ενώ η επιβάρυνσή της σκαρφαλώνει σε, αναλογικά, υψηλότερα επίπεδα σε σχέση με αυτά του άγαμου ατόμου χωρίς παιδιά, όπως δείχνει σχετική έκθεση του οργανισμού. Σύμφωνα με τα στοιχεία της, μια οικογένεια με μέσο εισόδημα 900 ευρώ δίνει το 38,2% του εισοδήματός της στην εφορία. Την ίδια στιγμή, ο αντίστοιχος μέσος όρος στα κράτη-μέλη του ΟΟΣΑ δεν ξεπερνά το 30%, ενώ το ποσοστό φορολόγησης στην Ιρλανδία βρίσκεται στο 13,6%. Σύμφωνα με τα στοιχεία της έκθεσης, στην Ελλάδα του 2017 εφαρμόζονταν ο τέταρτος υψηλότερος συντελεστής φορολόγησης φυσικών προσώπων, που φτάνει το 55% μαζί με την ειδική εισφορά αλληλεγγύης.

Παράλληλα, η έκθεση του ΟΟΣΑ αναφέρεται και στην κατάσταση των ανέργων στη χώρα μας. Οι άνεργοι στην Ελλάδα λαμβάνουν επιδόματα που φτάνουν το 42% του εισοδήματος που είχαν ως εργαζόμενοι. Το αντίστοιχο ποσοστό στην Τσεχία και στην Ιταλία ανέρχεται στο 72,8%, στην Ολλανδία στο 78,9% και στο Λουξεμβούργο στο 90,8%. Αξίζει να σημειωθεί πως όσοι είναι άνεργοι για παραπάνω από πέντε χρόνια λαμβάνουν μόλις το 6,6% του εισοδήματος που λάμβαναν ως εργαζόμενοι.

Εκπαιδευτικοί

Κινητοποιήσεις για μαζικούς διορισμούς

Στις 2 Μαρτίου πραγματοποιήθηκαν μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Χιλιάδες αναπληρωτές, αλλά και μόνιμοι εκπαιδευτικοί και φοιτητές, διαδήλωσαν ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλων των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, που έχουν οδηγήσει σε μηδενικούς διορισμούς εδώ και 8 χρόνια και στη διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων των αναπληρωτών.

Τα μέτρα που έχουν περάσει από την κυβέρνηση, στα πλαίσια του 3ου Μνημονίου, επιτείνουν το πρόβλημα της αδιοριστίας, καθώς έχουν στόχο την εξοικονόμηση προσωπικού και τη μείωση του αριθμού των αναπληρωτών: μειώσεις του εβδομαδιαίου ωρολογίου προγράμματος σε Δημοτικά και Γυμνάσια, ηλεκτρονικές εγγραφές μαθητών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, το Προεδρικό Διάταγμα 79 για την πρωτοβάθμια (με τις Επιτροπές Εγγραφών για τα νηπιαγωγεία και την Α' Δημοτικού), που θα επιβάλει τα τμήματα 25 μαθητών, και το «άνοιγμα» στις αναθέσεις μαθημάτων, ώστε να καλυφθούν τα κενά με το υπάρχον προσωπικό. Τα παραπάνω μέτρα, μαζί με το 30ωρο και τις συγχωνεύσεις σχολείων που ψηφίστηκαν στην 3η αξιολόγηση, καθιστούν σαφές ότι το πρόβλημα της ανεργίας των αναπληρωτών εκπαιδευτικών θα μεγιστοποιηθεί τα επόμενα χρόνια. Άλλωστε, ούτε για το σχολικό έτος 2018-19 προβλέπονται μόνιμοι διορισμοί εκπαιδευτικών και οι 20.000 διορισμοί που υποσχόταν η κυβέρνηση πάνε οριστικά περίπατο.

Σε αντίθεση με τις προεκλογικές της υποσχέσεις, η κυβέρνηση τα προηγούμενα χρόνια προσπάθησε να αλλάξει και τον τρόπο πρόσληψης των αναπληρωτών εκπαιδευτικών, με βάση την ανακύκλωση της ανεργίας και το προσοντολόγιο του ΟΟΣΑ. Κινήθηκε στην ίδια λογική με τον ν.3848 της Διαμαντοπούλου (που έκλεισε τους πίνακες προϋπηρεσίας, θέσπισε το πιστοποιητικό παιδαγωγικής επάρκειας και την επιτυχία στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ ως απαραίτητες προϋποθέσεις για να προσληφθεί κάποιος ως αναπληρωτής, όρισε ότι ο διαγωνισμός θα γίνεται κάθε τρία χρόνια και θα αλλάζει διαρκώς τους πίνακες και καθιέρωσε το προσοντολόγιο, ώστε να καταργηθούν στην πράξη τα επαγγελματικά δικαιώματα του πτυχίου). Η τροπολογία και η Υπουργική Απόφαση (Υ.Α.) Γαβρόγλου για τον τρόπο πρόσληψης των αναπληρωτών στην Ειδική Αγωγή — που έδινε τη δυνατότητα με μια Υ.Α. να αλλάζονταν τα κριτήρια πρόσληψης, υποβάθμιζε την προϋπηρεσία, εισήγαγε τη μοριοδότηση του πτυχίου και το προσοντολόγιο (διδασκτορικά, μεταπτυχιακά, σεμινάρια) κ.ά.— κινούνταν σε αυτή την κατεύθυνση και ξεσήκωσαν τις αντιδράσεις των αναπληρωτών. Όπως συμβαίνει και με τους άλλους συμβασιούχους στον δημόσιο τομέα, αλλά και με τους ελαστικά εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, επιχειρείται και για τους αναπληρωτές εκπαιδευτικούς να μην κατοχυρώνουν κανένα δικαίωμα στην εργασία με βάση την προϋπηρεσία και τα επαγγελματικά δικαιώματα του πτυχίου, αλλά με διαρκώς «νέα προσόντα».

Όλα τα παραπάνω οδηγούν στη συνειδητοποίηση από μεριάς των αναπληρωτών ότι όχι μόνο διορισμοί δεν θα γίνουν, αλλά ότι το μέλλον τους είναι, στην καλύτερη περίπτωση, «να αναπληρώνουν τον εαυτό τους», όπως λένε χαρακτηριστικά. Η ανεργία και η χειροτέρευση των εργασιακών τους σχέσεων είναι προ των πυλών με την εφαρμογή των παραπάνω μέτρων. Αυτή η συνειδητοποίηση είναι η βάση για τη μαζικότητα και τη μαχητικότητα των κινητοποιήσεών τους.

Η κινητοποίηση στο υπουργείο Παιδείας αντιμετώπιστηκε από την κυβέρνηση με ξυλοδαμούς και δακρυγόνα. Όμως, με αποφασιστικότητα οι συγκεντρωμένοι αφήφισαν και αντιμετώπισαν την κρατική καταστολή και εισέβαλαν στο υπουργείο, όπου στη συνέχεια πραγματοποίησαν μαζικότατη συνέλευση αγώνα. Από τη συνέλευση αποφασίστηκε να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις την Παρασκευή 9 Μάρτη. Τα αιτήματα της κινητοποίησης αξίζει να σημειωθεί ότι ήταν ενωτικά και αφορούσαν το σύνολο των αναπληρωτών εκπαιδευτικών: «Μαζικοί διορισμοί εκπαιδευτικών», «Μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών», «Ίσα εργασιακά δικαιώματα μόνιμων-αναπληρωτών», «Κατάργηση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ και του ν. 3848», «Όχι στο προσοντολόγιο του ΟΟΣΑ για το σύστημα πρόσληψης», «Όχι στο μνημόνιο για την εκπαίδευση».

Ενώ όμως το πρώτο αγωνιστικό βήμα έγινε στις 2 Μάρτη, φρόντισαν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΔΟΕ-ΟΛΜΕ να παρέμβουν για να πάνε την κινητοποίηση μία εβδομάδα πίσω, όχι για να την οργανώσουν καλύτερα, αλλά για να υπάρξει μεγαλύτερη χρονική απόσταση μεταξύ των κινητοποιήσεων και να κάμψουν τη μαζικότητα και τη μαχητικότητά της. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή ήταν η πρόταση και του ΠΑΜΕ. Ταυτόχρονα, η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ έτρεξε σε συνάντηση με τον Υπουργό, δίνοντάς του την ευκαιρία να «δικαιολογηθεί» για την καταστολή της κινητοποίησης και να ανακοινώσει νέα άθλια ψέματα για «διάλογο για τους διορισμούς τον Οκτώβριο» και αφού περάσει η 4η αξιολόγηση. Ο διάλογος βέβαια θα αφορά τον «τρόπο πρόσληψης», ουσιαστικά το προσοντολόγιο του ΟΟΣΑ, καθώς σύμφωνα με τον Υπουργό δεν γίνεται να προσληφθούν όλοι.

Η δεύτερη κινητοποίηση, που στηρίχθηκε από Συλλόγους Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και ΕΛΜΕ, στις 9/3, παρ' όλο που ήταν λιγότερο μαζική, συντήρησε τη συνέχεια των κινητοποιήσεων και συνέχισε να αναδεικνύει το πρόβλημα. Η τρίτη κινητοποίηση, στις 16/3, με ικανοποιητική συμμετοχή, κατέληξε σε συνέλευση μέσα στο Υπουργείο. Νέες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν στις 30/3 στα Προπύλαια, με πορεία προς το Μέγαρο Μαξίμου, καθώς και στη Θεσσαλονίκη.

Είναι φανερό ότι απαιτείται η οργάνωση και η συνέχιση των κινητοποιήσεων, η ενότητα αναπληρωτών και μόνιμων εκπαιδευτικών, η ενότητα με φοιτητές, μαθητές, γονείς. Αυτά δεν μπορούν να αφεθούν στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά να αναληφθούν από επιτροπές αγώνα αναπληρωτών και μόνιμων εκπαιδευτικών. Οι Επιτροπές θα αναλάβουν να ενημερώσουν τους αναπληρωτές εκπαιδευτικούς για τη σημασία των μνημονιακών μέτρων στην εκπαίδευση και τις επιπτώσεις στο δικαίωμα των αναπληρωτών στην εργασία, να ανοίξουν τη συζήτηση με τους μόνιμους εκπαιδευτικούς, που κι αυτοί έχουν υποστεί τις συνέπειες των μηδενικών διορισμών, όπως την αύξηση ωραρίου και το «άνοιγμα» των αναθέσεων μαθημάτων. Οι Επιτροπές πρέπει να επιβάλουν στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία τις κινητοποιήσεις, πιέζοντας να τις κηρύσει και να μην κάνει παζάρια και «διάλογο» με το Υπουργείο.

Επίκαιρα...

Φασιστικές επιθέσεις ξανά στην επιφάνεια

Άγρια και απρόκλητη επίθεση από οκτώ άτομα του ακροδεξιού φασιστικού χώρου δέχτηκαν μέλη της ΚΕ-ΕΡΦΑ, την 25η Μαρτίου, στην Καλλιθέα. Σύμφωνα με τις καταγγελίες, οκτώ άτομα που φορούσαν μαύρα γάντια, κι ένας εξ αυτών μπλούζα των ειδικών δυνάμεων, πλησίασαν το «τραπεζάκι» με τα υλικά που είχαν στήσει τα μέλη της ΚΕΕΡΦΑ και αφού τους φώναξαν «Δεν είστε Έλληνες, φύγετε από εδώ», τους επιτέθηκαν και τραυματίσαν στο πρόσωπο τουλάχιστον δύο άτομα. Όπως καταγγέλλεται, κοντά στο σημείο που πραγματοποιήθηκε η επίθεση βρίσκονταν αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες δεν παρενέβησαν. Επιπλέον, μια άλλη ομάδα φασιστών επιτέθηκε σε ομάδα της ΚΕΕΡΦΑ και του ΣΕΚ στο Γαλάτσι, τραυματίζοντας στο πρόσωπο δημοσιογράφο της εφημερίδας *Εργατική Αλληλεγγύη*.

Μέλη ταγμάτων εφόδου της Χρυσής Αυγής ήταν και τα δύο άτομα που αναγνωρίστηκαν ως δράστες της αιματηρής επίθεσης στο στέκι «Φαβέλα» του Πειραιά. Η καταδρομική επίθεση είχε πραγματοποιηθεί το απόγευμα της 25ης Φλεβάρη και είχε ως αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό τριών ατόμων, ανάμεσα στα οποία η συνήγορος της οικογένειας Φύσσα, Ελευθερία Τομπατζόγλου, η οποία υπέστη κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις από χτύπημα με σιδερολοστό, ενώ άλλα δύο άτομα υπέστησαν εγκαύματα από χτυπήματα με πυρσούς. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι δράστες ήταν 8 με 10 άτομα. Το ίδιο βράδυ, η Χρυσή Αυγή είχε διαψεύσει, ως συνήθως, την εμπλοκή της στην επίθεση, κάνοντας λόγο για «εκστρατεία λάσπης» εναντίον της. Οι συνήγοροι πολιτικής αγωγής στη μεγάλη δίκη που βρίσκεται σε εξέλιξη, επεσήμαναν ότι η επίθεση στη «Φαβέλα» είχε παρόμοια χαρακτηριστικά με εκείνη του 2008 στο στέκι «Αντίπνοια» στα Κάτω Πετράλωνα, για την οποία καταδικάστηκαν αμετάκλητα δύο υποστηρικτές της νεοναζιστικής οργάνωσης.

Αναβολή στην έφεση της υπόθεσης Ηριάννας-Περικλή

Με παρουσία δεκάδων αλληλέγγυων αλλά και ισχυρής αστυνομικής δύναμης ξεκίνησε στις 21 Μαρτίου, στο Πενταμελές Εφετείο της Αθήνας, η εκδίκαση της έφεσης της Ηριάννας και του Περικλή, οι οποίοι σε πρώτο βαθμό είχαν κριθεί ένοχοι για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση και είχαν καταδικαστεί σε ποινή κάθειρξης 13 ετών ο καθένας. Η δίκη αναβλήθηκε για τις 10 Μαΐου. Στο βήμα του μάρτυρα ανέβηκε και ο φίλος της Ηριάννας, ο οποίος χαρακτήρισε αδιανόητο και παράλογο να βρίσκεται στη φυλακή η Ηριάννα για κάτι που ο ίδιος έχει αθωωθεί.

Η Ηριάννα συνελήφθη τον Μάρτιο του 2011, σε έφοδο της Αντιτρομοκρατικής στο σπίτι του φίλου της Κωνσταντίνου, στο πλαίσιο επιχείρησης παρακολούθησης δύο υπόπτων που είχαν επίσης επισκεφτεί το ίδιο σπίτι. Ο φίλος της συνελήφθη και κατηγορήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα για συγκρότηση, ένταξη και συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση. Στη συνέχεια όμως αθώωθηκε ομόφωνα και πλέον αμετάκλητα. Η 29χρονη κοπέλα είχε δώσει τότε δείγμα DNA, χωρίς ωστόσο να προκύψει κάποιο στοιχείο εναντίον της, με αποτέλεσμα να αφεθεί ελεύθερη. Δύο χρόνια αργότερα, βρέθηκε δείγμα DNA σε γεμιστήρα όπλου, που εντοπίστηκε μαζί με σφαίρες στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου. Μετά την απολογία της, η Ηριάννα είχε αφεθεί ελεύθερη με περιοριστικούς όρους, όμως στη συνέχεια οδηγήθηκε σε δίκη και καταδικάστηκε σε 13 χρόνια κάθειρξης, και μάλιστα χωρίς ελαφρυντικά, παρότι δεν υπήρξε μαρτυρία εναντίον της, με μόνο εννοσημολογικό στοιχείο αυτό το αμφιλεγόμενο δείγμα DNA.

Αυτή η διαρκής επίθεση του μνημονιακού καθεστώτος πρέπει να τσακιστεί. Μόνο με ένα νέο κύμα αγώνων θα υποχρεωθούν να κάνουν πίσω οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, οι φασίστες και οι μνημονιακοί. Η αθώωση και η αποφυλάκιση της Ηριάννας και του Περικλή είναι καίριο, αναπόσπαστο κομμάτι αυτού του αγώνα.

ΠΑΣΕ Vodafone

Απέτυχαν οι δικαστικές προσφυγές και οι απίστευτοι τραμπουκισμοί του ΠΑΜΕ ενάντια στο Σωματείο

Την Πέμπτη 22/3, μόλις μία εβδομάδα πριν την Εκλογο-απολογιστική Συνέλευση του επιχειρησιακού Σωματείου ΠΑΣΕ Vodafone (28/3), 13 μέλη της Ταξικής Ενότητας (ΤΕ) κατέθεσαν στο Ειρηνοδικείο Αθηνών αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά του Σωματείου (στην πραγματικότητα κατά της πλειοψηφίας του ΔΣ που δεν πρόσκειται στο ΠΑΜΕ/ΚΚΕ), ζητώντας την εγγραφή τους. Πρόκειται για προερχόμενους κυρίως από την 360 Connect, που η εγγραφή τους έχει απορριφθεί αιτιολογημένα και επανειλημμένα παλιότερα, καθώς είναι περιφερόμενοι ψηφοφόροι του ΠΑΜΕ, μέλη και άλλου επιχειρησιακού Σωματείου (στην 360 Connect), το οποίο διατηρούν παρά την εξαγορά της από την Vodafone.

Τα ασφαλιστικά μέτρα συζητήθηκαν στις 23/3. Ο μάρτυρας και ο δικηγόρος της ΤΕ κατέθεσαν διάφορα ψέματα, μεταξύ άλλων απέκρυψαν την απόρριψη της εγγραφής και το λόγο της. Ζήτησαν την έκδοση **προσωρινής διαταγής εγγραφής τους, προκειμένου «να μην στερηθούν το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι στην Εκλογοαπολογιστική Συνέλευση και στις επερχόμενες αρχαιρεσίες».** Τι συγκινητικό ενδιαφέρον για τη συμμετοχή στις εκλογές ενός Σωματείου, που με

τοδικείο Αθηνών (11/5).

Ας σημειωθεί και το εξής: Την ώρα των ασφαλιστικών της ΤΕ, η διοίκηση της Vodafone πίεζε δεκάδες εργαζόμενους από την Εξυπηρέτηση Πελατών να παραιτηθούν και να επαναπροσληθούν με ατομικές συμβάσεις ως «επινοικιαζόμενοι» της εταιρίας Atlas, με τεράστιες απώλειες στα δικαιώματά τους (βλ. σχετικό άρθρο). Σύμπτωση ή προσχεδιασμένο, συντονισμένο χτύπημα;

Η ΤΕ/ΠΑΜΕ τον τελευταίο χρόνο έχει μεταχειριστεί κάθε μέσο, προκειμένου να ελέγξει το ΠΑΣΕ Vodafone: εξόφθαλμα ψέματα περί δήθεν «εργοδοτισμού», συκοφαντίες και χυδαίες βρισιές εναντίον μελών της πλειοψηφίας του ΔΣ, χαρτοπόλεμος καταγγελιών με στόχο να κουράσουν τους εργαζόμενους και να τους απομακρύνουν από το Σωματείο κλπ. Δεν δίστασε να σύρει ένα αγωνιστικό Σωματείο στην (κατά τα άλλα αστική) δικαιοσύνη, προκειμένου να πάρει μια πλαστή πλειοψηφία στην επερχόμενη Εκλογοαπολογιστική, για να ελέγχει απόλυτα την εκλογική διαδικασία και στη συνέχεια το ίδιο το Σωματείο.

Αυτά που συνέβησαν στην Εκλογοαπολογιστική ανέστυραν μνήμες από τις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας του

εργατικού κινήματος. Μπροστά στη μαζικότερη συμμετοχή εργαζομένων, που απέκλειε την επικράτηση της ΤΕ/ΠΑΜΕ, κατέφυγαν στις γνωστές σταλινικές μεθόδους: βρισιές «γηπεδικές» και σεξιστικές, τραμπουκισμοί, ξύλο σε όσους εργαζόμενους δεν ήταν μαζί τους, γροθιές, κλωτσιές, χειρολαβές πνιγμού, προσπάθεια κλοπής της κάλπης, σπασίμο της πρώτης κάλπης κ.α. Επιτέθηκαν μέχρι και στον δικαστική αντιπρόσωπο.

Αυτές οι αθλιότητες απέτυχαν για μια ακόμη φορά. Οι εργαζόμενοι υπερασπίστηκαν με αποφασιστικότητα τη δημοκρατική διαδικασία της συνέλευσης και διασφάλισαν την ολοκλήρωσή της με την εκλογή της εφορευτικής επιτροπής. Οι εργαζόμενοι της Vodafone γνωρίζουν ότι το Σωματείο τους έχει δώσει σκληρές και σημαντικές ταξικές μάχες, δεν είναι λοιπόν διατεθειμένοι να το παραδώσουν σε μια δράκα θρασύδειλων τραμπούκων! Το ΠΑΣΕ Vodafone δεν είναι και ούτε θα γίνει σφραγίδα του γραφειοκρατικού μηχανισμού του ΠΑΜΕ! **Οι τραμπούκικες και δολοφονικές πρακτικές της ΤΕ/ΠΑΜΕ δεν έχουν θέση μέσα σε ένα εργατικό Σωματείο,** βασική αρχή του οποίου είναι η εργατική δημοκρατία και η ταξική αλληλεγγύη. Η «Ταξική Ενότητα» πρέπει να απομακρυνθεί από το ΠΑΣΕ Vodafone. Οι εργαζόμενοι της Vodafone με την σθεναρή τους στάση έχουν καταφέρει επανειλημμένα στο παρελθόν να απομονώσουν και να καταδικάσουν έμπρακτα αυτές τις πρακτικές, πιστεύουμε ότι θα το πράξουν και πάλι!

Η ΤΕ/ΠΑΜΕ θέλει να αλώσει το ΠΑΣΕ Vodafone για να το φέρει κι αυτό στα μέτρα τόσων άλλων «Σωματείων» του ΠΑΜΕ, βλέπε εκλογές διάρκειας ενός μήνα και βάλτε, περιφερόμενες κάλπες ανά την επικράτεια, επαγγελματίες ψηφοφόροι απευθείας από τα κομματικά γραφεία και άλλα. Μοναδικός στόχος

της είναι η **αλλοίωση των πραγματικών συσχετισμών στα πρωτοβάθμια σωματεία με εκτεταμένη νοθεία,** προκειμένου να περάσουν στον έλεγχο του ΠΑΜΕ και αυτό να εκλέξει όσο το δυνατόν περισσότερους αντιπροσώπους στα β' βήματα και γ' βήματα συνδικαλιστικά όργανα (Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες, ΓΣΕΕ). Αυτό είναι όλο κι όλο το σχέδιο του ΠΑΜΕ, το οποίο υπηρετεί με φανατισμό όλο το τελευταίο διάστημα, με αποτέλεσμα πολλαπλά φαινόμενα βίας και νοθείας, που έχουν άλλωστε καταγγεληθεί από πολλούς συνδικαλιστικούς φορείς. Ένα σχέδιο που φυσικά καμία σχέση δεν έχει με τα συμφέροντα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης, αποσκοπεί μόνο στη διάλυση των δομών του συνδικαλιστικού κινήματος ώστε να εμφανίζεται το ΠΑΜΕ σαν η μόνη δύναμη.

Γι' αυτό τα γεγονότα στη Vodafone αφορούν το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα στο σύνολό του. Η βίαιη και επαίσχυντη επίθεση σε βάρος του ΠΑΣΕ Vodafone πρέπει να καταδικαστεί από όλους τους εργαζόμενους, όλους τους αγωνιστές του κινήματος και τις οργανώσεις του. Καμία ανοχή, καμία υποχώρηση στις σταλινικές πρακτικές, έχουν κύρια ευθύνη για την κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει τα Συνδικάτα και ο Συνδικαλισμός. Πολιτικές ουράς και ακολουθητισμού στο ΚΚΕ, που θέλουν να βλέπουν σε αυτό μια «ταξική δύναμη» απαραίτητη για κάθε κίνημα-μέτωπο, δεν προσφέρουν στην υπόθεση της ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος. Απαραίτητη προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι ένας ξεκάθαρος διαχωρισμός από τις γκανγκστερικές, φασίτσες, τραμπούκικες πρακτικές που εφάρμοζε ανέκαθεν ο σταλινισμός. Η αποκατάσταση της εργατικής δημοκρατίας στις γραμμές του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος.

Η εργοδοσία της Vodafone μετατρέπει εκβιαστικά εργαζόμενους σε «ενοικιαζόμενους» Όχι στους εκβιασμούς και τις απολύσεις!

Στο κλείσιμο του οικονομικού έτους, η εργοδοσία της Vodafone ξαναχτύπησε! Επαναλαμβάνοντας τα πεπραγμένα του προηγούμενου Μάρτη, σε μια προσπάθεια να «ξεφορτωθεί» και τους τελευταίους εναπομείναντες Vodafone συναδέλφους της διεύθυνσης Εξυπηρέτησης Πελατών, τους εκβίασε να παραιτηθούν από υπάλληλοι της Vodafone και να επαναπροσληθούν μέσω ατομικής σύμβασης εργασίας ως «ενοικιαζόμενοι» της Atlas. Ουσιαστικά, η εργοδοσία επιχείρησε συγκαλυμμένες απολύσεις με αποτέλεσμα τεράστιες απώλειες στα κατοχυρωμένα δικαιώματα των συναδέλφων:

1. Οι νέες συμβάσεις προβλέπουν μείωση μισθού που φτάνει σε πρώτη φάση τα 800 (!) ευρώ μεικτά. Στη συνέχεια είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα υπάρξουν κι άλλες μειώσεις...

2. Είναι αμφίβολο αν διασφαλίζεται η προϋπηρεσία των συναδέλφων.

3. Όσοι συνάδελφοι το αποδεχτούν, βγαίνουν από την «ομπρέλα» της τε-

λευταίας ΕΣΣΕ που μετενεργεί, με ό,τι σημαίνει αυτό, όπως η μη κατοχύρωση επιδόματος τέκνων/σπουδών.

Όλα αυτά, βέβαια, χωρίς να υπάρχει η παραμικρή διασφάλιση των θέσεων εργασίας.

Τη Δευτέρα 26 Μαρτίου, το Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζομένων Vodafone - Πάναφον (ΠΑΣΕ Vodafone), πραγματοποίησε την προγραμματισμένη στάση εργασίας από την έναρξη της βάρδιας μέχρι τις 14:00 και αποκλεισμό κτιρίου της εταιρίας στον Κηφισό. Αρκετοί εργαζόμενοι -τόσο από το θιγόμενο, όσο κι από όλα τα τμήματα- παρευρέθηκαν έξω από το κτίριο και συμμετείχαν στη συνέλευση που συστάθηκε επί τόπου. Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να παρατήνουν τη στάση έως τις 21:00 και έβαλαν και άλλη μια στάση εργασίας για την Τρίτη 27 Μαρτίου από την αρχή της βάρδιας έως τις 14:00.

Όλα αυτά συνέβησαν την ίδια στιγμή που η πλειοψηφία του ΔΣ του Σωματείου συρόταν στα δικαστήρια από την παράταξη της «Ταξικής Ενότητας»

(ΠΑΜΕ/ΚΚΕ), που κατέθεσε ασφαλιστικά μέτρα για να μπορέσει να εγγράψει 13 κομματικά μέλη που παίζουν το ρόλο «μεταφερόμενων ψηφοφόρων» στις εκλογές του σωματείου (βλ. σχετικό άρθρο)!

Η εργοδοσία, για να αναγκάσει τους εργαζόμενους του τμήματος να υποχωρήσουν και να αποσπάσει τις υπογραφές τους, προσπάθησε να δημιουργήσει κλίμα πανικού και τρόμου, εκβιάζοντας τους ανοιχτά: «ή το δέχεσαι ή απολύεσαι». Πρόκειται για οργανωμένη προσπάθεια διαμόρφωσης κλίματος πανικού. Οι εργαζόμενοι σταδιακά υποχώρησαν στις πιέσεις της εργοδοσίας.

Η προσπάθεια αποψίλωσης του τελευταίου Vodafone προσωπικού και η αντικατάστασή του από φθηνό, αναλώσιμο εργατικό δυναμικό θα επεκταθεί, αργά ή γρήγορα, σε όλα τα τμήματα. Ξηλώνοντας τις κατακτήσεις της Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και απολύοντας το μόνιμο και σταθερό προσωπικό Vodafone, η διοίκηση προσπαθεί να μετατρέψει την εταιρεία

σε έναν ωκεανό ελαστικών εργασιακών σχέσεων, με εργαζόμενους «ενοικιαζόμενους», «εξωτερικούς», μπλοκάκια, κ.ά., πολλών και διαφορετικών ταχυτήτων, που δε θα μπορούν να κατοχυρώσουν δικαιώματα και θα στέκονται ατομικά απέναντι στην εργοδοσία.

Μέσα σε αυτές τις εργασιακές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην αγορά εργασίας, το να εγκαταλείψει κάποιος εργαζόμενος οικειοθελώς τη θέση εργασίας του είναι μεγάλο λάθος. Καμία ατομική διαπραγμάτευση με την εργοδοσία δεν μπορεί να φέρει την οποιαδήποτε διασφάλιση για εμάς τους εργαζόμενους. Η μόνη λύση είναι η διασφάλιση της συλλογικής μας αντίστασης. Με οργάνωση και αγώνα στους χώρους δουλειάς να τσακίσουμε τα μνημόνια στην πράξη: Αυτά τα βάρβαρα και βαθιά αντεργατικά μνημόνια, που επιτρέπουν να κυριαρχεί ο δεσποτισμός του εργοδότη, που θα κατέχει την απόλυτη εξουσία και το απόλυτο δικαίωμα να μεταχειρίζεται τους εργαζόμενους όπως εκείνος θέλει.

SKOT A.E.

Αλληλεγγύη στους εργαζομένους - Καμιά ανοχή στον εμπαιγμό και τις επιθέσεις της εργοδοσίας

Το εργοστάσιο της SKOT ανήκει στον κλάδο της χημικής βιομηχανίας και βρίσκεται σε λειτουργία εδώ και 35 χρόνια. Σε αυτό παρασκευάζονται αποσμητικά χώρου, σκληρά καθαριστικά, αποφρακτικές σκόνης, προϊόντα οικιακής χρήσης με καυστικές ουσίες, κ.λπ. Απασχολεί μόνο 35 εργαζόμενους πλέον, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και ενεργά μέλη του σωματείου. Καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του, οι συνθήκες εργασίας ήταν και είναι απαράδεκτες. Δεν υπάρχουν ούτε τα στοιχειώδη μέσα ατομικής προστασίας, δεν τηρούνται οι κανονισμοί Υγιεινής και Ασφάλειας, δεν υπάρχει σταθερό ωράριο, δεν δίνονται βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα, κ.α.

Σαν να μην έφταναν όλα τα προηγούμενα, οι εργοδότες δημιούργησαν μια ένωση προσώπων για να πιέσουν τους εργαζόμενους να υπογράψουν μειώσεις στους μισθούς, 20% για τις γυναίκες και 13% για τους άντρες. Σε περίπτωση που δεν δέχονταν, θα απέλυαν 18 άτομα.

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, οι εργάτριες/τες συγκρότησαν το Σωματείο Εργαζομένων SKOT τον Μάρτη του 2013. Με αυτόν τον τρόπο, κατάφεραν να διαλύσουν την ένωση προσώπων, να χαλάσουν τα σχέδια των εργοδοτών για νέες μειώσεις και αντικατάσταση της συλλογικής σύμβασης από ατομικές συμβάσεις.

Εδώ και ένα χρόνο έχει επιβληθεί

μονομερώς το μέτρο της εκ περιτροπής εργασίας, με μόλις τρία μεροκάματα τον μήνα κι αυτά απλήρωτα! Η δικαιολογία είναι δήθεν ότι η εταιρία έχασε τον κυριότερο αγοραστή της. Οι εργοδότες από τότε πιέζουν συνεχώς τους εργαζόμενους να παραιτηθούν, να βρουν αλλού δουλειά, ενώ παράλληλα ξεπουλάνε τα μηχανήματα του εργοστασίου. Οι εργαζόμενοι με αγώνες διαρκείας εμπόδισαν αυτά τα σχέδια όπως και τις διαρκείς προσπάθειες απολύσεων μελών του σωματείου. Βέβαια μπαίνοντας στο 2018 άρχισε εκ νέου μια προσπάθεια επαναφοράς της εκ περιτροπής εργασίας και μόλις παρουσιάστηκαν αντιδράσεις, τον Φλεβάρη, προχώρησαν σε απολύσεις μελών του σωματείου. Το σωματείο προχώρησε άμεσα σε απεργίες και η εργοδοσία οδηγήθηκε ξανά στο να κάνει πίσω. Έτσι στις 1 Μαρτίου μετά από συνεχόμενες απεργίες επετεύχθη η ανάκληση των απολύσεων και η συμφωνία με την εταιρία για κανονική λειτουργία του εργοστασίου.

Αυτά όμως μόνο για δυο βδομάδες καθώς στις 14/3/2018 η εταιρεία ζήτησε από το εργατικό προσωπικό πριν το τέλος της βάρδιας να καθαριστεί η μηχανή ενός νέου προϊόντος, όπως και έγινε, προκειμένου να ελέγξουν οι πελάτες την μηχανή και να ολοκληρωθεί η συμφωνία για την παραγωγή. Αντί για αυτό όμως, την επομένη διαπιστώθηκε ότι ολόκληρη η μονάδα παραγωγής είχε εξαφανιστεί από το εργοστάσιο μαζί με την πρώτη ύλη

και τις έτοιμες παλέτες, σε μια εμφανή προσπάθεια της εργοδοσίας ώστε με ένα νέο ξεπούλημα των παραγωγικών μέσων να οδηγήσει στο τέλος της λειτουργίας του εργοστασίου και στην απόλυση όλων των εργαζομένων - μελών του σωματείου. Όταν οι εργαζόμενοι διαμαρτυρήθηκαν στην εργοδοσία η απάντηση που πήραν ήταν τραμπουκισμοί και ότι η εργοδοσία δεν έχει καμιά υποχρέωση να ενημερώνει για τις κινήσεις της τους εργαζόμενους!

Σαν να μην έφτανε αυτό την Δευτέρα 19/3/2018 και ενώ οι εργαζόμενοι βρισκόταν εντός ωραρίου εργασίας, τους ζητήθηκε από την Διοίκηση της SKOT να βγουν από τον εσωτερικό χώρο του εργοστασίου. Στην συνέχεια ο εργοδότης χωρίς καμιά προειδοποίηση κλείδωσε όλες τις πόρτες, με αποτέλεσμα όλοι οι εργαζόμενοι να μείνουν στον προαύλιο χώρο του εργοστασίου μέχρι την λήξη του ωραρίου, με μόνη πρόσβαση στον προθάλαμο όπου βρίσκονται οι ηλεκτρονικές κάρτες εργασίας προσωπικού. Για δύο μέρες βρισκόταν κάτω από αυτές τις συνθήκες, μην έχοντας πρόσβαση ούτε στον χώρο παραγωγής αλλά ούτε καν στο WC του εργοστασίου.

Μέσα σε αυτήν κατάσταση οι εργαζο-

μένοι συνεχίζουν έναν αγώνα διαρκείας παλεύοντας απέναντι στις αισχρές πρακτικές, τις επιθέσεις και την τρομοκρατία της εργοδοσίας διεκδικώντας το αυτονόητο, αλλά και παράλληλα το πλέον σημαντικό. Το δικαίωμα στην εργασία με πλήρη απασχόληση, τον ελεύθερο συνδικαλισμό, την αντιμετώπισή τους με σεβασμό και με αξιοπρέπεια. Για αυτό και απαιτούν όχι μόνο την κανονική λειτουργία του εργοστασίου αλλά και την τιμωρία των εργοδοτών για τις πρακτικές τους. Μέσα στη μνημονιακή λαίλαπα και την πλήρη απαξίωση των εργαζομένων είναι σημαντικό καθήκον να στεκόμαστε αλληλέγγυοι δίπλα σε όσους αγωνίζονται απέναντι στην εργοδοτική βαρβαρότητα και για αυτό πρέπει να στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα των εργαζομένων στη SKOT. Η νίκη του αγώνα τους με την παραδειγματική τιμωρία των εργοδοτών μπορεί να αποτελέσει φωτεινό παράδειγμα για τον δρόμο στον οποίο πρέπει να βαδίσει η εργατική τάξη στις μέρες μας όντας αντιμετώπι με λίγο-πολύ παρόμοιες καταστάσεις. Μόνο με αγώνες και οργάνωση θα μπορέσουμε εμείς οι εργαζόμενοι να απαντήσουμε στις επιθέσεις που δεχόμαστε από τους εργοδότες.

«Ιπποκράτειο» Ιωαννίνων: Ένας χρόνος ανυποχώρητου αγώνα

Ο αγώνας για την επαναπόσληψη της συναδέλφου και την καταβολή των δεδουλευμένων στο «Ιπποκράτειο Ιωαννίνων» έχει κλείσει ένα χρόνο. Στις 21/3/2017 η Π.Π., εργαζόμενη ως τεχνολόγος-ακτινολόγος επί επτά συναπτά έτη στο ιδιωτικό διαγνωστικό κέντρο «Ιπποκράτειο» Ιωαννίνων, απολύθηκε άδικα, εκδικητικά και καταχρηστικά. Το «Ιπποκράτειο» αποτελεί σχεδόν μονοπώλιο στο χώρο της ιδιωτικής υγείας στα Ιωάννινα, καθώς διαθέτει ακτινολογικό εξοπλισμό που δεν έχουν αντίστοιχες επιχειρήσεις.

Εκμεταλλεζόμενη τη διάλυση της δημόσιας υγείας η συγκεκριμένη επιχείρηση θησαυρίζει. Εκμεταλλεύεται τα μνημονιακά μέτρα για να εντατικοποιεί

τους εργαζόμενους με ελαστικά και σπαστά ωράρια, παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας (από εξάωρο σε οκτάωρο χωρίς εκ νέου σύμβαση, μαύρη εργασία, μη καταβολή αναρωτικών αδειών, ελάχιστα διαλείμματα), κ.α. Η πίεση της εργοδοσίας προς τους εργαζόμενους περιελάμβανε φωνές, ύβρεις, υποτιμητικούς/εξευτελιστικούς χαρακτηρισμούς. Τα παραπάνω δεν ήταν προσωπικές επιλογές ενός «κακού» εργοδότη, αλλά καθεστώς στην πλειοψηφία των χώρων δουλειάς για την εντατικοποίηση της εργασίας, τον κατακερματισμό και τη διαίρεση των εργαζομένων.

Η συνάδελφος προσπάθησε να πράξει το αυτονόητο: να διατηρήσει την αξιοπρέπεία της, να ζητάει ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και να απαιτεί συμπεριφορά εργαζομένου και όχι υποτακτικού. Όλα αυτά «πειράξαν» την εργοδοσία και θέλησαν να απαλλαγούν από την εργαζόμενη, απολύοντάς την. Ο πραγματικός λόγος απόλυσης δεν ήταν ότι «δεν έκανε καλά τη δουλειά της», αλλά επειδή ήθελε να είναι πραγματική εργαζόμενη.

Η εργαζόμενη δεν δέχθηκε την άδικη απόλυσή της, την κατήγγειλε ασκώντας αγωγή στην εργοδοσία για την επαναπόσληψη και την καταβολή των δεδουλευμένων της και το πιο σημαντικό επέλεξε να διεκδικήσει τα δικαιώματά της μέσα από τον αγώνα. Απευθύνθηκε σε σωματεία, οργανώσεις και συλλογική τη-

τες της πόλης και από την πρώτη στιγμή με πρωτοβουλία της ΟΚΔΕ συγκροτήθηκε επιτροπή αλληλεγγύης.

Η επιτροπή δεν άφησε ούτε στιγμή μόνη της την εργαζόμενη απέναντι στην εργοδοσία, σχεδίασε και πραγματοποίησε δεκάδες δράσεις και διαμαρτυρίες έξω από την επιχείρηση. Πάνω από 100 παραστάσεις διαμαρτυρίας, διαδηλώσεις στο κέντρο της πόλης, εκδήλωση, παρεμβάσεις με μικροφωνική, κείμενα και αφίσες στην πόλη και το Πανεπιστήμιο. Την ημέρα του δικαστηρίου (7/3) η δυναμική συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια από την επιτροπή αλληλεγγύης, το σύλλογο Εστιακών Φοιτητών Δουρούτης, την ΟΚΔΕ και αλληλέγγυους, έδωσε άλλο ένα αγωνιστικό μήνυμα ενάντια στην εργοδοσία που είχε μόνο ψέματα να καταθέσει.

Η εργαζόμενη μαζί με την επιτροπή αλληλεγγύης δεν σταμάτησαν να απευθύνουν καλέσματα σε συνδικαλιστές, σωματεία, συλλόγους και οργανώσεις του εργατικού κινήματος να συμμετέχουν στην επιτροπή και τον αγώνα. Δυστυχώς η στάση των περισσότερων ήταν από αδιάφορη έως και επιθετική. Μόνο το πρώτο διάστημα συμμετείχαν συναγωνιστές από την ΕΣΕ, οι οποίοι στη συνέχεια αποχώρησαν και για μεγάλο διάστημα παρακολουθούσαν την επιτροπή συναγωνιστές από την ΛΑΕ. Καμία στήριξη, βοήθεια ή συμμετοχή στον αγώνα δεν υπήρξε από

την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (πλην ελαχίστων την ημέρα του δικαστηρίου και στην πρώτη κινητοποίηση). Προφανώς ούτε από το ΠΑΜΕ (επιμένει να βαφτίζει ό,τι δεν ελέγχει, «φιλοεργοδοτικό»), οι «ταξικές» δυνάμεις έλαμψαν δια της απουσίας τους, αφού η επιτροπή δεν ζήτησε την άδειά τους για να αγωνιστεί ενάντια σε κάποιο αφεντικό.

Ο αγώνας στο «Ιπποκράτειο Ιωαννίνων» αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη και μια πρώτη επιτυχία γιατί:

α) Έφερε νέους αγωνιστές στον αγώνα και την οργανωμένη πάλη, β) προσπάθησε να ενώσει το φοιτητικό κίνημα με τους εργατικούς αγώνες, γ) χρησιμοποιήσε μαχητικές μορφές πάλης, δ) βασίστηκε στην συμμετοχή όλων όσων αποφάσισαν να παλέψουν και προφανώς στην ίδια την απολυμένη, ε) επέδειξε διάρκεια και ανυποχώρητη διάθεση, στ) είχε μια ενωτική πολιτική στην πράξη, ζ) άνοιξε το ζήτημα του αγώνα ενάντια στις απολύσεις και την εργοδοτική αυθαιρεσία.

Ανεξάρτητα από την απόφαση του δικαστηρίου που εκκρεμεί, ο αγώνας στο «Ιπποκράτειο» έχει, κατά μία έννοια, ήδη νικήσει καθώς αποτελεί φωτεινό παράδειγμα για το πώς πρέπει να αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματά μας και πώς πρέπει να οργανωθούμε ενάντια στην κρίση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος. Τίποτα δεν μας χαρίζεται, όλα πρέπει να διεκδικηθούν.

Συγχωνεύσεις, δίδακτρα και κατάργηση του ασύλου είναι η πολιτική του Υπουργείου Παιδείας

Οι τελευταίες εξελίξεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αποδεικνύουν ότι και σε αυτόν τον τομέα η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εφαρμόζει με ιδιαίτερο ζήλο όλες τις οδηγίες των επιτελείων της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Από την ψήφιση του νόμου Γαβρόγλου το καλοκαίρι και μετά, το υπουργείο Παιδείας έχει ανοίξει μια σειρά από μέτωπα:

α) Με την ψήφιση του νόμου για το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (ΠΔΑ), εγκαινιάζεται η εφαρμογή πλευρών του νόμου Γαβρόγλου, όπως τα διετή προγράμματα σπουδών, που αλλάζουν άρδην τον χαρακτήρα των πανεπιστημίων, υποβαθμίζουν τα πτυχία και ανοίγουν τον δρόμο για τη μετατροπή τους σε μεταλυκειακά σούπερ μάρκετ τίτλων σπουδών.

β) Στα σκαριά βρίσκονται και οι συγχωνεύσεις και καταργήσεις και άλλων ΤΕΙ και ΑΕΙ της χώρας (ΤΕΙ Ηπείρου, Σερρών, Στερεάς Ελλάδας και Θεσσαλίας, Ιονίων Νήσων κ.τ.λ.). Με αυτό τον τρόπο θα συρρικνωθεί ακόμα πιο πολύ ο χάρτης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, θα μειωθεί πολύ περισσότερο η κρατική χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, θα επέλθει δραστική μείωση του εκπαιδευτικού και επιστημονικού προσωπικού.

γ) Προωθείται από πολλά τμήματα ΑΕΙ η επιβολή διδάκτρων σε μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών που μέχρι τώρα δεν είχαν. Επιχειρείται η ολοένα και μεγαλύτερη μετακύλιση του κόστους των σπουδών στις πλάτες των φοιτητών και των οικογενειών τους. Είναι δεδομένο ότι αυτή η προσπάθεια, αν περάσει, πέρα από τις συνέπειες για τους μεταπτυχιακούς φοιτητές, ανοίγει διάπλατα τον δρόμο για τον πραγματικό στόχο τους: την επιβολή διδάκτρων στις προπτυχιακές σπουδές.

δ) Ανακινείται εκ νέου το ζήτημα του ασύλου και του φοιτητικού συνδικαλισμού. Η κυβέρνηση έχει συγκροτήσει «Επιτροπή ενάντια στην παραβατικότητα στα πανεπιστήμια», με τη συμμετοχή πανεπιστημιακών

αλλά και εισαγγελέων και αστυνομικών. Παράλληλα, διάφοροι πρυτάνεις και αντιδραστικοί καθηγητές προχωρούν σε δηλώσεις, ζητώντας την οριστική κατάργηση του ασύλου, με κυριότερες αυτές του Ζαπράνη, πρύτανη του ΠΑΜΑΚ.

ε) Τέλος, πέρα από τις επιθέσεις της κυβέρνησης, ο κίνδυνος κατάρρευσης δομών του πανεπιστημίου λόγω της χρόνιας υποχρηματοδότησης και κακοδιαχείρισης επικρέμεται συνεχώς πάνω από τις σχολές, με τις υπηρεσίες της φοιτητικής μέριμνας να είναι αυτές που κινδυνεύουν πιο άμεσα. Παραδείγματα υπήρξαν και φέτος, αφού τα εστιατόρια πολλών πανεπιστημιακών εστιών αδυνατούσαν να λειτουργήσουν για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Η περίοδος αυτή βρίσκει το φοιτητικό κίνημα σε μια άσχημη κατάσταση. Οι συνελεύσεις είναι σχετικά σπάνιες και άμαζες, όπως και οι κινητοποιήσεις. Αντικειμενικοί λόγοι υπάρχουν και μπορούν να παρατεθούν πολλοί, με σημαντικότερο τη συνολική κάμψη του κινήματος, ειδικά μετά το 2015. Ωστόσο, η μονόπλευρη επίκληση στις αντικειμενικές συνθήκες δεν αρκεί. Σημαντική ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση έχουν οι οργανωμένες δυνάμεις. Η ΚΝΕ προσπαθεί να καθαρίσει το τοπίο στα αριστερά της και να αναδειχθεί ως η μόνη αριστερή δύναμη στο φοιτητικό κίνημα. Εφαρμόζει μια πολιτική επίθεσης και συκοφαντικής κατά οποιασδήποτε κίνησης φοιτητών δεν ελέγχει. Όταν δεν το καταφέρνει, περνάει ανοιχτά εναντίον των αγώνων και των κινητοποιήσεων. Φτάνει μέχρι και στη φυσική βία απέναντι σε φοιτητές. Παρότι η οργανωτική της δύναμη της δίνει ευκαιρία, σε συνδυασμό με τα προβλήματα του κινήματος, να σπείρει τη σύγχυση, την απογοήτευση και την ηττοπάθεια, η προσπάθειά της να κυριαρχήσει στο φοιτητικό κίνημα δεν πετυχαίνει. Ωστόσο, παραμένει ένας σημαντικός κίνδυνος. Τα ΕΑΑΚ, βυθισμένα στην εσωτερική τους κρίση όσο ποτέ πριν, στην καλύτερη περίπτωση απλώς δεν συμβάλλουν στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, ενώ στη χειρότερη έχουν

έως και έναν παραλυτικό ρόλο. Η σημαντικότερη ευθύνη που τους αναλογεί είναι ότι, ενώ συσπειρώνουν ακόμα σημαντικές αριθμητικά δυνάμεις, δεν έχουν παρουσιάσει ούτε ένα στοιχειώδες σχέδιο για την αντιμετώπιση της επίθεσης και της κρίσιμης κατάστασης του φοιτητικού κινήματος. Παράλληλα, έχουν αυξήσει τις προσπάθειες «καπελώματος»

διάφορων κινήσεων των φοιτητών. Ως ενιαίο δίκτυο σχημάτων υπάρχουν πλέον μόνο κατ' όνομα, αφού κάτω από τον τίτλο ΕΑΑΚ βρίσκονται 2 ή 3 εντελώς αντιπαραθετικά μεταξύ τους σχέδια, που δεν συναντιούνται πουθενά. Η μεταφορά των, παντελώς αδιάφορων για το φοιτητικό κίνημα και τα πραγματικά του προβλήματα, εσωτερικών τους διαφωνιών στις σχολές και τα αμφιθέατρα και η επίλυση των διαφορών τους με ξύλο, είναι σημάδια αποκρουστικά και ενδεικτικά της κρίσης τους και πρέπει να απομονωθούν από το φοιτητικό κίνημα.

Παρ' όλη την άσχημη κατάσταση, δεν λείπουν και κάποιες αποσπασματικές δυναμικές κινητοποιήσεις, που, στο μέτρο των δυνατοτήτων τους, έχουν κερδίσει αρκετά πράγματα ή έχουν αφήσει σημαντικές παρακαταθήκες. Οι καταλήψεις στο ΤΕΙ Αθήνας, ενάντια στην ίδρυση και λειτουργία του ΠΔΑ και τις συγχωνεύσεις, είναι ίσως η πιο σημαντική κινητοποίηση εδώ και χρόνια για το φοιτητικό κίνημα. Κινητοποιήσεις έγιναν και στις Φοιτητικές Εστίες σε αρκετές πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Ξάνθη). Οι κινητοποιήσεις αυτές, μπορεί να μην συγκροτούν ακόμα μια συνολική απάντηση, δείχνουν όμως κάτι πολύ σημαντικό: ότι κάτω από την επιφάνεια της απάθειας και της απογοήτευσης, υπάρχουν δυνατότητες για τους φοιτητές να αγωνιστούν και μάλι-

στα, πολλές φορές, με έναν υποδειγματικό τρόπο, αρκεί να υπάρχει μια σωστή πολιτική, ένα πολιτικό εργαλείο στα χέρια τους. Μια πολιτική ενωτική για το φοιτητικό κίνημα, που θα ιεραρχεί και θα εξηγήει την επίθεση, που θα προωθεί την αυτοοργάνωση και τις δυναμικές μορφές πάλης, που δεν θα ανακόπτει αλλά θα ενθαρρύνει την πρωτοβουλία, την υπέρβαση των «κλασικών» μορφών πάλης.

Η ενδυνάμωση μιας τέτοιας πολιτικής είναι ο πιο σύντομος δρόμος για να γίνει δυνατή μια αναγέννηση του φοιτητικού κινήματος. Όχι μόνο για να ανακόψει ή να φρενάρει την επίθεση στην εκπαίδευση — πράγμα πολύ σημαντικό κι από μόνο του — αλλά για να καταφέρει το φοιτητικό κίνημα να παίξει και τον ρόλο που του αναλογεί με βάση τη μαζικότητά του, τη θέση του στην κοινωνία, το μέγεθος της επίθεσης που δέχεται. Να αποτελέσει, δηλαδή, τον πυροδότη για μια νέα άνοδο του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, για να σπάσει αυτή η επίθεση που δεχόμαστε.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη παλεύει καθημερινά, και για την οργάνωση των επιμέρους αντιστάσεων του φοιτητικού κινήματος, αλλά και για την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών μέσα σε αυτό, όρος απαραίτητος για την ανάπτυξη και νίκη του κινήματος.

■ Χρήστος Α.

170 ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Εκδήλωση της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Γιάννενα

Για τα 170 χρόνια από την συγγραφή του Μανιφέστου του Κομμουνιστικού Κόμματος η ΟΚΔΕ διοργάνωσε εκδήλωση στα Ιωάννινα στις 24 Μάρτη, για να συζητήσει και να επισημάνει την επικαιρότητα του θρυλικού έργου των δύο κλασικών του μαρξισμού.

Την εκδήλωση παρακολούθησαν με ενδιαφέρον αρκετοί νέοι σύντροφοι και συναγωνιστές. Στο χώρο υπήρχε υλικό των εκδόσεων Εργατική Πάλη και φυσικά το βιβλίο «170 χρόνια από το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος - Δοκίμια για τους Κ. Μαρξ και Φρ. Ένγκελς» το οποίο εκδόθηκε στις αρχές αυτής της χρονιάς.

Η εκδήλωση περιλάμβανε 2 εισηγήσεις και στη συνέχεια τοποθετήσεις. Η πρώτη εισήγηση περιέγραψε το περιβάλλον στο οποίο γράφτηκε το Μανιφέστο στα μέσα του 19ου αιώνα. Την φάση ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος τότε (περίοδος ελεύθερου ανταγωνισμού, βιομηχανική επανάσταση), την ανερχόμενη αστική τάξη και το επαναστατικό κύμα του 1848 κατά το οποίο εμφανίστηκε δυναμικά η απειλή του εργατικού κινήματος καθώς και την κατάσταση του εργατικού κινήματος και της πρωτοπορίας του. Το μανιφέστο αποτυπώνει την σύγκρουση και το ξεπέραςμα του ουτοπικού σοσιαλισμού, ένα πολιτικό ξεκαθάρισμα με τον μικροαστικό ριζοσπαστισμό, αλλά και μια πρώτη θεμελίωση

του επιστημονικού σοσιαλισμού. Έγινε τέλος αναφορά στις τρεις βάσεις του μαρξισμού, τις τρεις επιστήμες που ο Μαρξ και ο Ένγκελς μελέτησαν και εξέλιξαν με επαναστατικό τρόπο: την αγγλική πολιτική οικονομία, τη γερμανική κλασική φιλοσοφία και τη γαλλική κοινωνική ιστοριογραφία.

Στο δεύτερο μέρος, αναπτύχθηκε η μέθοδος με τον οποία ο Μαρξ και ο Ένγκελς έφτασαν στη συγγραφή του Μανιφέστου. Αυτήν του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού. Μεγάλο βάρος δόθηκε στο ίδιο το Κομμουνιστικό Μανιφέστο και στην επίδραση του στην παγκόσμια εργατική τάξη. Εξηγήθηκε ότι το Μανιφέστο αποτέλεσε το πρώτο επαναστατικό πρόγραμμα της εργατική τάξης. Η εισήγηση έκλεισε με μία αναφορά στην σημερινή κατάσταση της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και στην αναγκαιότητα ύπαρξης και σήμερα ενός επαναστατικού προγράμματος, ως μοναδικής ρεαλιστικής λύσης για να σωθεί η παγκόσμια εργατική τάξη από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Στη συνέχεια, υπήρξε ένας κύκλος ερωτήσεων και τοποθετήσεων. Στο σημείο αυτό αναπτύχθηκαν διάφορα ζητήματα, με βασικότερα την επικαιρότητα του μαρξισμού, την αναγκαιότητα του επαναστατικού κόμματος, την επιστημονική μέθοδο ανάλυσης της ιστορικής εξέλιξης που χρησιμοποίησαν ο Μαρξ και ο Ένγκελς, τη σημασία του διαλεκτικού υλισμού, τη σημασία της ιδεολογικής και πολιτικής σύγκρουσης απέναντι στα διάφορα ρεύματα του εργατικού

κινήματος, κ.α. Με αφορμή την κατάσταση της περιόδου της συγγραφής του Κομμουνιστικού Μανιφέστου συζητήθηκε και η σημερινή κατάσταση, δηλαδή η κρίση και τα αδιέξοδα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος καθώς και το μνημονιακό καθεστώς που έχει επιβληθεί στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το συμπέρασμα ήταν ότι η μοναδική λύση στα σημερινά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας είναι οι μαχητικοί αγώνες και ένα Επαναστατικό Πρόγραμμα σωτηρίας από την σαπίλα του καπιταλισμού.

Στο κλείσιμο της εκδήλωσης απαντήθηκαν ερωτήσεις που αφορούσαν την σημερινή κατάσταση και την δυνατότητα του Μανιφέστου, αλλά και του μαρξισμού γενικότερα να απαντήσει στα προβλήματα και να κατευθύνει τη δράση μας. Έγινε σαφές ότι ο επαναστατικός μαρξισμός αποτελεί όχι μόνο μια επιστήμη ανάλυσης των ανθρώπινων κοινωνιών, αλλά και μια επιστήμη της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος.

22η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Αποσπάσματα των θέσεων του Πολ

Στις 14-15
Απριλίου 2018 θα
πραγματοποιηθεί
η 22^η Συνδιάσκεψη
της Ο.Κ.Δ.Ε.
Σε αυτό το φύλλο
δημοσιεύουμε
μία περίληψη
των θέσεων
του Πολιτικού
Ντοκουμέντου για
την Παγκόσμια
Οικονομική
και Πολιτική
Κατάσταση και
την Κατάσταση
στην Ελλάδα. Το
πλήρες κείμενο
θα αναρτηθεί
σύντομα στο site
της Ο.Κ.Δ.Ε.
www.okde.gr

Α) Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

1. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει περάσει... στη φάση της έκρηξης. Οι ανυπέβλητες ανισορροπίες... ο παρατεταμένος και συνεχώς επιδεινούμενος χαρακτήρας του μακρού κύματος κάμψης... η παταγώδης αποτυχία αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης... οδηγούν: α) Στη μετατροπή των... οικονομικών αντιπαραθέσεων σε πολιτικο-στρατιωτικές. β) ... στην απότομη χειροτέρευση της πολιτικής κρίσης. γ) Στο πέρασμα... στις κτηνώδεις επιθέσεις εναντίον της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων...

2. ... α) ... η καταστροφή του περιβάλλοντος όχι μόνο δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί... αλλά επιδεινώνεται και μετά από την απόσυρση των ΗΠΑ από τη Συμφωνία του Παρισιού... β) Η εισαγωγή στην παραγωγή των ρομπότ και της αυτοματοποίησης, όσο αργόσυρτη κι αν είναι... συμβάλλει στον περιορισμό της πραγματοποίησης και της άντλησης της υπεραξίας... γ) ... Η συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου προχωρά με αλματώδεις ρυθμούς παρά τις... διακυμάνσεις... και οδηγεί στην αποδυνάμωση της ζωοδότρας φλόγας του ανταγωνισμού και στη μετατροπή του σε λυσοαλές πολιτικο-στρατιωτικές αντιπαραθέσεις...

3. ... οι πρωτοφανείς στην ιστορία... όσο και ασύλληπτες φαραωνικές κοινωνικές ανισότητες... το λιμνασμά ολοένα και περισσότερων κεφαλαίων στον παρασιτικό τομέα... η σταδιακή όσο και ασταμάτητη μεταμόρφωση του αίματος σε πύον, όχι μόνο δηλητηριάζει το σώμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, όχι μόνο δημιουργεί μια αφόρητη κατάσταση για τις μάζες... αλλά δημιουργεί και τρομακτικές... ανισορροπίες... τεράστιες μάζες κεφαλαίων που όχι μόνο δεν παράγουν υπεραξία, όχι μόνο δεν απαξιώνονται αλλά ολοένα και περισσότερο απαιτούν να υπεραξιώνονται...

... η παροχέτευση αυτών των... κεφαλαίων σε... δάνεια... για να περιορίζεται το χάσμα μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης... έχει πάψει να ανακουφίζει και έχει μετατραπεί σε επιπλέον τροφοδότη της κρίσης...

4. ... τα εργαλεία για την αντιμετώπιση της κρίσης έχουν... εξαντληθεί. Ο δημόσιος τομέας είναι υπερχρεωμένος... το ίδιο ισχύει... για τις κεντρικές τράπεζες... Αυτό είναι το αποτέλεσμα της... «ποσοτικής χαλάρωσης»... μπροστά σε μια νέα επιδείνωση της ύφεσης... οι ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις θα είναι άσπλες και πι-

θανόν... ασυντόνιστες αν όχι ανταγωνιστικές. [...]

6. Αναμεταξύ των παλιών ιμπεριαλιστών οι ΗΠΑ κινούνται στην καλύτερη κατάσταση ... Ωστόσο το 2016 οι επενδύσεις... φαίνεται να μηδενίζονται ... το έλλειμμα με την Κίνα συμβάλλει κατά 70% στο εμπορικό έλλειμμα... Οι δύο επόμενες χώρες... είναι η Ιαπωνία ... και η Γερμανία... στοιχείο που δείχνει τους δύο αμέσως επόμενους ανταγωνιστές τους...

... Ο κλονισμός του πολιτικού συστήματος αλλά και η άνοδος του Τραμπ οφείλεται στη διάψευση των ελπίδων των μαζών από τον Ομπάμα, στην αηδία... απέναντι σε μια νεοφιλελεύθερη πολιτική... στην άνοδο των αγώνων, στη συνειδητοποίηση του κοινωνικού χάσματος... στην πολεμική εκστρατεία των ΗΠΑ, στην αδυναμία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής... στη διαρκή υποβάθμιση σε όλα τα επίπεδα (εκτός ίσως του στρατιωτικού...) και στην αποτυχία όλων των στρατηγικών επιλογών...

... η πολιτική του Τραμπ... επιζητεί να λύσει την κρίση των ΗΠΑ έξω από και αδιαφορώντας για την κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας... σε μια εποχή τέτοιας διεθνοποίησης... και με τις ΗΠΑ να βρίσκονται ακόμη στην ηγεσία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Ωστόσο, αν η πολιτική του Τραμπ είναι κοντόφθαλμη... επίσης... η στρατηγική του Ομπάμα είχε αποτύχει...

Από την άνοδο του Τραμπ στην εξουσία, η αμερικανική αστική τάξη, τα... επιτελεία της έχουν αποδουθεί σε έναν αγώνα... με λίγο πολύ συνεχή πραξικοπήματα, να τον επαναφέρουν... στην κοίτη της στρατηγικής τους... αυτή η κατάσταση μεγαλώνει την αστάθεια, το στρατηγικό κενό, την αδυναμία συγκρότησης μιας εναλλακτικής πολιτικής...

7. Η ΕΕ όχι μόνο καθυστέρησε να παρουσιάσει κάποιους γλιστικούς ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά η υποβάθμισή της συνεχίζεται...

Το χρέος συνολικά στην ΕΕ... αυξάνει... ο τραπεζικός τομέας... εξακολουθεί να είναι χρεοκοπημένος, με περιοδικά επαναλαμβανόμενες χρεοκοπίες... που αποτρέπονται προσωρινά μέσω... κρατικών ενισχύσεων...

... οι παρατεταμένες νεοφιλελεύθερες πολιτικές... στο σύνολο της ΕΕ, η ανικανότητά της να αντιμετωπίσει την κρίση και υποβάθμιση, έχουν μετατρέψει την αμφισβήτηση των μαζών σε αγανάκτηση... οργή και μίσος... Η πρώτη μεγάλη εκδήλωση αυτής της τάσης ήταν το... BREXIT... ακολούθησαν μια σειρά εκλογών... όπου τα παραδοσιακά κόμματα... είτε εξαφανίστηκαν είτε καταποντίστηκαν είτε αποδυναμώθηκαν... Η ίδια κατάσταση παρουσιάστηκε και... στη Γερμανία...

... Η «Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων»... δεν είναι παρά μια... ομολογία... της αποτυχίας της «ενωμένης Ευρώπης»... μια μάχη οπισθοφυλακής... Γι' αυτό και... μια αναβίωση του σχεδίου για οικονομική ενοποίηση/εμβάθυνση... και για τη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού στρατού... ακόμη κι αυτό... φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο... σημαίνει την αποικιοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των χωρών... κάτι που... είναι αδύνατον να αποδεχθεί η γαλλική, ιταλική, ισπανική, ακόμη και πορτογαλική μπουρζουαζία...

Οι συμβιβασμοί που απαιτούνται έστω... για την ΕΕ των πολλών ταχυτήτων είναι σχε-

δόν αδύνατον να γίνουν... προϋποθέτουν την εφαρμογή μνημονιακών πολιτικών σε όλες τις χώρες ... Αλλά όπως έχουν δείξει και οι πρόσφατες εκλογές στις διάφορες χώρες... αυτή η δεύτερη προϋπόθεση είναι που λείπει κυρίως. [...]

9. Η «Σκέψη Σι Τζιπίνγκ» ήρθε να συμπληρώσει τη μέχρι σήμερα στρατηγική της Κίνας... Στηρίζεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας αγοράς με βάση τους νέους εμπορικούς δρόμους... Τα εμπορικά πλεονάσματα της Κίνας... εγγυώνται την υλοποίηση αυτού του σχεδίου. Ο κίνδυνος ... βρίσκεται στην αντίδραση των ΗΠΑ.

10. Η άνοδος του Τραμπ, η αποτυχία των ιμπεριαλιστών να αντιμετωπίσουν την κρίση... η ραγδαία άνοδος... ειδικά της Κίνας, έχουν μετατρέψει την κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας λίγο πολύ σε ανταγωνισμό όλων εναντίον όλων... Η αντιπαράθεση των παλιών ιμπεριαλιστών μεταξύ τους αφενός τους αποδυναμώνει... αφετέρου καθιστά ολοένα και πιο αμφίβολη την ικανότητά τους να αντιμετωπίσουν μια επερχόμενη επιδείνωση της κρίσης.

11. ... Οι ΗΠΑ προχωρούν... τα σχέδια... για... περικύκλωση και... θρυμματισμό της Ρωσίας... περικύκλωση και ασφυξία της Κίνας:

α) Στην Ευρώπη ενισχύουν ένα «τείχος» από τη Β. Νορβηγία μέχρι τον Εύξεινο Πόντο...

β) Στη Μέση Ανατολή... το έστω και προσωρινό τέλος των πολεμικών συγκρούσεων στη Συρία ... σηματοδοτεί την ξεκάθαρη ήττα των Αμερικανών και την επικράτηση της Ρωσίας-Κίνας... του Ιράν, της Χεζμπολά... σε κάποιο βαθμό και με προϋποθέσεις και της Τουρκίας... Έμμεσα ηττημένος... ο αγώνας των Κούρδων... Ωστόσο... το παιχνίδι ξαναρχίζει... σε ανώτερο επίπεδο... Η νέα αναζωπύρωση... συνοδεύεται και από την επιθετικότερη πολιτική του Ισραήλ...

γ) Η αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας κλιμακώνεται ακόμη πιο επικίνδυνα και στη Ν.Α. Ασία...

Β) ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

12. ... οι μέχρι τώρα κρίσεις και σπασμοί θα δώσουν τη θέση τους σε απότομες αλλαγές και ανακατατάξεις, σε γενίκευση των επιθέσεων και... πολεμικών συγκρούσεων αλλά και σε ένα νέο επαναστατικό κύμα... η δυσφήμιση του σοσιαλισμού... η εξαφάνιση της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού... η ατιμωτική διάλυση της Ενιαίας Γραμματείας, του κεντρισμού... θα βαραινούν... επιβάλλοντας ιλιγγιώδεις και εκρηκτικές διακυμάνσεις... [...]

Γ) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

15. ... α) Οι συμφωνίες με τους ιμπεριαλιστές... έχουν κλειδώσει την... επιτροπεία και κηδεμονία... β) Με νέο Μνημόνιο ή «επιτυχημένες» εξόδους στις αγορές, θα έχουμε συνεχιζόμενα μέτρα και καταστροφικές εξελίξεις για τους εργαζόμενους... [...]

17. ... έχουν επανέλθει οι απόψεις στην Αριστερά που αρνούνται την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού... Πρωτοστατεί σ' αυτές τις «αναλύσεις» το ΚΚΕ... [...]

19. Η καλύτερη απόδειξη για την πραγματική κατάσταση του ελληνικού καπιταλι-

ΙΤΙΚΟΥ Ντοκουμέντου

σιμού είναι ότι... σκληραίνει διαρκώς όλα τα «έκτακτα μέτρα» ενάντια στην εργατική τάξη. Ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης της Εργασίας... [...]

21. ... Όχι μόνο δεν έχουμε οποιαδήποτε «έξοδο από τα Μνημόνια»... αλλά... τα αμέσως επόμενα χρόνια... θα είναι πολύ πιο δύσκολα και σκληρά...

22. Ο ελληνικός καπιταλισμός «ζει» τρεφόμενος... από τις σάρκες της εργατικής τάξης και της κοινωνίας... αυτό σημαίνει: α) Καταστροφή υποδομών, κοινωνικών υπηρεσιών, εργασίας, δικαιωμάτων... β) ... δεν μπορεί να υπάρξει... διέξοδος... χωρίς ένα εναλλακτικό σχέδιο... Με όρους αλλαγής προσανατολισμού... αντί της καταστροφικής αγκύλωσης του «ανήκομεν» σε μια παραπαίουσα Δύση... [...]

25. ... έχουμε: α) Νέα φυγή κεφαλαίων... β) Μάλλον υποχώρηση της συγκέντρωσης/συγκεντροποίησης του κεφαλαίου – και σίγουρα μια ποιοτική χειροτέρευση της σύνθεσής του... Η απουσία αξιόλογων μεγάλων επιχειρήσεων είναι αδιάψευστος μάρτυρας του εντελώς περιθωριακού ρόλου του ελληνικού καπιταλισμού στον παγκόσμιο ανταγωνισμό...

26. ... Εγκυμονούνται ακόμα πιο αντιδραστικές και επικίνδυνες εξελίξεις.

– Η κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ πέρασε σε ανώτερο επίπεδο με την προσκόλληση στα σχέδια των αμερικανονατοϊκών ιμπεριαλιστών... Η μεγαλύτερη υπηρεσία που προσέφερε... στο αστικό καθεστώς είναι η καταστροφή του κοινωνικο-πολιτικού μπλοκ του ΟΧΙ...

Ίσως το αμέσως επόμενο διάστημα... μπορεί να κρατηθεί λίγο ακόμα... Είναι τόσο μεγάλη... η έλλειψη... εναλλακτικών της αστικής πολιτικής... Αυτό δεν αλλάζει την αμετάκλητη πορεία κατάρρευσής... του...

– ... έρχεται η ώρα που η ΝΔ... κατά πάσα πιθανότητα θα έρθει πρώτο κόμμα... Αυτά είναι όλα κι όλα τα καλά νέα για... τις «παλιές» αστικές μνημονιακές δυνάμεις... βρίσκονται σε κάκιστη κατάσταση... Βάση της κρίσης τους είναι η μνημονιακή πολιτική τους, η αποτυχία της να αναχαιτίσει την κρίση... Επίσης... η καταστροφή... των κοινωνικών βάσεων τους, του... «κέντρου»,... των μικροαστικών στρωμάτων και της εργατικής αριστοκρατίας...

27. Όλες οι δυνάμεις του σημερινού πολιτικού σκηνικού... είναι μόνο υπολείμματα του παρελθόντος... Αυτό το πολιτικό κενό σημαίνει ότι επίκεινται σημαντικές ανακατατάξεις... εμφάνιση σχηματισμών ακόμα πιο... απολίτικων, αποϊδεολογικοποιημένων, προσωποκεντρικών... ανεξέλεγκτων και επικίνδυνων για την εργατική τάξη...

28. ... Η δυσκολία χάραξης αστικής στρατηγικής... μεγαλώνει από τις... αλλαγές...: α) Στη δομή του κεφαλαίου... με... το αδυνάτισμα των παραγωγικών κομματιών... την εκχώρηση του κρατικού τομέα... β) Στο ρόλο των ξένων fund... γ) Στις αλλαγές στη σύνθεση και στις διαιρέσεις μέσα στην ελληνική αστική τάξη...

Έχουμε... την ολοκλήρωση ενός κύκλου μεταλλαγών... από την εξαφάνιση των...

«εθνικών βιομηχανών»... από τα μέσα/τέλη της δεκαετίας του '80... στους «εθνικούς εργολάβους»... για να φτάσουμε... στην ανάδυση κομματιών τύπου «Μαρινάκη-Σαββίδη»... Σηματοδοτώντας νέες αλλαγές και ανακατατάξεις... στον έλεγχο ή τον κατακερματισμό... των κέντρων αποφάσεων της αστικής εξουσίας, του πολιτικού σκηνικού... Αυτή η κατάσταση... έχει μια εγγενή αστάθεια, που... θα αργήσει να καταλαγιάσει...

29. Όσο βαθιάει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού... καταφεύγουν σε ένα ακόμα πιο τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης... Αυτό... θα στραφεί πιο σκληρά... ενάντια... στις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, αν το επιτρέψουν οι... συσχετισμοί, με όρους ενός σκληρότερου τρομονόμου ή Νέου Ιδιώνυμου... Πάνω στα οποία θα δημιουργούσε μια νέα... κάπως συνεκτική ιδεολογία.

30. Η αστική ιδεολογία... στην Ελλάδα... δεν μπορεί να παράξει τίποτα θετικό... η αντιπίθεση που επιχειρεί καταφεύγει στα «εγκλήματα της Αριστεράς» και την «πάταξη της ανομίας»... βλέπουν στην ανύψωση της κατασταλτικής λειτουργίας του κράτους σε απόλυτη προτεραιότητα... το μοναδικό καταφύγιο της εξουσίας τους...

Αυτή η... επιχείρηση... συμπληρώνεται με ισχυρές δόσεις αποϊδεολογικοποίησης, αποπολιτικοποίησης...

Βασικό... είναι και το τσάκισμα κάθε συνοχής της εργατικής τάξης... –... γι' αυτό... αποφεύγεται η χρήση του όρου «εργατική τάξη»... αντικαθίσταται από τον όρο «μεσαία τάξη»...

31. Αυτή η κατάσταση... δείχνει πόσο άρρωστο, ευάλωτο είναι το καθεστώς... Από την άλλη, εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους... επιβολής ενός ανοιχτά βοναπαρτιστικού καθεστώτος ή... κάτι χειρότερο, αν το επιτρέψουν οι... συσχετισμοί... Μόνο ένα ισχυρό εργατικό κίνημα... μπορεί να σταθεί πραγματικό εμπόδιο...

32. Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, η κρίση της Τουρκίας... η ανάγκη των ΗΠΑ για ανάσχεση της... Ρωσίας... έχουν αντικειμενικά αναβαθμίσει τη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας... η ελληνική αστική τάξη επιχειρεί να επωφεληθεί... Ένας ρόλος και μια πολιτική ακραία φιλοατλαντικά, φιλοϊμπεριαλιστικά, μιλιταριστικά και αναγκαστικά εθνικιστικά, εξαιρετικά επικίνδυνα για τον ελληνικό λαό...

33. Τα επιδιωκόμενα ανταλλάγματα για τον ελληνικό καπιταλισμό δεν είναι αμελητέα –ακριβώς το αντίθετο ισχύει για τα συμφέροντα του ελληνικού λαού–... Κυρίως πρόκειται... για την εγγύηση ότι δεν θα αφεθεί στην τύχη του από τους ιμπεριαλιστές, ειδικά τις ΗΠΑ. Για την ελληνική αστική τάξη, τα «εθνικά θέματα» και ένας σάπιος εθνικισμός... είναι χρήσιμα εργαλεία... για να ελέγξει την εσωτερική κατάσταση...

34. ... αυτά τα ανταλλάγματα δεν έχουν... σχέση με τη μετατροπή του ελληνικού καπιταλισμού σε «υπο-ιμπεριαλισμό»... δεν έχει ούτε το οικονομικό μέγεθος... ούτε την απαιτούμενη αυτονομία... Αυτή η εκτίμηση δεν σημαίνει... υποστολή της ταξικής ανεξαρτησίας του εργατικού κινήματος...

35. Αυτή η πολιτική βάζει την Ελλάδα στο επίκεντρο μιας τεράστιας σύγκρουσης... Το στοιχείο του ελληνικού καπιταλισμού ότι αρκεί η στήριξη των ΗΠΑ... κινδυνεύει... να νταχτεί στον αέρα...

36. Τα προβλήματα της Τουρκίας... είναι πολλά... Ωστόσο... με τα μεγέθη και την αυτονομία της... έχει βάλει σοβαρή υποψηφιότητα για να πετύχει... την εδραίωση... σε... υπο-ιμπεριαλισμό...

37. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση... είναι απαγορευτική για το εργατικό κίνημα οποιαδήποτε «πατριωτική» πολιτική... Μόνη εγγύηση για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαών... είναι η κοινή αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική πάλη, ενάντια σε όλες τις αντιδραστικές αστικές τάξεις, τους εξοπλισμούς, τις βάσεις και τον μιλιταρισμό –... ο διεθνισμός του εργατικού κινήματος... μια σοσιαλιστική ένωση των λαών, μέσα στις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Δ) ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ – ΑΡΙΣΤΕΡΑ – Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΟΚΔΕ

38. Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε... βαθιά... κρίση... εγκλωβισμένο στην αποδιοργάνωση έως διάλυση... οργανωμένων μορφών...

39. ...η κρίση αυτή τρέφεται από τις... αλλαγές... στη συγκρότηση της εργατικής τάξης. Η απασχόληση αθροιστικά στους κλάδους του εμπορίου και του τουρισμού-εστίασης έχει ξεπεράσει... τους τομείς της μεταποίησης και δημόσιας διοίκησης... μεγάλες συγκεντρώσεις της εργατικής τάξης... βρίσκονται σε... συρρίκνωση και «ελαστικοποίηση»... Η ιδιωτικοποίηση και συρρίκνωση του δημόσιου τομέα... οδηγούν στην ίδια κατεύθυνση...

40. ... τα νέα, πιο σκληρά εκμεταλλεζόμενα κομμάτια της εργατικής τάξης γίνονται... πλειοψηφία. Οι αλλαγές... είναι πολλαπλές... εμπειρίες και παραδόσεις... –... φύση της εργασίας –... έλλειψη κάθε σταθερότητας... που διαμορφώνει... αντίστοιχη αστάθεια... σε συμπεριφορά, αντιλήψεις...

Απ' αυτό το νέο προλεταριάτο θα κριθούν πολλά... κυρίως η δυνατότητα μιας πιο φυσικής αναπαραγωγής της πρωτοπορίας. Η οργάνωσή του είναι επομένως το πιο κρίσιμο... [...]

42. ... μέσα από όλες τις εμπειρίες και βιώματα των τελευταίων χρόνων... δημιουργείται και αναδημιουργείται... στις μάζες μια διάθεση... ριζικής αλλαγής και ανανέωσης των πάντων. Η προδοσία και μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ πσιωγύρισε αυτό το προτσές, αλλά δεν μπόρεσε να το ενταφιάσει... Αυτή η διεργασία... τροφοδοτεί την προοπτική αγώνων, εκρήξεων και εξεγέρσεων...

43. ... αυτά δείχνουν ένα μέρος από τον

ρόλο που μπορεί να παίξει το εργατικό κίνημα... Συνολικά, οι δυνατότητές του... δεν προκύπτουν από μια στατική εικόνα... αλλά από τη συνολική εκτίμηση της κρίσης του συστήματος... Η μετατροπή αυτών των δυνατοτήτων σε... αγωνιστικές δυνάμεις είναι βέβαια το ζητούμενο...

44. Στα συνδικάτα η κρίση προχωράει... Τα... αντιπεργατικά-αντισυνδικαλιστικά μέτρα θα μεγαλώσουν την πίεση...

Η αριθμητική αριστερή πλειοψηφία... σε πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν έδωσε τελικά τίποτα προωθητικό... Η κατάσταση είναι αδιέξοδη χωρίς μια γερή ανανέωση...

45. Η κατάσταση... των αριστερών δυνάμεων είναι πολύ κακή... εμφανίζει και ιδιαίτερες πτυχές...: α) Τον ακραίο κατακερματισμό... β) ... πιέσεις εγκατάλειψης της επαναστατικής πολιτικής... επαναφορά της ολέθριας ΕΑΜικής κουλτούρας...

46. ... Η ηγεσία και ο μηχανισμός του ΚΚΕ... σκληραίνουν... την επίθεσή τους, με στόχο να κυριαρχήσουν απόλυτα... ο κίνδυνος δεν πρέπει να υποτιμηθεί... Ο ακολουθητισμός... προς το ΚΚΕ... αποπροσανατολίζει για την πραγματική φύση και ρόλο της ηγεσίας και του μηχανισμού του...

47. Στον εξωκοινοβουλευτικό «χώρο»... η κρίση... είναι πανθομολογούμενη, πλησιάζουμε σε σημαντικές... ανακατατάξεις...

48. Οι κίνδυνοι που ανοίγει αυτή η άσχημη κατάσταση είναι μεγάλοι... φέρνει... την Αριστερά... μπροστά στο φάσμα μιας «ταλοποίησης», μιας εξαιρετικής αποδυνάμωσης...

49. Η οικοδόμηση της ΟΚΔΕ... είναι το πιο κρίσιμο καθήκον μας. Η περίοδος έχει δυσκολίες και κινδύνους, αλλά και μεγάλες δυνατότητες...

... πρέπει να βαθύνουμε και να πλατύνουμε την επιλογή της Αυτοδύναμης και Ανεξάρτητης Οικοδόμησης, που δικαιώθηκε... επιτρέποντας την... ενίσχυση της οργάνωσης, κάνοντάς την ένα... σημείο αναφοράς...

50. Οικοδομούμε την ΟΚΔΕ, οικοδομούμε το κίνημα... Μόνο μια... συγκρότηση με μαρξιστικό-κομμουνιστικό χαρακτήρα μπορεί να αντεπεξέλθει... Η σημερινή περίοδος δύσκολα ευνοεί μεγάλα κινήματα, αγώνες, ανώτερες μορφές αυτοοργάνωσης... όπου η πολιτική μας μπορεί να αποτυπωθεί με μεγαλύτερη ευχέρεια και ελκτικότητα.

... υπολογίζουμε στην τακτική μας τις... δυσκολίες από τη σημερινή κατάσταση... – και βλέπουμε την ανάπτυξη κινήματος μέσα και... από την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ της οργάνωσής μας...

Αυτή είναι και... η απάντησή μας για το ξεπέρασμα της... κρίσης του κινήματος... Κάθε βήμα μπροστά για την ΟΚΔΕ, μεγαλώνει... τις δυνατότητες... να επιβληθεί στην πράξη μια ενωτική πολιτική...

Stress tests τραπεζών: Τα κοράκια ετοιμάζονται να αρπάξουν σπίτια!

Σχεδόν τρία χρόνια μετά τα τραπεζικά τεστ αντοχής (stress tests) του 2015, οι τράπεζες ολοκλήρωσαν την αποστολή των στοιχείων στον Ενιαίο Εποπτικό Μηχανισμό (SSM) για τα stress tests του 2018. Τα stress tests είναι ουσιαστικά οικονομικές προβλέψεις, κυρίως για την πορεία του ΑΕΠ και των τιμών των ακινήτων, και αξιολογούν αν μια τράπεζα έχει επαρκή κεφάλαια για να αντέξει στις προβλέψεις αυτές. Τα τεστ του 2018 αφορούν την τριετία 2018 – 2020. Τα stress test δεν είναι μια αθώα διαδικασία, αλλά λειτουργούν με στόχο την προώθηση του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος, σε μια περίοδο που αναμένεται ένας οξυτάτος εμπορικός πόλεμος. Η Ιταλία, που είναι και ο μεγάλος ασθενής με δημόσιο χρέος 2,3 τρισεκατομμυρίων ευρώ (132% του ΑΕΠ) και με «κόκκινα δάνεια» ύψους 224,2 δισ. ευρώ (25% του ενεργητικού των ιταλικών τραπεζών) είναι σήμερα μια ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια του ευρώ.

Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι οι τέσσερις συστημικές ελληνικές τράπεζες θα χρειαστούν ανακεφαλαιοποίηση. Τα σενάρια του Τσίπρα για την έξοδο της χώρας στις αγορές και απαλλαγή από τα μνημόνια είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Για το ελληνικό ΑΕΠ, η αισιόδοξη πρόβλεψη των τεστ δείχνει συρρίκνωση 1,3% για το 2018 και 2,1% για το 2019, και αναμένεται αναιμική ανάπτυξη 0,2% το 2020. Παρ' όλα αυτά, οι τράπεζες παρουσίασαν κέρδη περίπου 4 δισ. ευρώ!

Το κρίσιμο μέτωπο των πλειστηριασμών

Ο μεγάλος βραχνάς των τραπεζών είναι το βουνό των μη εξυπηρετούμενων δανείων, ύψους 100 δισ. ευρώ. Παράλληλα προβλέπεται ότι θα δημιουργηθούν νέα «κόκκινα» δάνεια, ύψους τουλάχιστον 20,1 δισ. ευρώ. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, το ποσό των νέων μη εξυπηρετούμενων δανείων θα είναι μόλις 1 δισ. ευρώ μικρότερο από το ποσό των δανείων που σήμερα δεν εξυπηρετούνται και τα οποία εκτιμάται ότι θα θεραπευτούν και θα επανέλθουν σε ομαλή αποπληρωμή μέχρι τα τέλη του 2019 (δηλαδή τότε θα μιλάμε για πρώην «κόκκινα» - νυν «πράσινα» δάνεια 21,1 δισ. ευρώ και νέα «κόκκινα» δάνεια 20,1 δισ. ευρώ).

Στη μάχη κατά των μη εξυπηρετούμενων δανείων, επηρεάζοντας καθοριστικά την κεφαλαιακή κατάσταση των τραπεζών, τρία μέτωπα θα αποβούν κρίσιμα: η αυξητική και ομαλή ροή των πλειστηριασμών, οι πωλήσεις «κόκκινων» δανείων και η προώθηση του εξωδικαστικού μηχανισμού από τις τράπεζες.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα για τους τραπεζίτες ήταν ότι μέχρι τώρα μπορούσαν να διενεργούν μόνο φυσικούς πλειστηριασμούς, οι οποίοι συχνά ακυρώνονταν λόγω απεργιών ή από κινητοποιήσεις αγωνιστών της Άκρας Αριστεράς. Η αντικατάσταση των φυσικών με ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και η αυτεπάγγελτη δίωξη της παρεμπόδισής τους

ήταν νομοθετήματα - δωράκι που έδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ στους τραπεζίτες. Ήδη μέσα στον Μάρτη, ΜΑΤ και ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις λειτούργησαν ως μπράβοι των τραπεζών και επιδόθηκαν σε άγρια καταστολή (συλλήψεις, ξυλοδαρμοί, χημικά κ.λπ.) ενάντια στους διαδηλωτές κατά των πλειστηριασμών στην Αθήνα. Τουλάχιστον πέντε άτομα κατέληξαν στο νοσοκομείο και τρεις αγωνιστές συνελήφθησαν και παραπέμπονται σε δίκη στις 30/3 κατηγορούμενοι για 7 (!) πλημμελήματα. Η δίκη αναβλήθηκε για τις 25/9/2018. Η παρουσία ΜΑΤ στα ειρηνοδικεία και στα συμβολαιογραφεία και οι δίκες/καταδικές είναι προαπαιτούμενο για να τεθούν οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί σε κανονική λειτουργία. Οι τράπεζες θέλουν να αρπάξουν άμεσα τα σπίτια του ελληνικού λαού και να εκφοβίσουν τους οφειλέτες, προκειμένου να έρθουν σε επαφή με τις τράπεζες και να διακανονίσουν τις οφειλές τους.

Οι τράπεζες θα προχωρήσουν σε πωλήσεις μη εξυπηρετούμενων δανείων 13-15 δισ. ευρώ, σε ξένα funds. Η έκβαση της πρώτης πώλησης αναμένεται σύντομα (χαρτοφυλάκιο Αποεβα 1,6 δισ. ευρώ της Τράπεζας Πειραιώς) και θα αποτελέσει δείκτη για το πώς οι αγορές κοστολογούν τα «κόκκινα» δάνεια των ελληνικών τραπεζών συνδυαστικά με τις εκτιμήσεις τους για την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας. Εάν οι τράπεζες έχουν τιμολογήσει τα προς πώληση δάνεια στο 45% - 50% της αξίας τους, τότε ένα προσφερόμενο

τίμημα της τάξεως του 20% από τα funds, συν το κόστος διαχείρισης των χαρτοφυλακίων μετά την εξαγορά, που υπολογίζεται στο 15% (αθροιστικά 35%), αφήνει ένα «ακάλυπτο» υπόλοιπο 15%. Κάτι που σημαίνει ότι οι προβλέψεις των τραπεζών δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν.

Το προσεχές διάστημα αναμένεται να δοθεί μεγάλη έμφαση στην προώθηση της χρήσης του εξωδικαστικού μηχανισμού για τη ρύθμιση οφειλών. Από την ενεργοποίηση της ηλεκτρονικής πλατφόρμας του εξωδικαστικού μηχανισμού (3/8/2017 - 23/2/2018), τις συνεχείς πιέσεις-εκβιασμούς των τραπεζιτών και των μηχανισμών τους, αίτηση υπαγωγής έχουν πραγματοποιήσει 26.009 πολίτες.

Η μάχη των πλειστηριασμών είναι μάχη ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος στα Ειρηνοδικεία κατάφεραν να αναβάλλουν την εφαρμογή του μέτρου, που τώρα όμως επανέρχεται ακόμα πιο επιτακτικά. Αυτή η μάχη θα περάσει από τα Ειρηνοδικεία και τα συμβολαιογραφεία στις γειτονιές. Εκεί πρέπει, ακολουθώντας και το παράδειγμα των ισπανών εργαζομένων, να σχηματίσουμε Επιτροπές Δράσης και Δίκτυα Αλληλεγγύης, που θα υπερασπίζονται στην πράξη τα σπίτια από τα ΜΑΤ, και τα κοράκια των τραπεζών και των funds.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ της «ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ»

Σχετικά με τη μήνυση που άσκησε η εργοδοσία της Vresnet προς τα μέλη του ΔΣ της Α' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης και την προσαγωγή της Προέδρου και του Αντιπροέδρου

Το Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ) της Α' ΕΛΜΕ στις 6/3 είχε εκδώσει καταγγελία για τις απολύσεις, από τον ιδιοκτήτη της συγκεκριμένης εταιρείας τηλεφωνικού καταλόγου, εργαζόμενης που ήταν στον 7ο μήνα της εγκυμοσύνης της, αλλά και τριών ακόμα συναδέλφων της που διαμαρτυρήθηκαν. Επίσης, κατήγγειλε τις μηνύσεις που άσκησε ο εργοδότης στην ίδια την εργαζόμενη, σε ένα μέλος του ΔΣ του συνδικάτου ΣΕΤΗΠ και σε μια συνάδελφο που κατέθεσε υπέρ της απολυμένης στην Επιθεώρηση Εργασίας.

Στη συνέχεια, ο εργοδότης δεν δίστασε να στραφεί και κατά συνδικαλιστικών οργανώσεων, όπως η Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης (πρωτοβάθμιο σωματείο εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης), μηνύοντας και τα 9 μέλη του ΔΣ για «συκοφαντική δυσφήμιση μέσω διαδικτύου». Η αυτόφωρη διαδικασία ενεργοποιήθηκε στις 16/3, με αποτέλεσμα την προσαγωγή/σύλληψη της προέδρου και του αντιπροέδρου του σωματείου. Οι συλληφθέντες, μετά από πολύωρη κράτηση αφέθηκαν ελεύθεροι, μετά από παρέμβαση εκπαιδευτικών και συνδικαλιστών από όλους τους χώρους.

Το παραπάνω περιστατικό δεν αποτελεί ένα κακόγουστο αστείο, είναι μία ακόμη προσπάθεια φίμωσης σωματείου, ποινικοποίησης της έκφρασης αλληλεγγύης και κατάργησης του δικαιώματος της ελεύθερης άσκησης συνδικαλιστικής δράσης. Είναι η νέα κατάσταση που προσπαθούν να διαμορφώσουν συγκυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ, μέσα στην οποία οι εργοδότες ανεξέλεγκτοι έχουν κυριολεκτικά αποθρασυνθεί. Το συγκεκριμένο περιστατικό είναι άλλωστε πλήρως εναρμονισμένο με την πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, που ανοίγει την κερκόπορτα για απολύσεις εγκώνων!

Με την ολοκλήρωση και παγίωση όλων των Μνημονίων, επιχειρείται μια βίαιη προσαρμογή των εργαζομένων σε μια νέα σκοτεινή πραγματικότητα, όπου ο εργαζόμενος θα είναι κυριολεκτικά χωρίς δικαιώματα και πραγματικό μισθό, δηλαδή λίγο-πολύ με σχέσεις δουλοπάροικου. Όπου θα κυριαρχεί μόνο ο Δεσποτισμός του εργοδότη και ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης της Εργασίας. Για να επιβληθούν αυτά, πρέπει να τσακιστούν όλα τα κοινωνικά, πολιτικά, συνδικα-

λιστικά δικαιώματα και ελευθερίες των εργαζομένων. Οι δικαστικές αποφάσεις που κηρύσσουν τις απεργίες παράνομες/καταχρηστικές είναι ο κανόνας, ενώ οι δίκες και οι καταδικές σωματείων και συνδικαλιστών πληθαίνουν. Στην ίδια κατεύθυνση είναι η ενεργοποίηση του συγκεκριμένου αυτόφωρου, τα χτυπήματα κατά αγωνιστών και οι συλλήψεις έξω από το υπουργείο Παιδείας και στους αγώνες ενάντια στους πλειστηριασμούς. Ανοίγει λοιπόν ο δρόμος για την ποινικοποίηση της συλλογικής δράσης και οποιασδήποτε διεκδίκησης. Η εξόντωση του εργατικού κινήματος και των οργάνων του, ώστε η εργατική τάξη αφοπλισμένη να μην μπορεί να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις που θα ακολουθήσουν, είναι απώτερος στόχος για να εφαρμοστούν οι μνημονιακές πολιτικές.

Καταδικάζουμε απερίφραστα τις τακτικές που επιλέγει η εν λόγω εργοδοσία για να προστατεύσει τα συμφέροντά της, δηλαδή τις προσημασμένες μηνύσεις και διώξεις, που στόχο έχουν τη φίμωση κάθε αλληλεγγύου στον εργατικό αγώνα που διεξάγει η απολυμένη έγκυος εργαζόμενη και το χτύπημα του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Καταδικάζουμε το «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης» (δικαστές, ΜΑΤ κ.α.) που επιχειρεί να εγκαθιδρύσει εκ νέου η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προκειμένου να τσακίσει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων.

Απαιτούμε: Την άμεση απόσυρση όλου του κατηγορητηρίου ενάντια στα μέλη του ΔΣ της Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης. Την άμεση επαναπρόσληψη της απολυμένης εγκύου και των τριών συναδέλφων της και την άμεση απόσυρση όλων των κατηγοριών εναντίον εργαζομένων και συνδικαλιστών.

Απευθυνόμαστε σε όλα τα εργατικά σωματεία και σε όλες και όλους τους εργαζόμενους για να υπερασπιστούμε τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο των εργαζομένων.

Η ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑ. ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ!

Συνεχίζει τη δράση της η Επιτροπή Μνήμης του μεγάλου επαναστάτη μαρξιστή Π. Πουλιόπουλου

Η Επιτροπή Μνήμης του Παντελή Πουλιόπουλου οργάνωσε συνάντηση στη Θήβα το Σάββατο 24/3. Έκανε έναν σύντομο απολογισμό για την επιτυχημένη εκδήλωση στις 25/2 στο Πολιτιστικό Κέντρο Θήβας. Στη συνάντηση συμμετείχαν πολιτικοί και κοινωνικοί φορείς και αγωνιστές της γύρω περιοχής. Μάλιστα ένας αγωνιστής από το χωριό Δομβραίνα χαίρετσε την Επιτροπή και αναφέρθηκε στη μνήμη του τροτσικιστή Πύργου Κοβάνη, που εκτελέστηκε την Πρωτομαγιά του 1944 (ήταν στους 200 εκτελεσμένους της Καισαριανής). Η Επιτροπή αποφάσισε να συνεχίσει τη δράση της μέχρι την αποπεράτωση της προτομής του Πουλιόπουλου στη Θήβα καθώς και μέχρι να γίνει μουσείο το σπίτι του, με το πολύτιμο αρχείο και προσωπικά αντικείμενα του μεγάλου επαναστάτη μαρξιστή. Το επόμενο ραντεβού της Επιτροπής θα γίνει στις 21/4 και ώρα 11.00 στο Εργατικό Κέντρο Θήβας.

Η Επιτροπή Μνήμης είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για να τιμήσουμε τον ιδρυτή του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα, που αγωνίστηκε για τα συμφέροντα των εργαζομένων και όλων των καταπιεσμένων. Η προτομή δημιουργήθηκε τον Δεκέμβριο του 2006 επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα και κλάπηκε πριν από περίπου ένα χρόνο. Η ΟΚΔΕ πήρε την πρωτοβουλία, μαζί με συντρόφους του κινήματος στη Θήβα, να δημιουργηθεί η Επιτροπή. Είναι χρέος μας να διαδώσουμε τις επαναστατικές ιδέες της μεγαλύτερης φυσιογνωμίας του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα και μια από τις μεγαλύτερες παγκόσμια.

Ο Παντελής Πουλιόπουλος γεννήθηκε το 1900 στη Θήβα. Το 1919 πέρασε στη Νομική Αθηνών και ενστερνίστηκε τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού. Το 1920 στρατεύτηκε στο μέτωπο της Μικράς Ασίας και μίλησε σε οργανωμένο πυρήνα στρατιωτών του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (Σ.Ε.Κ.Ε.). Συνελήφθη και στάλθηκε σε στρατοδικείο με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας». Απελευθερώθηκε μετά την κατάρρευση του μετώπου. Το 1924, στο έκτακτο συνέδριο του Σ.Ε.Κ.Ε. (που μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας), ο Πουλιόπουλος εξελέγη γενικός γραμματέας του ΚΚΕ, ο πρώτος στην ιστορία του. Το 1925 καταδικάζεται και εξορίζεται στη Φολέγανδρο, λόγω των θέσεων του Κόμματος στο Μακεδονικό και διότι υπερασπιζόταν το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Σλαβομακεδόνων.

Το 1927, στο τρίτο τακτικό συνέδριο του ΚΚΕ, ο Πουλιόπουλος υποστήριξε ότι πρέπει να γίνουν γνωστά τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1927 διαγράφεται από τη σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ. Το 1934 ιδρύει την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Πολλά είναι τα θαυμάσια ιδεολογικά και πολιτικά έργα, μελέτες και άρθρα του (με κορυφαίο το βιβλίο σταθμός «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα»). Η δικτατορία του Μεταξά τον φυλάκισε στην Ακροναυπλία. Το 1942 μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο της Λάρισα. Το 1943, οι αντάρτες ανατίναξαν μια αμαξοστοιχία στο Κούρνοβο και οι ιταλικές φασιστικές δυνάμεις κατοχής εκτέλεσαν ως αντίποινα στο Νεζερό 106 αγωνιστές, που ήταν φυλακισμένοι στη Λάρισα. Μαζί με τον Παντελή Πουλιόπουλο εκτελέστηκε και ο επίσης Θηβαίος Νώντας Παννακός.

Ο εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ-Κίνας ξεκίνησε...

Η επιβολή δασμών από τον Τραμπ και η απάντηση της Κίνας

Ακριβώς ένα χρόνο από την ανάληψη της προεδρίας, ο Τραμπ αποφάσισε να υλοποιήσει την δέσμευση για επιβολή δασμών στις εισαγωγές για την προστασία της αμερικάνικης βιομηχανίας, την αύξηση της απασχόλησης και την μείωση τουλάχιστον κατά 100 δισ. του εμπορικού ελλείμματος, ύψους 500 δισ. Δεν είναι τυχαία η χρονική στιγμή, το 3ο τρίμηνο του 2017 το εμπορικό έλλειμμα χτύπησε το υψηλότερο σημείο της τελευταίας δεκαετίας.

Στις 21/1 ο Τραμπ ανακοινώνει ότι θα επιβάλλει δασμούς, για την επόμενη τετραετία, στα εισαγόμενα φωτοβολταϊκά (που θα ξεκινούν το 2018 από 30% και σταδιακά θα μειώνονται στο 15%) και στα εισαγόμενα πλυντήρια. Οι δασμοί πλήττουν σχεδόν αποκλειστικά την Κίνα αφού είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγέας φωτοβολταϊκών στις ΗΠΑ (κι ο μεγαλύτερος παραγωγός στον κόσμο) αλλά και ο μεγαλύτερος εξαγωγέας ηλεκτρικών πλυντηρίων.

Στις 1/3 ο Τραμπ ανακοινώνει δασμούς 25% στο εισαγόμενο ατσάλι και 10% στο αλουμίνιο. Τα δύο αυτά εμπορεύματα αποτελούν το 4,1% των εισαγωγών των ΗΠΑ. Αυτοί ακριβώς οι δασμοί ξεσηκώνουν μια θύελλα διαμαρτυριών από τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, τις BRICS αλλά και από τους συνεταιίρους των ΗΠΑ στη NAFTA, τον Καναδά και το Μεξικό.

Στις 8/3 ο Τραμπ ξεκαθαρίζει ότι οι δασμοί στο ατσάλι και αλουμίνιο δεν θα επιβληθούν προσωρινά σε Καναδά και Μεξικό, αρκεί να συμφωνήσουν άμεσα με τις

αναθεωρήσεις στη NAFTA που επιθυμούν οι Αμερικανοί. Ταυτόχρονα, ξεκαθαρίζει ότι η επιβολή των δασμών αυτών αναβάλλεται μέχρι την 1 Μάη 2018 για την ΕΕ, την Αυστραλία, Νότια Κορέα, Βραζιλία και Αργεντινή. Γίνεται ξεκάθαρο στο στόχαστρο των δασμών είναι κυρίως η Κίνα που είναι η μεγαλύτερη παραγωγός ατσαλιού παγκοσμίως.

Η Κίνα αναγκαστικά ανταπαντά με επιβολή δασμών 15% σε 120 εμπορεύματα και 25% σε 8 εμπορεύματα που εισάγει από τις ΗΠΑ, συνολικού ύψους 3 δισ. δολαρίων, που αφορούν κυρίως αγροτικά προϊόντα (σόγια, χοιρινό, κ.α.). Οι δασμοί αυτοί θα εφαρμόζονταν στις 2/4.

Στις 3/4 οι ΗΠΑ κλιμακώνουν ανακοινώνοντας επιβολή δασμών σε 1.300 κινέζικα εμπορεύματα ύψους 50 δισ. δολαρίων, που αυτή τη φορά συμπεριλαμβάνουν τηλεοράσεις, ημιαγωγούς, ηλεκτρικά κυκλώματα, δορυφόρους, τηλεπικοινωνιακό υλικό, κ.α. Στις 4/4 η Κίνα ανακοινώνει ότι σχεδιάζει επιβολή δασμών 25% σε 106 εισαγόμενα από τις ΗΠΑ εμπορεύματα, ύψους αντίστοιχα 50 δισ., που περιλαμβάνουν αυτοκίνητα, αεροπλάνα, σόγια, ιατρικές συσκευές, κ.α. Στις 5/4 ο Τραμπ δίνει εντολή να καταρτιστούν επιπλέον δασμοί σε κινέζικα εμπορεύματα ύψους 100 δισ. δολαρίων!

Το ξέσπασμα του εμπορικού πολέμου

Μένει να δούμε πώς θα απαντήσει η Κίνα που είναι αδύνατο να ανακοινώσει δασμούς και σε άλλα 100 δισ. εισαγόμε-

νων αμερικάνικων εμπορευμάτων αφού οι αμερικάνικες εξαγωγές στην Κίνα δεν ξεπερνούν τα... 135 δις!

Παρ' όλο που και οι δύο πλευρές είναι προς το παρόν προσεκτικές ο εμπορικός πόλεμος θα συνεχιστεί με τρομακτικές συνέπειες. Πρόκειται επίσης να γενικευτεί αφού η Κίνα δεν είναι ο μοναδικός στόχος των ΗΠΑ. Ήδη έχει αλλάξει η εμπορική συμφωνία ΗΠΑ-Κορέας, και έπεται δασμών συνέχεια και από τις υπόλοιπες χώρες.

Αυτόν τον πόλεμο μπορούν να τον κερδίσουν οι ΗΠΑ; Αν είναι υποχρεωτικό να απαντήσει κανείς, η απάντηση είναι «μάλλον όχι». Μπορεί να φαίνονται επιθετικές αλλά αυτό οφείλεται στην αδυναμία τους — αυτές έχουν το γιγαντιαίο εμπορικό έλλειμμα. Όμως είναι άλλο να βάζεις δασμούς και άλλο να αναπτύσσεται η εγχώρια βιομηχανία. Μπορείς να εκβιάζεις τον Κινέζο με δασμούς αλλά μπορούν κι αυτοί να εκβιάζουν με ρευστοποίηση των αμερικάνικων ομολόγων που κατέχουν (ύψους 1,1 τρις. δολαρίων) και κυρίως με απόσυρση των επενδύσεων. Η συρρίκνωση της αμερικάνικης αγοράς για τα κινέζικα εμπορεύματα δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να υποκατασταθεί από άλλες αγορές ή από την επέκταση της κινέζικης αγοράς. Πολύ περισσότερο, η επιβολή δασμών από όλους θα οδηγήσει στον θρυσματισμό της παγκόσμιας οικονομίας δηλαδή στην κατάρρευσή της. Σε αυτήν την κατάσταση τι νόημα έχει να μιλάει κανείς για νίκη;

Απ' την άλλη, αυτή η κατάσταση για τις ΗΠΑ (και όχι μόνο) δεν μπορεί να συ-

νεχιστεί. Το γιατί, το ξεκαθαρίζει ο αμερικάνος εμπορικός σύμβουλος Ναβάρο: «Κατά την άποψή μου η Κίνα δημοσιοποιώντας ξεδιάντροπα το σχέδιο "Made in China 2025" επί της ουσίας είτε στον υπόλοιπο κόσμο: "Θα κυριαρχήσουμε σε κάθε προηγμένο κλάδο της βιομηχανίας και για αυτό οι οικονομίες σας δεν έχουν κανένα μέλλον"». Πράγματι το σχέδιο "Made in China 2025" που ανακοινώθηκε το 2015 και επαναδιατυπώθηκε ως «Σκέψη Σι Τζίπινγκ» στοχεύει: α) στην ανάπτυξη προηγμένων κλάδων όπως πληροφορική, ρομποτική, αεροναυπηγική, ναυπηγική, προηγμένος σιδηροδρομικός εξοπλισμός, αυτοματοποιημένα οχήματα, αγροτικά μηχανήματα, φαρμακευτικά και νέα υλικά, β) στην υποκατάσταση των εισαγωγών ώστε οι εισαγωγές σε βιομηχανικά προϊόντα να περιοριστούν στο μισό, γ) στην καθολική αυτοματοποίηση της βιομηχανίας, των μεταφορών και των υπηρεσιών, και στην αυτοματοποιημένη διασύνδεσή τους. Αν η Κίνα πραγματοποιήσει αυτό το σχέδιό, και ήδη το πραγματοποιεί, τότε οι ΗΠΑ θα χάσουν το τεχνολογικό προβάδισμα σε όλους τους κλάδους και, όπως δήλωσε ο αμερικάνος εμπορικός σύμβουλος Λάιτχάιζερ: «δεν θα υπάρχει μέλλον για την αμερικάνικη οικονομία».

Βρισκόμαστε στο σημείο όπου οι σταδιακές ποσοτικές αλλαγές στην οικονομική εξέλιξη μεταξύ των παλιών ιμπεριαλιστών και των ανερχόμενων φθάνουν σε σημείο ποιοτικής μεταβολής. Γι' αυτό ο εμπορικός πόλεμος που ξεκίνησε θα τείνει να εκτροχιαστεί, να μετατραπεί σε κανονικό πόλεμο, με τρομακτικές συνέπειες για την ανθρωπότητα αν το προλεταριάτο δεν ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Ρωσικές προεδρικές εκλογές Νικητής χωρίς αντίπαλο ο Πούτιν

Η ανανέωση της θητείας του Βλαντιμίρ Πούτιν στην προεδρεία της Ρωσίας θεωρούνταν δεδομένη πολύ πριν τις προεδρικές εκλογές της 18/3. Το ποσοστό 76,7% που συγκέντρωσε (με τον πρωτοφανή αριθμό των 56,2 εκατομμυρίων ψήφων) και η πάνω από 70% συμμετοχή των ψηφοφόρων στις εκλογές όχι μόνο δεν αφήνει περιθώρια για αμφισβητήσεις αλλά συνιστά μια τεράστια επιτυχία. Στις προεδρικές εκλογές του 2000 ο Πούτιν είχε κερδίσει 53% των ψήφων, 71% στις αντίστοιχες του 2004 και το 63% στις εκλογές του 2012. Οι υπόλοιποι αντίπαλοί του μοιράστηκαν λιγότερο από 24% των ψήφων του εκλογικού σώματος, με τον υποψήφιο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ρώσικης Ομοσπονδίας, Παβέλ Γκρουντίνι, να συγκεντρώνει το 11,2%, τον υπερεθνικιστή Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι το 6,7%, την Ξένια Σόμπτσικ το 1,66% ενώ οι υπόλοιποι υποψήφιοι κάτω από 1%. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην περιοχή της Μόσχας, θεωρούμενο προπύργιο της αντιπολίτευσης, ο Πούτιν πέτυχε ποσοστό 70% (από 40%).

Προφανώς αυτή η συντριπτική νίκη δεν οφείλεται σε εκλογικές νοθείες, κι αυτό το διαβεβαιώνουν όλοι οι παρατηρητές. Ούτε στις αμήχανες ηλιθιότητες που διαδίδουν τα Δυτικά ΜΜΕ περί έλλειψης υποψηφίων. Είναι αλήθεια ότι αποκλείστηκε ο Αλεξέι Ναβάλνι, αλλά αυτός θεωρούνταν «φαβορί» όχι από τους ρώ-

σους ψηφοφόρους αλλά από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές. Οι ρώσοι ψηφοφόροι είχαν τη δυνατότητα να ψηφίσουν άλλον υποψήφιο ή να απόσχουν από τις εκλογές για να απορρίψουν τον Πούτιν. Όμως δεν έγινε τίποτε απ' αυτά τα δύο.

Το πολύ υψηλό ποσοστό του Πούτιν καθώς και της συμμετοχής εξηγείται από:

α) Την πρωτοφανή, ιστορικής σημασίας, σύγχυση και αποπροσανατολισμό της ρώσικης εργατικής τάξης, αποτέλεσμα της επιβολής του σταλινισμού και της κατάρρευσής του. Το κολοσσιαίο έγκλημα του σταλινισμού βαραίνει ακόμη καθοριστικά πάνω στην ρώσικη εργατική τάξη που δεν μπορεί ακόμη να συνέλθει απ' αυτήν την ήττα. Μέσα σε ένα περιβάλλον καθολικής κρίσης του καπιταλισμού, έσχατης προδοσίας της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού, και καθοριστικής αδυναμίας της επαναστατικής αριστεράς σε παγκόσμιο επίπεδο, η επικράτηση πολιτικών δυνάμεων και ηγετών σαν του Πούτιν, δεν είναι καθόλου περίεργη.

β) Την πολιτική του Πούτιν, την τελευταία περίπου εικοσαετία: 1) Ο Πούτιν καθάρισε τον κρατικό μηχανισμό από τους μέθυσους και άρπαγες γραφειοκράτες - δοσίλογους των Δυτικών ιμπεριαλιστών. 2) Παρά τις κατηγορίες για ολιγάρχες και διεφθαρμένους, ο Πούτιν έβαλε μία «τάξη» και κάποια όρια στην αρπακτικότητα των λεγόμενων ολιγαρχών και στην συνολική αυτοκαταστροφικότητά τους,

3) Κατάφερε να σταματήσει και να αντιστρέψει, την οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του 1990, παρ' όλο που το ρώσικο ΑΕΠ υπολείπεται ακόμη και σήμερα εκείνο του 1990 (με την κατάρρευση είχε μειωθεί κατά 45%), παρ' όλο που σήμερα η Ρωσία στηρίζεται στην παραγωγή και εξαγωγή πρώτων υλών ενώ η βιομηχανία της (με εξαίρεση την παραγωγή όπλων) είναι η σκιά της ΕΣΣΔ. 4) Προώθησε την συμμαχία με την Κίνα και κατάφερε να σταματήσει το επιταχυνόμενο σχέδιο απαγωγής από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές των χωρών της πρώην ΕΣΣΔ (δες Ουκρανία, Γεωργία) και εν μέρει να το αντιστρέψει αναδημιουργώντας σχέσεις σε βάρος των αμερικανών με τις χώρες της νότιας πρώην ΕΣΣΔ. Πολύ περισσότερο μετέτρεψε τη Ρωσία από ξεδοντιασμένο παρία, αν όχι σε μια παγκόσμια δύναμη, τουλάχιστον σε αντίπαλο δέος των Δυτικών ιμπεριαλιστών στην ευρύτερη περιφέρειά της (π.χ. Μέση Ανατολή και Ανατολική Μεσόγειο).

Αυτές οι επιτυχίες του Πούτιν έθρεψαν έναν είδος εθνικού εγωισμού και υπερηφάνειας ειδικά μετά τις ταπεινώσεις που είχε υποστεί ο ρώσικος λαός.

γ) Την οικονομική πολιτική του Πούτιν, που μετά την κρίση του 2008 και κυρίως μετά τις ασφυκτικές κυρώσεις των Δυτικών ιμπεριαλιστών και την δραματική πτώση της τιμής του πετρελαίου από το 2016 και μετά, κατόρθωσε όχι μόνο να αποφύγει την χρεοκοπία (όπως σχεδίαζαν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές) αλλά να αντιστρέψει την πτώση του προσδόκιμου ζωής, να περιορίσει τη φτώχεια στο μισό, να ανεβάσει (έστω περιορισμένα) το βιοτικό επίπεδο.

Αυτοί είναι, σε γενικές γραμμές, οι λόγοι για την πρωτοφανή εκλογική νίκη του Πούτιν. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Πούτιν είναι ο σωτήρας του ρώσικου λαού και πολύ περισσότερο της ρώσικης εργατικής τάξης, όπως φαντασιώνονται διάφοροι αποθαρρυνμένοι και ξεθυμασμένοι αριστεροί στην Ελλάδα. Ο Πούτιν είναι ο εκπρόσωπος της ρώσικης μπουρζουαζίας και του ρώσικου ιμπεριαλισμού, και η ρώσικη εργατική τάξη δεν έχει να περιμένει απ' αυτόν παρά μόνο δεινά και μεγάλους κινδύνους. Ο Πούτιν ως εκπρόσωπος του ρώσικου καπιταλισμού και της συνολικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος δεν μπορεί να επαναφέρει την βιομηχανία, το βιοτικό επίπεδο, κ.α., που είχε ή που αρμόζει στη ρώσικη εργατική τάξη, δεν μπορεί να αποτρέψει τον επαπειλούμενο παγκόσμιο πόλεμο, ειδικά σήμερα που εκτραχύνεται η σύγκρουση Δυτικών ιμπεριαλιστών και Κίνας-Ρωσίας. Η ρώσικη εργατική τάξη πρέπει να συγκρουστεί αμείλικτα με την ρώσικη μπουρζουαζία και τον Πούτιν, υπερασπιζόμενη τα άμεσα και ιστορικά συμφέροντά της, αλλά και να σταθεί αμείλικτη απέναντι στις αυταπάτες είτε της παλιάς σταλινικής γραφειοκρατίας είτε, πολύ περισσότερο, στις αυταπάτες περί «δημοκρατίας» και «ευημερίας» των Δυτικών ιμπεριαλιστών. Αργά ή γρήγορα θα το καταφέρει, πάντα μαζί με το παγκόσμιο προλεταριάτο, παρά την ιστορικών διαστάσεων σύγχυση που βαραίνει πάνω της — στο τέλος-τέλος είναι η τάξη που έβγαλε έναν Λένιν και έναν Τρότσκι, η τάξη που πραγματοποίησε την πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση.

■ Γιάννης Σμ.

Γαλλία

Θερμή άνοιξη εν όψει

Η προεδρία του Μακρόν, η οποία αυτο-παρουσιάζεται ως μεταρρυθμιστική και υπεράνω των παρωχημένων διαιρέσεων Αριστεράς και Δεξιάς, είναι η πλέον νεοφιλελεύθερη διακυβέρνηση που έχει βιώσει η Γαλλία, και επιχειρεί να διεξάγει μία επίθεση - αστραπή ενάντια στους εργαζόμενους και στην νεολαία, με μεθόδους ταιριαστές με την υιοθετημένη, δήθεν λόγω των τρομοκρατικών χτυπημάτων, κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης.

Συμβολικά και πρακτικά, η προεδρική πενταετία ξεκίνησε από την νομοθέτηση, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 2017, δια προεδρικών διαταγμάτων, μέτρων που αποδυναμώνουν το οργανωμένο εργατικό κίνημα και απορρυθμίζουν το εργατικό δίκαιο. Ταυτόχρονα, ο γαλλικός καπιταλισμός έχει να συμμαζέψει τα χρέη του, δημόσια και ιδιωτικά. Η επίτευξη το 2017 της μείωσης του ελλείμματος κάτω από το όριο του 3% του ΑΕΠ επιφέρει σειρά περικοπών στο κοινωνικό κράτος, ιδιαίτερα στα στεγαστικά επιδόματα, στην υγεία και στις συντάξεις που ξεσηκώνουν αντίστοιχες κινητοποιήσεις. Καθώς βέβαια η οικονομική υποβάθμιση του γαλλικού καπιταλισμού συνεχίζεται, αφενός στο εσωτερικό της ΕΕ σε σχέση με την Γερμανία, αφετέρου (και κυριότερα) στην παγκόσμια αγορά, σε σχέση με τις BRICS και κυρίως με την Κίνα, η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη πρέπει να συνεχιστεί.

Όσο κι αν ο αστικός τύπος, τα κόμματα, οι οικονομολόγοι και οι οργανισμοί διαπιστώνουν την επιστροφή της οικονομικής ανάπτυξης, είτε γιατί το 2017 για πρώτη φορά μετά το ξέσπασμα της κρίσης σταμάτησε να συρρικνώνεται ο αριθμός των εργοστασίων (η βιομηχανική παραγωγή παραμένει μικρότερη κατά 10% από το 2007) είτε γιατί ο όγκος των μερισμάτων των 40 μεγαλύτερων βιομηχανικών επιχειρήσεων πλησιάζει το 2017 στα προ κρίσης επίπεδα, οι εργαζόμενοι έχουν βρεθεί στο στόχαστρο μίας σκληρής επίθεσης, η οποία δεν συνίσταται σε απλώς μερικές ακόμη νομοθετικές ρυθμίσεις ή αποσπασματικές περικοπές.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ίδιο λεξιλόγιο που κυκλοφορεί στην μνημονιακή Ελλάδα, εκφωνείται από τον αστικό κόσμο της Γαλλίας. Η ίδια αυτή διεθνής του νεοφιλελευθερισμού αρέσκεται να καθιερώνει εξυπνακιστικούς όρους, με απαστράπτουσα όψη μεταρρυθμίσεων και περιεχόμενο 19ου αιώνα, όπως η αποκρουστική «ευαφάλεια» της Διαμαντοπούλου (*flexisécurité*), ή όπως πρόσφατα δήλωσε ο εκπρόσωπος του κοινοβουλευτικού σχηματισμού του Μακρόν *Republique en Marche*, η Γαλλία διακατέχεται από μία «κουλτούρα απεργιών» (*greviculture*), κάτι που θυμίζει τις ασυναρτησίες του Ποταμιού και του Άδωνι για την Ελλάδα ως «την τελευταία σοβιετία». Η γαλλική αστική τάξη επιχειρεί μία συνολική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μέσα από την πλήρη περιθωριοποίηση της ιδεολογίας του εργατικού κινήματος, την διάχυση των νεοφιλελεύθερων σοφιστειών και κυρίως μέσα από την ήττα οχυρών του εργατικού κινήματος, όπως προσπαθεί με την υπό εξέλιξη επίθεση στους σιδηροδρομικούς.

Οι σιδηροδρομικοί, περίπου 150.000 εργαζόμενοι, αποτελούσαν, και αποτελούν ακόμα, έναν από τους πιο ισχυρά οργανωμένους συνδικαλιστικά κλάδους στην Γαλλία. Περίπου 25%-33% των εργαζομένων είναι μέλος σε κάποιο συνδικάτο, με τη σχετική πλειοψηφία να συμμετέχει στην CGT, το ελεγχόμενο από το κομμουνιστικό κόμμα συνδικάτο. Ήταν και συνεχίζουν να είναι, έχοντας βέβαια αδυνατίσει στο πέρασμα των τελευταίων δεκαετιών, ένα οχυρό της εργατικής τάξης, είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στο νικηφόρο απεργιακό κίνημα του 1995 ενώ έχουν αποκρούσει διάφορες πιέσεις εναντίον τους, ακόμα και πρόσφατα, το 2014. Η κυβέρνηση, προετοιμάζοντας την εισαγωγή ιδιωτών στην αγορά των σιδηροδρομικών μεταφορών, επιτίθεται στις κατακτήσεις, δυσφημιζόμενες ως προνόμια, του κλάδου. Πέρα από τη μελλοντική κερδοφορία των εταιριών που θα επενδύσουν σε αυτόν, προσπαθεί, κυρίως, ποδοπατώντας τους σιδηροδρομικούς, να εξασθενήσει όλη την εργατική τάξη. Εάν η κυβέρνηση νικήσει τους εργαζόμενους του κλάδου αυτού, δημι-

ουργείται η δυνατότητα να ποδοπατηθεί ο ιδιωτικός τομέας, ο οποίος εξάλλου έχει πολύ χαμηλότερα ποσοστά συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Τα συνδικάτα των σιδηροδρομικών και του δημοσίου τομέα κάλεσαν ήδη σε μία ημέρα πανεθνικής απεργίας στις 22 Μάρτη, που ήταν αρκετά πετυχημένη, ειδικά αν συγκριθεί με την τελευταία, άμαξη πανεθνική απεργιακή ημέρα δράσης το φθινόπωρο. Στις διαδηλώσεις σε όλη τη Γαλλία συμμετείχαν περίπου 400.000 με 500.000 και περίπου 50.000 στο Παρίσι, ενώ πολλοί περισσότεροι απήργησαν. Τα συνδικάτα των σιδηροδρομικών έχουν ήδη εκπονήσει ένα απεργιακό πρόγραμμα μέχρι το τέλος Ιουνίου, καλώντας σε επαναλαμβανόμενες διήμερες απεργίες με μεσοδιαστήματα τριών ημερών. Βέβαια, ο συντονισμός, η γενίκευση και η ανάπτυξη του αγώνα σε άλλους και μαζί με άλλους κλάδους είναι εκτός των σχεδιασμών των συνδικαλιστικών ηγεσιών και παραμένει ζητούμενο. Χαρακτηριστικά, στις 22 Μάρτη, έγιναν δύο ξεχωριστές διαδηλώσεις στο Παρίσι, που συνενώθηκαν στη λήξη τους, μία των σιδηροδρομικών και μία των δημοσίων υπαλλήλων.

Την ίδια στιγμή εξελίσσεται μια επίθεση ενάντια στη νεολαία και αφορά την πρόσβαση της στη δημόσια εκπαίδευση, καθώς η κυβέρνηση προωθεί ένα νομοσχέδιο που αυξάνει τους φραγμούς για την είσοδο στο πανεπιστήμιο. Αυτή η εξέλιξη, μαζί με τη χειροτέρευση των όρων εργασίας και την ανεργία, δημιουργούν μία πιεστική κατάσταση. Πενήντα χρόνια μετά τον πυροδοτημένο από τους φοιτητές Μάη του 1968, η νεολαία αποτελεί εύφλεκτο υλικό, είτε πρόκειται για την περιθωριοποιημένη νεολαία των παρατημένων προαστίων, είτε για την εργατική νεολαία, είτε για τα 2,5 εκατομμύρια φοιτητές, από τους οποίους οι μισοί και πλέον δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές τους, μια αντίθεση χτυπητή σε σχέση με το 1968. Μπορεί ο Μακρόν να σχεδίαζε να τιμηθεί επίσημα από την Προεδρία της Γαλλίας η επέτειος του Μάη, προφανώς στηριζόμενος στις κολακείες διάφορων μετανοημένων πρωταγωνιστών, όπως ο Romain Goupil, που τον θεωρεί «επαναστάτη εναντίον του συστήματος», αλλά το κοινωνικό πρόγραμμα του Μακρόν, που συνοψίζεται στη δήλωση «όταν είσαι νέος, 35 ώρες δεν είναι πολλές, διότι θες να δουλέψεις περισσότερο, θέλεις να μάθεις περισσότερο», απειλεί να αναστήσει όλους τους δαίμονες του εργατικού Μάη του 1968.

Πενήντα χρόνια πριν, η ναυαρχίδα του αστικού τύπου της Γαλλίας διαβεβαίωνε ότι «η Γαλλία βαριέται» και ότι «τους Γάλλους δεν τους αγγίζει ούτε ο πόλεμος του Βιετναμ, η δικτατορία στην Ελλάδα, οι φοιτητικοί αγώνες στο Μεξικό». Ακόμα και η 4η Διεθνής εκτιμούσε σε συνέδριό της, το 1965, ότι «με την εξαίρεση της Γαλλίας, όπου το προλεταριάτο υπέστη μία βαριά ήττα με την άνοδο του Ντε Γκωλ στην εξουσία και με τον τρόπο που τα δύο εργατικά κόμματα την αποδέχτηκαν, η εργατική τάξη της δυτικής Ευρώπης έχει παρ' όλα αυτά διατηρήσει παντού αλλού την μαχητικότητα και την δύναμη αντίστασής της»¹. Μένει στις οργανώσεις του κινήματος να οργανώσουν την άμυνα και την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος, εκμεταλλεζόμενες μία καταφανώς θερμή κατάσταση, χωρίς μοιρολατρία.

1. *Όγδοο παγκόσμιο Συνέδριο, "Διεθνής κατάσταση και τα καθήκοντα των επαναστατών μαρξιστών", διαθέσιμο στο <https://www.marxists.org/history/etol/document/fi/1963-1985/usfi/8thWC/usfi01.htm>*

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Στους δρόμους βγήκαν εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές, νέοι και εργαζόμενοι στις ΗΠΑ, ενάντια στην οπλοκατοχή, μετά το νέο περιστατικό δολοφονίας 17 μαθητών από ένοπλο, σε λύκειο της Φλόριντα στις 14/2. Η αρχή έγινε στις 14 Μάρτη, όταν μαθητές σε 3.000 σχολεία σε όλη τη χώρα απείχαν από τα μαθήματά τους, στη μνήμη των 17 αδικοχαμένων συμμαθητών τους. Επόμενος σταθμός ήταν στις 24/3, με σύνθημα «Πορεία για τις ζωές μας» και περισσότερους από 500.000 διαδηλωτές στην Ουάσινγκτον και άλλες πόλεις. Στο στόχαστρο της νεολαίας μπήκε η Εθνική Ένωση Οπλοκατοχής (αποτελεί κράτος εν κράτει) και ο πρόεδρος Τραμπ, ο οποίος πρότεινε την... εκπαίδευση και οπλοφορία των καθηγητών! Οι διαδηλωτές έστειλαν ξεκάθαρο μήνυμα ότι δεν θα υπάρχει πλέον ατιμωρησία για τους πολιτικούς των δύο μεγάλων κομμάτων, που επιλέγουν το λόμπι των όπλων αντί για τις ζωές των ανθρώπων.

Χαρακτηριστικό του ξεσηκωμού της νεολαίας είναι ότι η διαδήλωση και οι ομιλίες έθεσαν τα θέματα του ρατσισμού, των δολοφονιών των μαύρων, του χαμηλού βιοτικού επιπέδου στις γειτονιές και της ποινικοποίησης των μειονοτήτων, με μια μαθήτρια να δηλώνει: «Θυμηθείτε τα πρόσωπά μας και την αλλαγή που φέρνουμε», ενώ κλείνοντας φώναζε στα ισπανικά με υψωμένη γροθιά: «Η πάλη συνεχίζεται!».

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Νέα σφαγή πραγματοποιούν οι σιωνιστές φονιάδες των Παλαιστίνιων στη λωρίδα της Γάζας, με απολογισμό 17 νεκρούς και 1.400 τραυματίες. Τριάντα χιλιάδες Παλαιστίνιοι έχουν συγκεντρωθεί στα σύνορα με το Ισραήλ, σε μια κινητοποίηση με το όνομα «Η Μεγάλη Πορεία της Επιστροφής», που ξεκίνησε στις 30 Μάρτη, επέτειο της δολοφονίας 6 Παλαιστίνιων κατά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών, και θα ολοκληρωθεί στις 15/5, επέτειο της ίδρυσης του ισραηλινού κράτους, όταν ξεκίνησε ο διωγμός των Παλαιστίνιων. Από την πρώτη κιόλας μέρα, ο ισραηλινός στρατός πυροβόλησε με πραγματικά πυρά προς τους άμαχους διαδηλωτές. Η κατάσταση στη λωρίδα της Γάζας είναι πραγματικά δραματική, με το Ισραήλ να έχει επιβάλει πολυετή αποκλεισμό από ξηρά, αέρα και θάλασσα, ενώ έχει καταστρέψει οποιαδήποτε στοιχειώδη υποδομή, όπως σχολεία, νοσοκομεία και ύδρευση, και η ανεργία φτάνει στο 50%. Οι Παλαιστίνιοι έχουν στόχο να περάσουν τα σύνορα, βγαίνοντας από τη φυλακή που έχει δημιουργήσει το σιωνιστικό κράτος, μέσα στην οποία απλά αργοπεθαίνουν, και να επιστρέψουν στα πατρογονικά τους εδάφη. Το ελληνικό εργατικό κίνημα έχει υποχρέωση να υπερασπιστεί τον δικαιο αγώνα τους και να διώξει την κυβέρνηση Τσίπρα, που σχηματίζει αντιδραστικό άξονα συμμαχίας με σφαγείς όπως ο Σίσι στην Αίγυπτο και ο Νετανιάχου στο Ισραήλ.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Άγρια εξελίσσεται η ταξική πάλη στη Βραζιλία, με την πολιτική κρίση να παροξύνεται και τις παρακρατικές φασιστικές ομάδες και τον στρατό να βγαίνουν στο προσκήνιο. Στις 14/3 δολοφονήθηκε από αγνώστους η Marielle Franco, επιφανές μέλος του Κόμματος Σοσιαλισμού και Ελευθερίας (PSOL), στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Η πόλη έχει στρατιωτικοποιηθεί από τα μέσα Φλεβάρη, με τις δολοφονίες φτωχών μαύρων από τον στρατό να έχουν ξεπεράσει τις 50 τους τελευταίους έξι μήνες. Τη δολοφονία της αγωνίστριας Marielle Franco ακολούθησαν πορείες διαμαρτυρίας στις 18/3, στο Ρίο και άλλες μεγάλες πόλεις. Ακόμα δύο περιστατικά συνέβησαν κατά τη διάρκεια της περιόδου του κεντροαριστερού πρώην προέδρου Λούλα. Στις 24/3, ομάδες ακροδεξιών έστησαν μπλόκα εμποδίζοντας το караβάνι του Λούλα να εισέλθει στην πόλη Πάσο Φούντο, ενώ στις 28/3, στην πόλη Παρανά, το караβάνι δέχθηκε σφαίρες από «αγνώστους». Την ίδια στιγμή, ο πρόεδρος Τέμερ ανακοίνωσε 360 εκατομμύρια δολάρια επιχορήγηση για τη στρατιωτική επιχείρηση στο Ρίο ντε Τζανέιρο, με χιλιάδες στρατιώτες να έχουν καταλάβει την πόλη με πρόσχημα την αυξημένη εγκληματικότητα.

Η κατάληψη του Αφρίν από τον τουρκικό στρατό και το συνονθύλευμα σύρων ανταρτών που αποτελούν τους συμμάχους τους στην βορειοδυτική Συρία (Τουρκμένοι και διάφοροι τζιχαντιστές) αποτελεί επιτυχία για την προσπάθεια της Τουρκίας να αποσοβήσει τον κίνδυνο δημιουργίας αυτόνομης περιοχής από τους Κούρδους κατά μήκος όλων των συνόρων της με τη Συρία. Το Αφρίν ήταν απομονωμένο στα δυτικά της Βόρειας Συρίας και ήταν δύσκολο να κρατηθεί από τις πολιτοφυλακές YPG των Κούρδων, παρά το γεγονός ότι ήταν στρατηγικό σημείο επειδή απέχει μόλις 20 χιλιόμετρα από τη θάλασσα και θα αποτελούσε διέξοδο της Ροζάβα προς τη Μεσόγειο σε περίπτωση αυτονομίας. Ωστόσο οι Κούρδοι στο Αφρίν εγκαταλείφθηκαν από όλους τους ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα από τους Αμερικάνους και τον Δυτικό Συνασπισμό που υποτίθεται ότι είναι οι σύμμαχοί τους στον αγώνα ενάντια στον Νταές. Η περιοχή δόθηκε στην Τουρκία και στη σφαίρα επιρροής της στη Συρία, η οποία μαζί με τα φυλάκια του Τουρκικού στρατού στην Ιντλίμπ (στα πλαίσια της ζώνης αποκλιμάκωσης που έχει συμφωνηθεί με τη Ρωσία και το Ιράν) έχει πλέον εισχωρήσει βαθιά στο συριακό έδαφος.

Πιθανά το αντάλλαγμα για την αποδοχή του εγχειρήματος από τους Ρώσους να είναι η εξάλειψη του αντάρτικου θύλακα της ανατολικής Γούτα από τον συριακό στρατό (επίσης υποτιθέμενη ζώνη αποκλιμάκωσης, η οποία αποτελούσε το τελευταίο προπύργιο των ανταρτών στην Δαμασκό και απειλούσε την πόλη άμεσα με βομβαρδισμούς) από την οποία έχουν ήδη αποσυρθεί κατόπιν συμφωνίας η πλειοψηφία των ανταρτών και έχουν μετακινηθεί προς την περιοχή της Ιντλίμπ, ενώ παραμένει πολιορκημένη μόνο η Ντούμα, με τις διαπραγματεύσεις για αποχώρηση να συνεχίζονται. Η στάση των Ρώσων καθορίστηκε από την «στροφή» της Τουρκίας προς μια συμμαχία με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό και τη συνεχιζόμενη ένταση στις σχέσεις της τόσο με την ΕΕ (απειλή να επιτρέψει τη ροή προσφύγων, παρεμπόδιση του γεωτρύπανου της ιταλικής ENI στην Κυπριακή ΑΟΖ, επιδιώξεις στα Βαλκάνια και το Αιγαίο, απαιτήσεις να συμπεριληφθεί σαν ισότιμος εταίρος στα ενεργειακά αποθέματα της νοτιοανατολικής μεσογείου) όσο και με τις ΗΠΑ (κύρια επειδή οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές έχουν στηρίξει τους Κούρδους τόσο στη βορειοανατολική Συρία, όσο και στο βόρειο Ιράκ, μετατρέποντας το Κουρδικό σε εφιάλτη για την Τουρκία που φοβάται την ενίσχυση του PKK στο εσωτερικό της χώρας και επομένως τον κίνδυνο διαμελισμού της).

Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές επιδιώκουν συμμαχία με την Τουρκία τόσο σε στρατιωτικό επίπεδο (αγορά σύγχρονων πυραυλικών συστημάτων S-400, ενέργεια που έχει προκαλέσει εντάσεις με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ και μάλιστα με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές να αρνούνται την πώληση σύγχρονων αεροπλάνων F-35 στην Τουρκία!) όσο

Συρία

Επικίνδυνα ρευστή η κατάσταση

■ Κώστας Δικαίος

και σε ενεργειακό (αγωγοί, πυρηνικό εργοστάσιο στο Ακουγιού). Οι ΗΠΑ, βρισκόμενες σε σχετική αδυναμία στη Συρία, με μόνους συμμάχους τους Κούρδους και έχοντας μια μεγάλη αμφισβημία στις επιλογές τους στην περιοχή, παραχώρησαν το Αφρίν για να μην έρθουν σε απόλυτη ρήξη με την Τουρκία, σε μια προσπάθεια να διαπραγματευτούν μαζί της και να την αποσπάσουν από τον εναγκαλισμό Ρωσίας και Ιράν στη Συρία αλλά και την ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής, όπου η έξοδος του Ιράν στην μεσόγειο είναι γεγονός και ο δρόμος του Μεταξίου της Κίνας μοιάζει να παίρνει σάρκα και οστά. Ωστόσο η Τουρκία, μια χώρα των G-20 με μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης (παρά την ενδεχόμενη υπερθέρμανση της οικονομίας της και τους κινδύνους που συνεπάγεται), με γεωπολιτικές βλέψεις σε πολλά επίπεδα και με μια ηγεσία που έχει μεγάλα ερείσματα στο εσωτερικό της χώρας (παρά τον διχασμό που έχει δημιουργήσει μετά το πραξικόπημα), που επιδιώκει τον απόλυτο έλεγχο της χώρας μέσω των προεδρικών εκλογών του 2019 όπου ο Ερντογάν θέλει να εκλεγεί από τον πρώτο γύρο, που έχει αναγάγει την πολιτική ζωή σε μια ατέλειωτη κατάσταση έκτακτης ανάγκης με αντιδημοκρατικά μέτρα, συλλήψεις, εκποτισμούς, φίμωση του τύπου και που, τέλος, έχει προσεταιριστεί τους ακροδεξιούς Γκρίζους Λύκους και χρησιμοποιεί τον ακραίο εθνικισμό για να αποπροσανατολίσει τις μάζες και να δικαιολογήσει τις επεμβάσεις στην Συρία, τις σφαγές των Κούρδων στο Αφρίν αλλά και στην ίδια τη Νοτιοανατολική Τουρκία, είναι αδύνατον να έρθει σε ένα συμβιβασμό με τους ιμπεριαλιστές. Θα απαιτήσει μεγάλα ανταλλάγματα τα οποία προς το παρόν δεν είναι διατεθειμένοι οι ιμπεριαλιστές να παραχωρήσουν ή δεν μπορούν λόγω των αντικειμενικών συνθηκών.

Πράγματι, θα ήταν παρακινδυνευμένο να θεωρήσει κανείς ότι θα υπάρξει

μια ρήξη της Τουρκίας με το ΝΑΤΟ. Η συμμαχία με τη Ρωσία μοιάζει περισσότερο με διαπραγματευτικό χαρτί παρά με οριστική αλλαγή στρατοπέδου, ανεξάρτητα από τα μεσοπρόθεσμα οφέλη που έχει φέρει. Είναι σίγουρο ότι εάν υπάρξουν παραχωρήσεις η Τουρκία θα κάνει πίσω στην συνεργασία της με τους Ρώσους. Ωστόσο ο παγκόσμιος συσχετισμός δύναμης αλλάζει ραγδαία, οι αντικειμενικές συνθήκες συχνά οδηγούν σε αλλαγές που ανατρέπουν ολόκληρες πολιτικές (το κουρδικό αποτελεί τέτοια συνθήκη για τον τουρκικό καπιταλισμό) και επομένως κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πού ακριβώς θα οδηγηθεί η ρευστή κατάσταση στην Συρία. Ήδη ο τουρκικός στρατός είναι υποχρεωμένος να στραφεί ενάντια στον άλλο θύλακα των SDF στα δυτικά του Ευφράτη, στην Μανμπίτζ. Αλλά ούτε και αυτό αρκεί για να εξαλειφθεί ο κίνδυνος των Κούρδων. Ο Ερντογάν απειλεί το Κομπανί και ολόκληρη τη Ροζάβα μέχρι τα σύνορα με το Ιράκ. Ωστόσο οι ΗΠΑ και οι γάλλοι ιμπεριαλιστές έχουν ήδη στρατόπεδα στην Μανμπίτζ και ανατολικά του Ευφράτη. Μέχρι την αποπομπή του υπουργού εξωτερικών των ΗΠΑ, Τίλερσον, από τον Τραμπ, οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές σχεδίαζαν την αποστολή 200 εκατομμυρίων δολαρίων στη Ροζάβα για να σταθεροποιηθεί με έργα ανάπτυξης η περιοχή και να εδραιώσουν την παρουσία τους στην διαμελισμένη Συρία.

Ο Μακρόν πρόσφατα υποσχέθηκε στους Κούρδους την ενίσχυση των SDF και των γαλλικών δυνάμεων στην περιοχή. Η Μανμπίτζ έχει ενισχυθεί με βαρύ πυροβολικό και τα στρατόπεδα των ιμπεριαλιστών δεν αποχωρούν, άρα μια επίθεση της Τουρκίας αυτή την στιγμή θα είχε τυχοδιωκτικό χαρακτήρα. Δεν είναι όμως μόνο στη Συρία που επεκτείνεται η παρεμβατικότητα της Τουρκίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα προβλήματα που δύσκολα θα αντιμετωπίσει. Στο Κόσοβο έκανε ένα μικρό πραξικό-

πημα όταν, χωρίς να ενημερώσει την κυβέρνηση, οι μυστικές της υπηρεσίες συνέλαβαν έξι υποτιθέμενους Γκιουλενιστές, προκαλώντας τη σύγκρουση μεταξύ του προέδρου (που κάλυψε την τουρκική ενέργεια) και του πρωθυπουργού, ο οποίος εισέπραξε απειλές από τον Ερντογάν! Η Σερβία εξέδωσε κούρδο αγωνιστή με αδιαφανείς διαδικασίες, παρά το γεγονός ότι ο ΟΗΕ είχε ζητήσει να μην εκδοθεί, στο όνομα των επενδύσεων από τα τουρκικά κεφάλαια. Η Αρμενία ακύρωσε τη συμφωνία ειρήνης με την Τουρκία. Η Σαουδική Αραβία θεωρεί την Τουρκία μέρος του «τριγώνου του κακού» μαζί με το Ιράν και τις σκληροπυρηνικές ισλαμιστικές οργανώσεις! Ο Ασσαντ ζητά την άμεση απόσυρσή της από το Αφρίν. Η κυβέρνηση του Ιράκ προσπαθεί να αποτρέψει την απειλή επέμβασης στο Σινζάρ όπου η Τουρκία θεωρεί ότι το PKK στήνει νέα βάση πέρα από αυτήν που χρησιμοποιεί στο Όρος Καντίλ. Η Exxon Mobil και η Qatar Petroleum «απειλούνται» με την ίδια μεταχείριση που είχε η ENI στην Κυπριακή ΑΟΖ...

Η Ελλάδα προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την δυσαρέσκεια των δυτικών ιμπεριαλιστών για να κερδίσει πόντους απέναντι στην Τουρκία στο Αιγαίο και στη νοτιοανατολική μεσόγειο (άξονας Αιγύπτου, Ισραήλ, Κύπρου) παραχωρώντας βάσεις στους ιμπεριαλιστές (drones στη Λάρισα, αναβάθμιση της Σούδας, μεταφορά οπλισμού από το Ιντσιρλίκ της Τουρκίας στην Ανδραβίδα, ελικόπτερα στην Αλεξανδρούπολη) σε μια προσπάθεια να αντισταθμίσει τον καταθλιπτικό συσχετισμό δύναμης υπέρ της Τουρκίας. Όλα αυτά δυσκολεύουν τους τουρκικούς χειρισμούς. Ωστόσο και οι αδυναμίες ειδικά των δυτικών ιμπεριαλιστών είναι επίσης πολλές. Οι δηλώσεις Τραμπ ότι θέλει να αποσύρει τις αμερικανικές δυνάμεις από την Συρία σύντομα, που πιθανά να εξειδικεύουν την αντικατάσταση του Τίλερσον από τον άλλο ακραίο του ακροδεξιού Tea Party, Πομπέο, προκάλεσαν τη δυσαρέσκεια των στρατιωτικών του, αλλά δείχνουν και την αναποφασιστικότητα των ΗΠΑ, τα διλήμματα που αντιμετωπίζουν και τις δυνατότητες διαπραγματεύσεως της Τουρκίας. Όσο και αν οι ΗΠΑ θέλουν να αποφύγουν μια στροφή των Κούρδων προς τους ρώσους ιμπεριαλιστές, αν τους εγκαταλείψουν βορά στον Τουρκικό στρατό, σίγουρα μπορούν να επιχειρήσουν αρκετές ενδιάμεσες καταστάσεις όπως αυτή που ήδη επεξεργάζονται για την Μανμπίτζ σε αδιαφανείς διαπραγματεύσεις, ώστε να επαναφέρουν την σύμμαχο Τουρκία που αποτελεί στρατηγικό εταίρο για το ΝΑΤΟ –και όχι τον μεγάλο ασθενή όπως η οθωμανική αυτοκρατορία παλαιότερα– κάνοντας παραχωρήσεις. Το σίγουρο είναι ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος οι σφαγές στο Αφρίν και στη Γούτα να επεκταθούν σε όλη τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια, ειδικά αν τυχοδιωκτικές ενέργειες διαφόρων αστικών τάξεων (συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής) εναποθέτουν τις ελπίδες τους στην «σιγουριά» της στρατηγικής των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ.

200 χρόνια από τη γέννηση του Καρλ Μαρξ

Διακόσια χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη γέννηση μίας από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες που γνώρισε η ανθρωπότητα, του «πατέρα» όλων των επαναστατών κομμουνιστών, σπουδαίου φιλόσοφου, κοινωνιολόγου, ιστορικού, οικονομολόγου: του **Καρλ Μαρξ**.

■ Άννα Ασλανίδη

Ας τρέμει η κυρίαρχη τάξη από την κομμουνιστική επανάσταση. Οι προλετάριοι δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτός από τις αλυσίδες τους. Αλλά θα κερδίσουν όλο τον κόσμο. Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

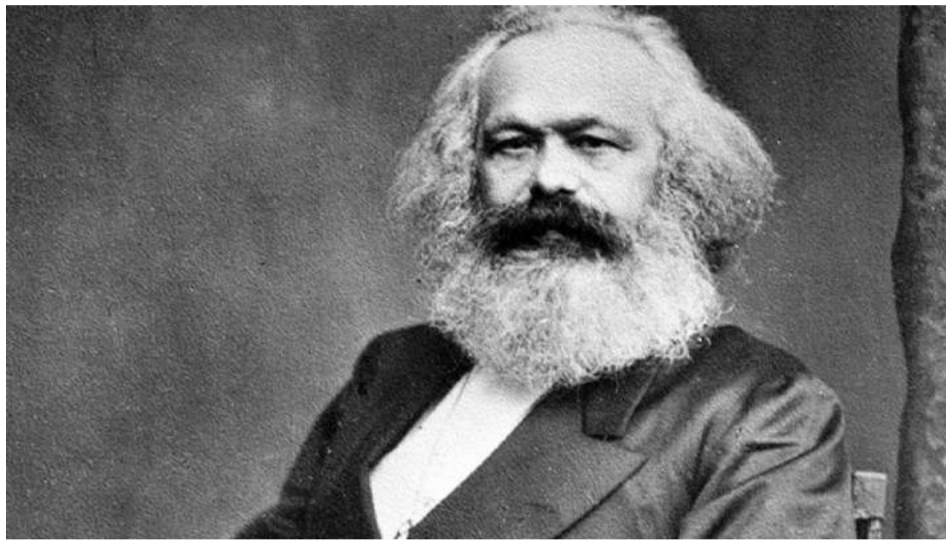
- Κομμουνιστικό Μανιφέστο

Η Ζωή του

Ο Καρλ Μαρξ γεννήθηκε στις 5 Μάη 1818 (νέο ημερολόγιο) στην πόλη Τριρ (παραρήνια Πρωσία). Ο πατέρας του ήταν διακεκριμένος δικηγόρος, Εβραίος, ο οποίος το 1824 ασπαστήκε τον προτεσταντισμό. Η οικογένεια του ήταν εύπορη, καλλιεργημένη, όχι όμως επαναστατική. Αφού τέλειωσε το γυμνάσιο του Τριρ, ο Μαρξ πήγε στο Πανεπιστήμιο, πρώτα στη Βόννη και μετά στο Βερολίνο, και σπούδασε νομικά, ιστορία και φιλοσοφία. Τέλειωσε το Πανεπιστήμιο το 1841 με μια διδακτορική διατριβή για τη φιλοσοφία του αρχαίου Έλληνα Επίκουρου. Όσο για τις αντιλήψεις του, ο Μαρξ εκείνη την εποχή ήταν ακόμη χειγκελιανός ιδεαλιστής. Στο Βερολίνο ανήκε στον κύκλο των αριστερών χειγκελιανών¹ (Μπρούνο Μπάουερ, Μαξ Στίρνερ κ.ά.).

Όταν τέλειωσε το Πανεπιστήμιο, ο Μαρξ εγκαταστάθηκε στη Βόννη, με σκοπό να γίνει καθηγητής του Πανεπιστημίου. Η αντιδραστική όμως πολιτική της κυβέρνησης, που το 1832 αφαίρεσε την έδρα από τον Λουδοβίκο Φόιερμπαχ και το 1836 αρνήθηκε να τον επαναφέρει στο Πανεπιστήμιο, ενώ το 1841 απαγόρευσε στο νεαρό καθηγητή Μπρούνο Μπάουερ να διδάσκει στη Βόννη, ανάγκασε τον Μαρξ να εγκαταλείψει τη σταδιοδρομία του καθηγητή. Η εξέλιξη των ιδεών του αριστερού χειγκελιανισμού έκανε εκείνο τον καιρό πολύ γρήγορα βήματα στη Γερμανία. Οι ριζοσπάστες αστοί της Ρηνανίας, που είχαν σημεία επαφής με τους αριστερούς χειγκελιανούς, ίδρυσαν στην Κολωνία μια αντιπολιτευόμενη εφημερίδα: την «Εφημερίδα του Ρήνου» (άρχισε να κυκλοφορεί στις 1 Γενάρη 1842). Ο Μαρξ και ο Μπρούνο Μπάουερ έγιναν οι κυριότεροι συνεργάτες της. Τον Οκτώβρη του 1842 ο Μαρξ ανέλαβε διευθυντής της εφημερίδας και μετακόμισε από τη Βόννη στην Κολωνία. Εκεί πραγματοποιήθηκε η πρώτη επαφή του νεαρού Μαρξ με την προλεταριακή κατάσταση και τη φτώχεια των εργατών. Τελικά η κυβέρνηση απαγόρευσε την έκδοση της εφημερίδας, βλέποντας την ολοένα και πιο επαναστατική κατεύθυνση που λάμβανε. Τότε ο Μαρξ ξεκίνησε να καταπιάνεται πιο συστηματικά με τη μελέτη της πολιτικής οικονομίας.

Το 1843 παντρεύτηκε στο Κρόιτσναχ την Τζένη φον Βεστφάλεν, παιδική του φίλη, την οποία είχε αρραβωνιαστεί όταν ήταν ακόμη φοιτητής. Η γυναίκα του προερχόταν από μια αντιδραστική αριστοκρατική οικογένεια της Πρωσίας. Το φθινόπωρο του 1843 ο Μαρξ πήγε στο Παρίσι για να εκδώσει στο εξωτερικό ένα ριζο-

σπαστικό περιοδικό μαζί με τον Άρνολντ Ρούγκε.² Βγήκε μόνο το πρώτο τεύχος αυτού του περιοδικού, με τίτλο «Γερμανο-Γαλλικά Χρονικά». Το περιοδικό έπαψε να βγαίνει λόγω των δυσκολιών που παρουσίαζε η παράνομη κυκλοφορία του στη Γερμανία και λόγω διαφωνιών με τον Ρούγκε. Το Σεπτέμβρη του 1844 βρισκόνταν στο Παρίσι για μερικές μέρες ο Φρίντριχ Ένγκελς, που έγινε από τότε ο πιο στενός φίλος του Μαρξ και συνοδοιπόρος στη ζωή μέχρι το θάνατό του. Μαζί πήραν πολύ ενεργά μέρος στις επαναστατικές ομάδες του Παρισιού, που βρίσκονταν σε αναβρασμό. Το 1845 ο Μαρξ απελάθηκε από το Παρίσι ως επικίνδυνος επαναστάτης και πήγε στις Βρυξέλλες. Την άνοιξη του 1847 ο Μαρξ και ο Ένγκελς μετασχηματίζουν την Ένωση των Δικαίων σε Ένωση των Κομμουνιστών, επιβάλλοντας τις αρχές του επιστημονικού σοσιαλισμού ενάντια στον μικροαστικό ριζοσπαστισμό των υπόλοιπων ομάδων (Βάιτλινγκ κ.ά.), και με εντολή του συνεδρίου συντάξαν το περίφημο *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος* (γνωστό και ως *Κομμουνιστικό Μανιφέστο*) που δημοσιεύτηκε το Φλεβάρη του 1848.

Όταν ξέσπασε η επανάσταση του Φλεβάρη του 1848, ο Μαρξ απελάθηκε από το Βέλγιο, επέστρεψε στο Παρίσι κι από κει, υστέρη από την επανάσταση του Μάρτη, πήγε στη Γερμανία και συγκεκριμένα στην Κολωνία. Εκεί κυκλοφόρησε, με διευθυντή τον Μαρξ, από την 1/6/1848 ως τις 19/5/1849, η «Νέα Εφημερίδα του Ρήνου». Η αντεπανάσταση, που επικράτησε μετά τη διετία των επαναστατικών γεγονότων 1848-1849, στην αρχή παρέπεμψε τον Μαρξ σε δίκη (όπου αθωώθηκε) και έπειτα τον απέλασε από τη Γερμανία (16 Μάη 1849). Στην συνέχεια πήγε στο Παρίσι, απελάθηκε και από εκεί υστέρη από τη διαδηλώση της 13/6/1849 πήγε στο Λονδίνο, όπου έμεινε ως το τέλος της ζωής του.

Οι συνθήκες της ζωής του Μαρξ ήταν εξαιρετικά δύσκολες. Η ανέχεια έπνιγε τον ίδιο και την οικογένειά του. Δύο από τα πέντε παιδιά του πέθαναν εκείνη την περίοδο. Αν δεν υπήρχε η αδιάκοπη και γεμάτη αυταπάρηση οικονομική ενίσχυση του Ένγκελς, ο Μαρξ όχι μόνο δεν θα μπορούσε ολοκληρώσει πολλά απ' τα κολοσιαία έργα του (π.χ. *Το Κεφάλαιο*),

αλλά θα χανόταν αναπόφευκτα από τη φτώχεια και τις στερήσεις. Εκτός απ' αυτό, οι θεωρίες και τα ρεύματα του μικροαστικού και γενικότερα του μη προλεταριακού σοσιαλισμού που κυριαρχούσαν τότε, ανάγκαζαν τον Μαρξ να διεξάγει συνεχώς αμείλικτο αγώνα και κάποτε να αποκρούει τις πιο λυσσαλέες και άγριες προσωπικές επιθέσεις.

Στις 28/9/1864 ιδρύθηκε στο Λονδίνο η η *Διεθνής Ένωση των Εργατών*, που θα έμενε στην ιστορία με το όνομα *Πρώτη Διεθνής*. Ο Μαρξ ήταν η ψυχή αυτής της οργάνωσης και από τους κύριους οργανωτές της. Ήταν εκείνος που έγραψε την πρώτη διακήρυξη της και μια σειρά αποφάσεων και ντοκουμέντων. Με την ίδρυση της Διεθνούς, ο Μαρξ συνένωσε το εργατικό κίνημα διάφορων χωρών και σφυρηλάτησε μια ενιαία τακτική της προλεταριακής πάλης. Η ένωση διασπάστηκε απο τους οπαδούς του αναρχικού Μιχαήλ Μπακούνιν το 1860.

Η εξέγερση της Παρισινής Κομμούνιας το 1871 και η ήττα της, ήταν η σημαντικότερη πολιτική εμπειρία στη ζωή των Μαρξ και Ένγκελς, συμβάλλοντας στην αποσαφήνιση της αντίληψής τους τόσο για το αστικό κράτος, όσο και για την δικτατορία του προλεταριάτου. Η εντατική δράση τους στη Διεθνή και η ακόμη πιο εντατική συγγραφική απασχόληση του Μαρξ υπονόμισαν οριστικά την υγεία του. Συνέχισε το ξαναδούλεμα της πολιτικής οικονομίας και την αποπεράτωση του *Κεφαλαίου*, συγκεντρώνοντας ένα σωρό καινούργιο υλικό και μελετώντας μια σειρά γλώσσες, αλλά δεν πρόλαβε να το ολοκληρώσει.

Στις 2 Δεκέμβρη 1881 πέθανε η γυναίκα του. Στις 14 Μάρτη 1883, ο Μαρξ αποκοιμήθηκε για πάντα στην πολυθρόνα του. Τον έθαψαν δίπλα στη γυναίκα του, στο νεκροταφείο του Χάιγκεϊτ του Λονδίνου. Το πλούσιο και πολύπλευρο έργο του αποτελείται, μεταξύ άλλων, από τα εξής: Κριτική της Θεωρίας του Κράτους του Χέγκελ (1843), Οικονομικά και Φιλοσοφικά Χειρόγραφα (1844), Θέσεις για τον Φόουερμπαχ (1845), Η Γερμανική Ιδεολογία (1845-46, μαζί με τον Ένγκελς), Η Αθλιότητα της Φιλοσοφίας (1846-47), Το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος (1847-48, μαζί με τον Ένγκελς), Η

18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη (1852), Εισαγωγή στην Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας (1857-58), Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας (1859), Το Κεφάλαιο, α' τόμος (1867), Η Κομμούνια του Παρισιού (1871, μαζί με τον Ένγκελς), Κριτική του Προγράμματος της Γκότα (1875), Το Κεφάλαιο, β' τόμος (1885), Το Κεφάλαιο, γ' τόμος (1894).

Η θέση του Μαρξ στην Ιστορία

Προσπαθώντας να κατανοήσουμε τον Μαρξισμό και άρα τη συμβολή του ίδιου του Μαρξ στην εξέλιξη της κατανόησης της ιστορίας της ανθρωπότητας, πρέπει να τον τοποθετήσουμε στο δικό του ιστορικό πλαίσιο, να καταλάβουμε μέσα σε ποιες συνθήκες γεννήθηκε και αναπτύχθηκε, και να εξηγήσουμε την εμφάνιση και την εξέλιξη των ιδεών του από την αλληλεπίδραση των κοινωνικών δυνάμεων στην εποχή του. Να εφαρμόσουμε δηλαδή την υλιστική ερμηνεία της ιστορίας, που μας την δίδαξε ο Μαρξ, στον ίδιο τον Μαρξισμό.

Ο Μαρξισμός ήταν προϊόν της εποχής του: Της εμφάνισης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής σε συγκεκριμένες περιοχές της Ευρώπης, της εμφάνισης της αστικής κοινωνίας και της ωρίμανσης όλων των αντιθέσεων της, αποτέλεσμα και της εμφάνισης του προλεταριάτου, της νέας κοινωνικής τάξης που βασιζόνταν στην μισθωτή εργασία. Με άλλα λόγια το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο γεννιέται, είναι ο νέος κοινωνικός ανταγωνισμός που έφερε ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής: Κεφάλαιο εναντίον Εργασίας.

Ο Μαρξισμός ήρθε μέσα από τον επαναστατικό μετασχηματισμό της αγγλικής πολιτικής οικονομίας, της γερμανικής φιλοσοφίας και της γαλλικής ιστοριογραφίας, της συνένωσης των αγώνων της εργατικής τάξης με το πολιτικό κίνημα απελευθέρωσης των επαναστατικών οργανώσεων που δημιουργήθηκαν κυρίως από την άκρα αριστερά της γαλλικής επανάστασης και τον προμαρξιστικό σοσιαλισμό (ουτοπικοί σοσιαλιστές κ.ά.). Συνδέει αυτές τις κοινωνικές επιστήμες με το σχέδιο για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας, που συνδέεται με τη σειρά του άρρηκτα με το σχέδιο για την απελευθέρωση και χειραφέτηση του προλεταριάτου, δηλαδή με την ικανότητα επαναστατικής οργάνωσης και δράσης του.

Ο Μαρξ βασίστηκε σ' ένα τεράστιο σώμα γνώσης και άφθονα εμπειρικά δεδομένα, αφομοιώνοντας και απορρίπτοντας στοιχεία, δοκιμάζοντάς τα πάντα μέσα στην ζωή και μέσα στην ταξική πάλη. Μ' αυτήν την έννοια, τα έργα του Μαρξ μπορούν να εξελίσσονται από τους μεταγενέστερους, δεν πηγάζουν από καμία προκατάληψη, παρά μόνο από την αναγνώριση ότι «ο άνθρωπος είναι ο τελικός στόχος του ανθρώπου, τό μόνο μέτρο κάθε ανθρώπινης δράσης».³ Ο Μαρξισμός δεν πιστεύει σε μία έμφυτη γνώση, αλλά μόνο

στην πραγματικότητα που μονίμως αλλάζει. Προφανώς όμως ο ίδιος δεν ήταν ούτε αυθόρμητο, ούτε αυτόματο προϊόν.

Ο Καρλ Μαρξ μπόρεσε να παίξει τον ρόλο που έπαιξε, επειδή η σκέψη του και η δραστηριότητά του ανταποκρίνονταν στην ανάγκη που ένιωθαν πολλοί άνθρωποι, προλετάριοι και κομμουνιστές της εποχής του. Καθοριστικοί παράγοντες στην διαμόρφωση και την εξέλιξη της πολιτικής του σκέψης ήταν: α) η επαφή με την φτώχεια των εργατών και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσής τους κυρίως μετά το 1842, β) η επαφή με την αντίσταση, την οργάνωση και τους αγώνες του προλεταριάτου την περίοδο 1844-1847 (με εργατικές οργανώσεις στο Παρίσι κατά τη διάρκεια της εξορίας του, με τους εργάτες της Ένωσης των Δικαίων), γ) η εμπειρία της επανάστασης 1848-1850, στην οποία είχε προσωπική συμμετοχή, δ) η εμπειρία μίας πραγματικής προλεταριακής επαναστατικής οργάνωσης, της Ένωσης Κομμουνιστών, ε) η ίδρυση της Πρώτης Διεθνούς, στ) η επαφή του με τις νέες επιστημονικές ανακαλύψεις των δεκαετιών του 1860 και 1870, κυρίως μέσω του Δαρβίνου και ζ) η εμπειρία της Παρισινής Κομμούνας.

Το κύριο κίνητρο όμως για τον Μαρξ (και τον Ένγκελς φυσικά), ο στόχος που έθεσε στον εαυτό του και στον οποίο παρέμεινε πιστός σε όλη του τη ζωή, ήταν η πάλη ενάντια σε όλους τους θεσμούς της ταξικής κοινωνίας που κάνουν τους ανθρώπους δυστυχημένους, αλλοτριωμένους, καταπιεσμένους, εκμεταλλεζόμενους και πνευματικά ακρωτηριασμένους. Η σφοδρή και ανελέητη σύγκρουση με θεωρίες που παρουσιάζουν τον άνθρωπο ως αδύναμο και μίζερο ον, ανίκανο να επηρεάσει τις εξελίξεις της ζωής του, αλλά πάντα καταδικασμένο να σέρνεται πίσω από τις ορέξεις και τα θελήματα ενός θεού, βασιλιά, αυτόκράτορα, ή αστού. Από εκεί άλλωστε πηγάζει και η εμπιστοσύνη του στην εργατική τάξη, καθώς αναγνώρισε σε αυτήν το ιστορικό υποκείμενο που θα απελευθερώσει την ανθρωπότητα από τα δεσμά της ταξικής κοινωνίας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία όμως ότι ο Μαρξ, όντας προϊόν της εποχής του, δεν θα ήταν εφικτό να ανυψωθεί πάνω από όλους τους περιορισμούς που έβαζε εκείνη. Δεν ήταν αλάθητος, δεν μπορούσε να εξηγήσει ή να προβλέψει τα πάντα. Αυτό όμως που ήταν αδιαμφισβήτητο σωστό και που επιβεβαιώνεται από την ίδια την ιστορία, είναι η μέθοδος που επεργάστηκε και χρησιμοποίησε, που ακόμη και 200 χρόνια μετά τη γέννησή του μπορεί να ερμηνεύσει θαυμάσια όλα τα φαινόμενα του 21ου αιώνα: τον παροξυσμό της καπιταλιστικής κρίσης, την πολιτική κρίση, τις χαώδεις κοινωνικές ανισότητες, τους πολέμους, την κατάσταση του σύγχρονου προλεταριάτου κ.ά.

Η προσωπική συνεισφορά του Καρλ Μαρξ στην απελευθέρωση του προλεταριάτου και της ανθρωπότητας, μαζί με αυτή του Ένγκελς τοποθετούνται στην **κορυφή των ανθρώπινων επιτευγμάτων**, επηρεάζοντας την πορεία της ανθρωπότητας μετά τον 19ο αιώνα.

Υποσημειώσεις

1. Η ερμηνεία της περίφημης φόρμουλας της φιλοσοφίας του Χέγκελ «ό,τι είναι πραγματικό είναι λογικό, ό,τι είναι λογικό είναι πραγματικό», γέννησε δύο κατευθύνσεις σκέψης. Τους Παλαιο-Χεγκελιανούς, συντηρητικούς φιλόσοφους υπέρ της πρώσιμης μοναρχίας, της θρησκείας, του κράτους, και τους Νέο-Χεγκελιανούς (ή αριστερούς χεγκελιανούς) που ήταν ριζοσπάστες, επαναστάτες, άθεοι φιλόσοφοι.

2. Άρνολντ Ρούγκε (1802-1880): Αριστερός χεγκελιανός. Το 1825-1830 ήταν φυλακισμένος, ύστερα από το 1848 εκπατρισμένος. το 1866-1870 οπαδός του Βίσμαρκ.

3. Ερνέστ Μαντέλ, Η θέση του Μαρξισμού στην Ιστορία, Εργατική Πάλη.

50 χρόνια από τη δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ

Στις 4 Απρίλη του 1968 δολοφονήθηκε στο Μέμφις του Τενεσί ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, εμβληματική μορφή του κινήματος των μαύρων για την κατάργηση των φυλετικών διακρίσεων στις ΗΠΑ. Για τη δολοφονία συνελήφθη και καταδικάστηκε ο Τζέιμς Ερλ Ρέι, όμως οι ηθικοί αυτουργοί δεν τιμωρήθηκαν ποτέ.

Μετά τη λήξη του Εμφυλίου Πολέμου το 1865, οι μαύροι σκλάβοι, τυπικά τουλάχιστον, απελευθερώθηκαν. Στην πραγματικότητα όμως, με την ανοχή της κυβέρνησης της Ουάσιγκτον, το ρατσιστικό καθεστώς παρέμεινε ακλόνητο σε όλες τις νότιες πολιτείες. Οι μαύροι δεν είχαν δικαίωμα ψήφου ούτε άλλα πολιτικά δικαιώματα, έκαναν τις πιο βαριές και ταπεινωτικές δουλειές, σχεδόν παντού έπρεπε να κάθονται χωριστά από τους λευκούς, τα παιδιά τους φοιτούσαν σε ξεχωριστά και υποβαθμισμένα σχολεία και πολύ συχνά η ίδια η ζωή τους βρισκόταν στο έλεος της Κου Κλουξ Κλαν. Αλλά και στον «δημοκρατικό» Βορρά η κατάσταση δεν ήταν πολύ καλύτερη. Οι μαύροι εργάτες στοιβάζονταν σε γκέτο, δέχονταν πολύ πιο βάρβαρη εκμετάλλευση από τους λευκούς και αντιμετώπιζονταν ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, αφού χάρη στις ικανότητές του και την καλή οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του μπόρεσε να σπουδάσει, έγινε πάστορας. Τη δεκαετία του '50, εγκατέλειψε την προοπτική καριέρας ως καθηγητής θεολογίας και άρχισε να κηρύττει σε μια μικρή εκκλησία στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα, προπύργιο της ρατσιστικής αντίδρασης. Το 1955, η Ρόζα Παρκς αρνήθηκε να παραχωρήσει σε λευκό τη θέση της σε αστικό λεωφορείο και καταδικάστηκε σε πρόστιμο 10 δολαρίων. Η θαρραλέα πράξη της πυροδότησε έναν ιστορικό αγώνα, στον οποίο ο Κινγκ έπαιξε ηγετικό ρόλο. Το μποϊκοτάζ των λεωφορείων διήρκεσε 385 μέρες, συνοδεύτηκε από καθημερινές διαμαρτυρίες, συγκρούσεις με την αστυνομία και εκατοντάδες συλλήψεις και έληξε τον Νοέμβριο του 1956 με σπουδαία νίκη των μαύρων, καθώς το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ υποχρέωσε τις αρχές της Αλαμπάμα να καταργήσουν τον φυλετικό διαχωρισμό στις αστικές συγκοινωνίες.

Τη δεκαετία του '60, το κίνημα των μαύρων γνώρισε τεράστια μαζικοποίηση και εξαπλώθηκε ουσιαστικά σε όλες τις ΗΠΑ. Παρότι οι μορφές πάλης του ήταν σχεδόν πάντα ειρηνικές – ο Κινγκ και οι περισσότεροι μαύροι ηγέτες επέμεναν στην πολιτική της «μη βίας» – η καταστολή ήταν εξαιρετικά σκληρή. Τον Απρίλη του 1963, μια ογκώδης διαδήλωση των μαύρων στο Μπέρμιγχαμ της Αλαμπάμα χτυπήθηκε με ρόπαλα, μαστίγια και αστυνομικά σκυλιά, ενώ και ο ίδιος ο Κινγκ συνελήφθη και κρατήθηκε αρκετές μέρες σε απομόνωση. Μετά την τεράστια κατακραυγή και την κλιμάκωση των συγκρούσεων, οι ρατσιστικές αρχές της περιοχής αναγκάστηκαν όχι μόνο να απελευθερώσουν τον Κινγκ και 3.000 μαύρους πολιτικούς κρατούμενους αλλά και να καταργήσουν πολλούς ρατσιστικούς νόμους. Τον Αύγουστο του 1963, 200.000 άνθρωποι, μαύροι και λευκοί, διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον κατά

των φυλετικών διακρίσεων και ο Κινγκ εκφώνησε τον περίφημο λόγο του, που ξεκινούσε με τη φράση «Έχω ένα όνειρο...». Η κλιμάκωση του κινήματος των μαύρων έφερε μεγάλες νίκες, όπως η ψήφιση νόμων που κατοχύρωναν πλήρως το δικαίωμα ψήφου και καταργούσαν τις διακρίσεις σε δημόσιους χώρους, σχολεία, σωματεία και στην εύρεση εργασίας.

Το γόητρο του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ δέχθηκε σοβαρό πλήγμα τον Μάρτη του 1965, όταν υπέκυψε στην απαγόρευση πορείας από τη Σέλμα της Αλαμπάμα προς το Μοντγκόμερι, και ενώ είχε προηγηθεί όργιο καταστολής των κινητοποιήσεων των μαύρων με νεκρούς από τον σερίφη της περιοχής. Σε συνδυασμό με τις συνομιλίες του Κινγκ με τον πρόεδρο Λίντον Τζόνσον και την επίδραση της παγκόσμιας επαναστατικής ανόδου εκείνης της εποχής, πολλοί μαύροι στράφηκαν σε πιο ριζοσπαστικές κατευθύνσεις, όπως αυτές που εκφράζονταν από τον Μάλκολμ Χ και τους «Μαύρους Πάνθηρες».

Η ροή των γεγονότων οδήγησε και τον Κινγκ σε ριζοσπαστικοποίηση των θέσεών του, που συνδέαν πλέον το αντιρατσιστικό κίνημα με τις εργατικές και κοινωνικές διεκδικήσεις. Μέχρι το 1966 είχαν γίνει τουλάχιστον τρεις απόπειρες δολοφονίας του. Η νέα όξυνση πυροδοτήθηκε τον Μάρτη του 1968, με την απεργία των εργατών καθαριότητας στο Μέμφις, στη συντριπτική πλειονότητά τους μαύρων. Η δολοφονία ενός 16χρονου μαύρου από την αστυνομία προκάλεσε γενικευμένη εξέγερση. Ο κυβερνήτης του Τενεσί έστειλε 40.000 εθνοφύλακες και οι διαδηλώσεις απαγορεύτηκαν. Αυτή τη φορά, ο Κινγκ αποφάσισε να σπάσει την απαγόρευση και να τεθεί επικεφαλής μιας πορείας αλληλεγγύης στους απεργούς, στις 8 Απρίλη.

Όμως, στις 4 Απρίλη ο μαύρος ηγέτης έπεσε νεκρός από τις σφαίρες του Τζέιμς Ερλ Ρέι, ενός ληστή που είχε δραπετεύσει από τις φυλακές του Μισούρι, όπου εξέτιε ποινή φυλάκισης 20 ετών. Περιέργως, ο Ρέι μπόρεσε να διαφύγει στο εξωτερικό και δεν συνελήφθη παρά μετά από έναν ολόκληρο χρόνο. Ομολόγησε και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 99 ετών, μετά από δίκη που διεξήχθη με συνοπτικές διαδικασίες. Μετά από λίγες μέρες όμως, ο Ρέι αναίρεσε την ομολογία του, άλλαξε δικηγόρο και ζήτησε αναψηλάφηση της δίκης, υποστηρίζοντας ότι του ασκήθηκαν αφόρητες πιέσεις υπό την απειλή της εκτέλεσης. Το αμερικανικό κράτος απέκρουσε πεισματικά όλα τα αιτήματα για περαιτέρω διερεύνηση, από πλευράς του Ρέι, της οικογένειας του Κινγκ και αντιρατσιστικών οργανώσεων, θέλοντας προφανώς να αποφύγει «ενοχλητικές» αποκαλύψεις.

Σήμερα η κατάσταση των μαύρων στις ΗΠΑ είναι ακόμα χειρότερη. Το μήνυμα του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και των σκληρών αγώνων εκείνης της εποχής ζει στα σημερινά κινήματα ενάντια στις ρατσιστικές αστυνομικές δολοφονίες και για τη χειραφέτηση του πιο καταπιεζόμενου κομματιού της αμερικανικής κοινωνίας.

■ Γιάννης Χαλάς

Ιταλία

Μετεκλογικό παζάρι εξουσίας

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Στις 4 Μάρτη, η ψήφος των Ιταλών αναδιάταξε πλήρως το πολιτικό σκηνικό με τα δύο παραδοσιακά κόμματα (κεντροαριστερά του Ρέντσι και κεντροδεξιά του Μπερλουσκόνι) να καταρρέουν και δύο νέα κόμματα να αναδεικνύονται ως κυρίαρχα: το «Κίνημα 5 Αστέρων» με εκλογική δύναμη κυρίως στον Νότο και τη «Λέγκα του Βορρά» με εκλογική δύναμη κυρίως στον Βορρά. Η ακροδεξιά Λέγκα αναδείχθηκε το κυρίαρχο κόμμα της Δεξιάς προβάλλοντας πέρα από τον ευρωσκεπτικισμό της το «Made in Italy» και το «Πρώτα η Ιταλία». Από την άλλη το «Κίνημα των 5 Αστέρων» τελευταία στιγμή πήρε πίσω την αποχώρηση από την ΕΕ, προέβαλλε την διεκδίκηση ενός κατώτατου εισοδήματος, και αναδεικνύεται πλέον το ισχυρότερο κόμμα στην κεντροαριστερά.

Τα αποτελέσματα των εκλογών

Για να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση ένα κόμμα ή ένας συνασπισμός κομμάτων απαιτείται το 40% των ψήφων. Έτσι, για να έχουν πιθανότητες αυτοδυναμίας, κατέβηκαν δύο συνασπισμοί κομμάτων στις εκλογές: ο κεντροδεξιός συνασπισμός (που αποτελείται από «Φόρτσα Ιταλία», «Λέγκα», «Αδελφοί της Ιταλίας» και μικρότερα δεξιά κόμματα) και ο κεντροαριστερός («Δημοκρατικό Κόμμα», «Ελεύθεροι και Ίσοι», μικρότερα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα). Το «Κίνημα 5 Αστέρων» κατέβηκε αυτόνομα, μη θέλοντας να συσχετιστεί με το παλιό πολιτικό σύστημα και προασπίζοντας την εικόνα του νέου και άφθαρτου κόμματος.

Η συμμετοχή στις εκλογές έφθασε το 73%. Πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το «Κίνημα 5 Αστέρων» με 32,6% (από 25,5% το 2013).

Το «Δημοκρατικό Κόμμα», του πρώην πρωθυπουργού Ματέο Ρέντσι, βυθίστηκε στο 18,7% από 25,4%. Η διάσπαση του Δημοκρατικού Κόμματος, «Ελεύθεροι και Ίσοι», πήρε 3,3%. Το αριστερό ψηφοδέλτιο «Εξουσία στον Λαό» γύρω από την Κομμουνιστική Επανάσταση, 1,3% και 320 χιλιάδες ψήφους. Το «Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας» (επανιδρύθηκε το 2012) πήρε 0,3% και 106 χιλιάδες ψήφους.

Η «Λέγκα» (που έβγαλε από τον τίτλο της τον προσδιορισμό «του Βορρά» σε μια προσπάθεια να γίνει εθνικό κόμμα) εκτοξεύτηκε στο 17,3% από 4,09%. Η «Φόρτσα Ιταλία» του Μπερλουσκόνι κόλλησε στο 14%. Οι ακροδεξιοί «Αδελφοί της Ιταλίας» 4,3%.

Το ακροαριστερό ψηφοδέλτιο «Για μια Επαναστατική Αριστερά» 0,08%.

Με αυτά τα αποτελέσματα, αδιαμφισβήτητος νικητής είναι το «Κίνημα 5 Αστέρων» με την κεντροδεξιά συμμαχία να πάνει το 37% και την κεντροαριστερή το 22,8%.

Μέχρι στιγμής έχει γίνει εκλογή προεδρείου για τη Γερουσία (εκλέχτηκε η Καζελάτι του «Φόρτσα Ιταλία») και την Βουλή (εκλέχτηκε ο Φίνιο από το «Κίνημα 5 Αστέρων»). Η εκλογή τους έγινε με προφανή συνεννόηση του «Κινήματος 5 αστέρων» με την Κεντροδεξιά συμμαχία. Η διερευνητική διαδικασία για τον σχηματισμό κυβέρνησης περιλαμβάνει προκαταρκτικές συζητήσεις του Προέδρου της Δημοκρατίας με όλα τα κόμματα και εν συνεχεία αυτός αποφασίζει ποιο κόμμα έχει τις περισσότερες πιθανότητες να σχηματίσει κυβέρνηση και του δίνει την πρώτη εντολή. Αυτή η διαδικασία ξεκίνησε από τις αρχές Απριλίου. Φυσικά, τα παζάρια μεταξύ των κομμάτων έχουν ξεκινήσει ήδη από την επομένη των εκλογών και η δίψα για κυβερνητική εξουσία ήδη διαμορφώνει ανιερές συμμαχίες και οδηγεί σε στρογγυλέματα θέσεων και προγραμμάτων.

Αστική τάξη και ΕΕ παρακολουθούν στενά

Το διευθυντήριο της ΕΕ, προφανώς ανήσυχος από τα αποτελέσματα των ιταλικών εκλογών, τα πιο πρόσφατα σε μια μακρά σειρά, έσπευσε να πιέσει για μια φιλο-ΕΕ κυβερνητική πλειοψηφία, που δεν θα αμφισβητεί τα δεδομένα της ΕΕ και θα συμμετέχει ενεργά στον σχεδιασμό της νέας αρχιτεκτονικής της ΕΕ και της Ευρωζώνης, «υπενθυμίζοντας» στους Ιταλούς πως το δημόσιο χρέος τους και η κατάσταση των τραπεζών και της οικονομίας τους δεν αντέχουν πειράματα σύγκρουσης με την ΕΕ — ειδικά στο σημερινό παγκόσμιο περιβάλλον.

Αλλά και οι ιταλοί βιομήχανοι, με

τις ανακοινώσεις τους, ξεκαθαρίζουν τις απαιτήσεις τους από την κυβέρνηση που θα προκύψει: Όχι αμφισβήτηση της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας και του ευρώ αλλά διαπραγμάτευση με την ΕΕ ώστε να ωφεληθούν τα ιταλικά εμπορεύματα, χρηματοδότηση της Ιταλίας για το μεταναστευτικό, να τεθούν υπό διαπραγμάτευση οι δημοσιονομικοί περιορισμοί της ΕΕ, κ.α. Από την άλλη, ζητούν να μείνουν ανέγγιχτα όλα τα αντεργατικά μέτρα (μείωση συντάξεων, ελαστικοποίηση εργασίας, κ.λπ.) και να γενικευτούν νέα μέτρα όπως τα προγράμματα εκπαίδευσης/κατάρτισης που θα δώσουν φτηνό εργατικό δυναμικό στην βιομηχανία. Κοντολογίς, στήριξη της βιομηχανίας με συνέχιση των «Μεταρρυθμίσεων», δημοσιονομική πειθαρχία και αποπληρωμή του χρέους που ξεπέρασε το 130% του ΑΕΠ.

Ένα κομμάτι της αστικής τάξης, όμως, έχει πιο σκληρή στάση απέναντι σε ευρώ και ΕΕ. Αυτούς εξέφρασε η «Λέγκα» με τα συνθήματα «Πρώτα η Ιταλία» και «Made in Italy», ακολουθώντας τα βήματα της Λεπέν, του Τραμπ και των δεξιών του «BREXIT».

Και σε αυτές τις γενικές κατευθυντήριες γραμμές προσαρμόζονται τα κόμματα στο ιταλικό παζάρι.

Στο «Κίνημα 5 Αστέρων» δηλώνουν πως είναι έτοιμοι να κυβερνήσουν και μπορούν να συνεργαστούν με όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου, αφού είναι λίγο απ' όλα, λίγο αριστεροί, λίγο κεντρώοι, λίγο δεξιοί, κ.λπ. Επίσης ότι είναι έτοιμοι να λύσουν σημαντικά προβλήματα όπως το... μεγάλο κόστος των ηλικιωμένων στην οικονομία! Πρώτη τους επιλογή για σχηματισμό κυβέρνησης είναι η «Λέγκα»(!), από την οποία ζητούν να φύγει από την συμμαχία της με τον Μπερλουσκόνι και να συγκυβερνήσει μαζί τους (γιατί «ο Μπερλουσκόνι εκπροσωπεί απλώς το παλιό κατεστημένο»). Αν δεν το καταφέρουν αυτό, συζητάνε και για συγκυβέρνηση με την Κεντροαριστερή συμμαχία. Αυτή την πρόταση τη δέχονται οι «Ελεύθεροι και Ίσοι» (Ντ' Αλέμα και άλλα πρώην στελέχη του Δημοκρατικού Κόμματος) και μια μειοψηφία στο Δημοκρατικό Κόμμα ενώ η επίσημη θέση του Δημοκρατικού Κόμματος είναι, προς το παρόν, ότι θα μείνει στην αντιπολίτευση και ο Ρέντσι θα παραιτηθεί μόλις σχηματιστεί η νέα κυβέρνηση. Όμως, με αυτές τις «αρνήσεις και τις επιφυλάξεις» ξεκίνησαν και οι Σοσιαλδημοκράτες στη Γερμανία, αλλά στο τέλος στήριξαν και πάλι την Μέρκελ.

Η «Λέγκα», ως κυρίαρχο κόμμα στον δεξιό σχηματισμό, αποκρούει τις προσεγγίσεις του «Κινήματος 5 Αστέρων» προς αυτήν, προβάλλοντας την κεντροδεξιά συμμαχία. Όχι για τυχαίους λόγους. Σαν κόμμα ήρθε τρίτο αλλά ως επικεφαλής της δεξιάς συμμαχίας που πρώτευσε στις εκλογές μπορεί να διεκδικήσει να αναλάβει αυτή την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης και να αποσπάσει την θέση του πρωθυπουργού.

Η «Φόρτσα Ιταλία», ξεδοντιασμένη εκλογικά, προσπαθεί να μπει στην

κυβέρνηση σαν ουρά της «Λέγκα» και προειδοποιώντας την τελευταία να μην προδώσει τη συμμαχία τους — αυτό όμως προσκρούει στην άρνηση του «Κινήματος 5 Αστέρων» που επιθυμεί ρήξη με τον Μπερλουσκόνι και το παλιό κατεστημένο.

Έτσι ο σχηματισμός κυβέρνησης καθίσταται μια πολύ δύσκολη υπόθεση, οι προσπάθειες συγκρότησης κυβέρνησης πιθανόν να κρατήσουν για μεγάλο διάστημα, αλλά και η όποια κυβέρνηση σχηματιστεί, θα είναι επίσης ασταθής και προσωρινή. Η χρεοκοπία του ιταλικού καπιταλισμού, η παταγώδης αποτυχία της στρατηγικής της ιταλικής μπουρζουαζίας και η αδυναμία ανάδειξης μιας νέας στρατηγικής, και κυρίως η προσπάθεια των μαζών να απαλλαγούν από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και την ΕΕ, δυστυχώς χωρίς προς το παρόν τα κατάλληλα εργαλεία, τροφοδοτεί συνεχώς και παροξύνει την πολιτική κρίση που ήδη έχει καταπιεί τα παραδοσιακά κόμματα, και που θα καταπιεί και τα καινούργια.

Η εξαφάνιση της Αριστεράς

Μέσα σε αυτήν τη βαθιά πολιτική κρίση δυστυχώς τα αριστερά ψηφοδέλτια δεν είχαν καμία ενίσχυση. Αυτό δεν είναι το αποτέλεσμα μιας ακροδεξιάς στροφής των μαζών αλλά των εγκληματικών πολιτικών των αριστερών κομμάτων που πλέον ταυτίζονται στη συνείδηση της εργατικής τάξης με ιστορικές προδοσίες και στήριξη των χειρότερων εχθρών της. Η «Εξουσία στον Λαό» στη οποία συμμετέχουν κυρίως η Κομμουνιστική Επανάσταση και μικρότερες οργανώσεις («Δίκτυο Κομμουνιστών», «Αντικαπιταλιστική Αριστερά» της 4ης Διεθνούς, μαοϊκές και σοσιαλιστικές ομάδες) είναι αυτή που συμμετείχε στην άθλια κεντροαριστερή κυβέρνηση Πρόντι, το 2006-2008, υποτίθεται για να μην βγει η Δεξιά και ο Μπερλουσκόνι. Αυτή η πολιτική, που στηρίζεται στις κοινοβουλευτικές αταπάτες και στους εύκολους δρόμους για την αντιμετώπιση της κρίσης, όχι μόνο επανέφερε τον Μπερλουσκόνι, αλλά επανέφερε και την ακροδεξιά, κι όχι μόνο δεν περιόρισε την καθίζηση της Αριστεράς αλλά την οδήγησε σε μια πρωτοφανή εξαφάνιση, και μάλιστα σε μια χώρα με μεγάλη παράδοση και παραδοσιακά προτύργια. Αλλά η «Εξουσία στο Λαό» επιμένει στην πολιτική της προβάλλοντας σε αυτές τις εκλογές τα παραδείγματα του... Μελανσόν και Κόρμπιν.

Το ψηφοδέλτιο των δύο μικρών οργανώσεων τροτσκιτικής προέλευσης «Αριστερά, Τάξη, Επανάσταση» έλαβε 29.176 ψήφους και 0,08%. Η ανασυγκρότηση της επαναστατικής αριστεράς στην Ιταλία είναι επιτακτική ανάγκη και μπορεί να προκύψει μόνο με ένα στέρεο εργατικό πρόγραμμα ενάντια σε ΕΕ-ευρώ, στη βάση του εργατικού διεθνισμού και της υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων, ριζωμένο στους χώρους δουλειάς και με ένα σχέδιο αγώνων._

